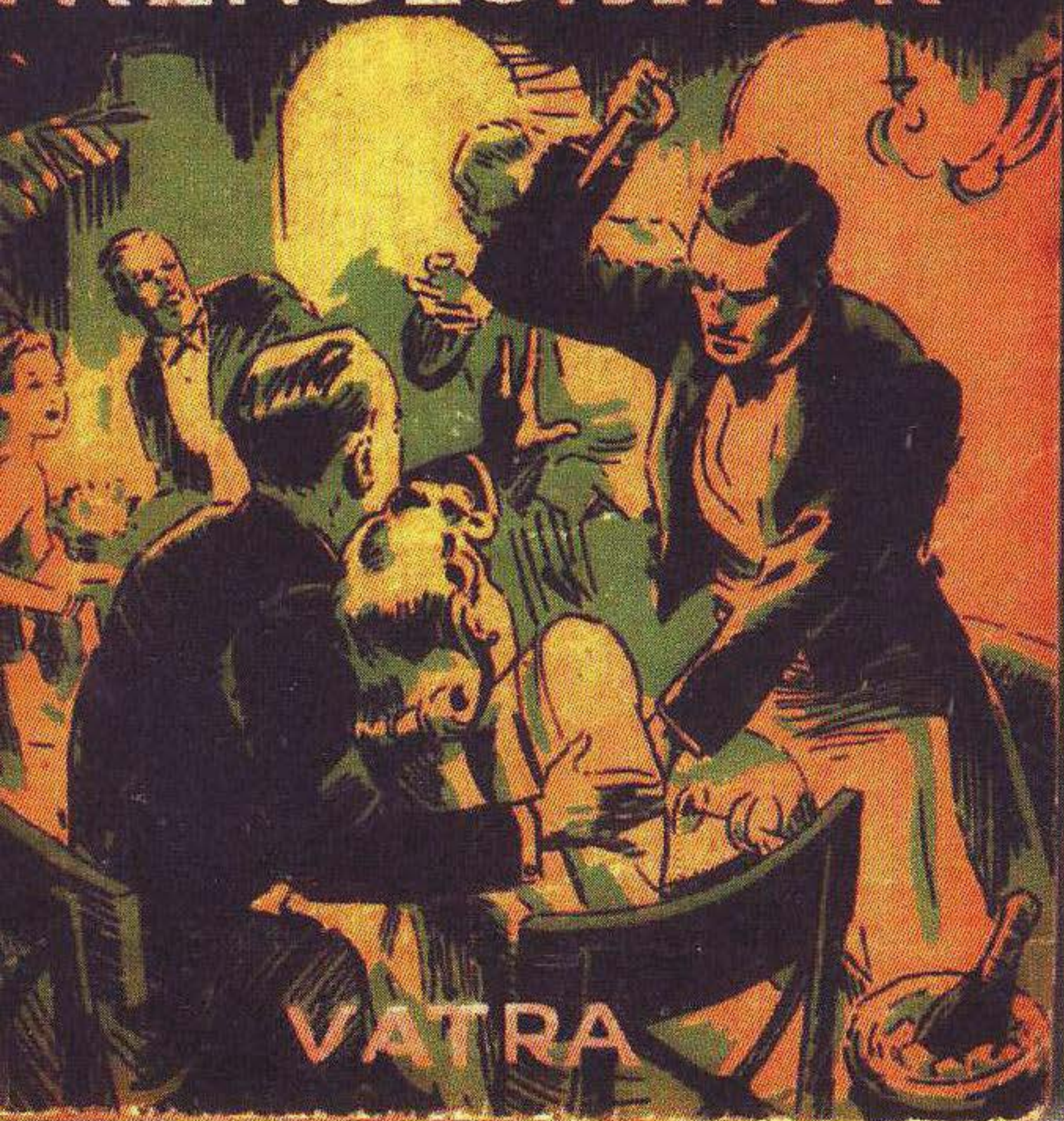

EDGAR WALLACE

MISTERUL TRENULUI DE AUR

PROLOG.

— Strategia este sprijinul eroilor, bombăni generalul.

— Și știința a generalilor, șopti nepoată-sa, ghemuită la picioarele lui.

Bătrânul șopti, aruncându-i o privire plină de neîncredere pe sub sprâncenele-i stufoase:

— Dă ce nu ești băiat! spuse el cu regret.

Nepoata izbucni într'un râs sgomotos și-și privi bunicul cu ochii ei mari și strălucitori.

Căci dacă exista un singur om pe lume, pe care să-l adore Catherine Westhanger, nu putea fi decât acest bătrân aspru, cu barbă albă și profil de vultur, al cărui toyarăș de fiecare zi, era

Era o zi caldă de Iunie, și ei ședeau la umbra unui ulm bătrân, de unde aveau o priveliște splendidă peste moșia Galway. La stânga lor se înălța vechea locuință a familiei Masserfield, al cărui ultim viăstar era generalul Shaun Masserfield, marele strateg. La marginea casei se întindea o mare câmpie neagră, de unde țăranii extrăgeau turba. Peste un câmp mai mic, înconjurat cu ziduri de piatră, pășteau patru vaci, ultima fală a vitelor de altădată, aparținând familiei Masserfield. Casa era la fel de săracă, precum și moșia; Sărăcie ce se putea observa privind zidurile dărâmate care se zăreau din locul unde eram așezați și, care de mult erau lăsate în părăsire și în grija șobolanilor, șoarecilor și viermilor. Grădina neglijată, iar îmbrăcămintea generalului, lustruită.

Indreptându-și privirile în jos, spre nepoțică, îl surăse.

— După câte mi se pare, spuse el, domnișoara a studiat strategia, nu-i așa?

Kate dăde afirmativ din cap.

— Este o știință minunată, spuse sir Shaun, cu un zâmbet. Am scris șase volume tratând acest subiect și cu toatele au fost mai apoi plagiuate.

Un bătrân cu umerii aduși ieși din casă și fără să se grăbească, străbătând grădina, adunând frunzele uscate care-i atrăgeau privirea. Ajungând în fața lui sir Shaun Masserfield, se înclină adânc.

— Masa e servită, Excelența Voastră.

Generalul se ridică sprijinindu-se în baston.

— Masa e servită, Kate, repetă el, solemn; și mână'n mână, intrară în casă.

Acolo, dând cinstea cuvenită fripturei de porc, generalul și nepotă-sa, își limitară discuțiile asupra subiectului, pe care bătrânul militar îl găsea cel mai pasionant din toate câte ți le poate oferi civilizația. Nu mai e nevoie de spus că generalul sir Shaun Masserfield era o autoritate. Lucrările sale, în special „Aplicarea artileriei moderne la principiile de strategie“, au fost traduse în toate limbile.

Timp de mulți ani, el a fost șeful unui serviciu al Ministerului de Război, și cel puțin două din lucrările sale, au fost adoptate drept manuale, de către armatele italiene. Tânăra fată asculta în tăcere elocvența crescândă a bătrânului, pornită pe panta subiectului său preferat.

— Infrângerea lui Napoleon, de către Schwarzenberg și admirabilele sale fapte, care au atras după sine armistițiul din 1814 și apoi...

— Câtă risipă imi spun toate lucrurile astea, rosti ea.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare și tipă:

— Risipă? Risipă de ce?

— De vieți, de bani... și de toate, răspunse ea.

— Sărmana de tine, ce prostuță ești! o dojeni el. Ce știi tu, o fetiță de treisprezece ani?!

— Colonelul Westhanger spune...

— Colonelul Westhanger, o întrerupse generalul, este un imbecil și un derbedeu! E nebun și mai mare canalie decât tatăl tău, adaugă el cu violență. Absolut toți din familia Westhanger sunt niște mizerabili; iar Molly Maguires asemănătoare lor. Să-i ia dracul!

Nepotă-sa nici nu luă în seamă această tiradă care îi atingea rudele cele mai apropiate.

— Colonelul Westhanger pretinde, continuă ea, că dacă tot geniul care a fost întrebuințat în folosul războiului...

— Nu l-a întrebuințat prea mult în folosul său, secătura neputinată și ignorantă! ironiză bătrânul.

— Este activ în armată, îl corectă tânăra.

— Armata nu se poate mândri cu el! o contra-atacă generalul, lovind masa cu cuțitul. Și-a permis să vorbească de strategie, biețul idiot!

Kate clătină din cap, râzând.

— O! generale, spuse ea, — niciodată nu i se adresa astfel. — desigur, n'a vrut să vorbească de strategie. Spunea pur și simplu că războiul este o risipă de bani, vieți omenești și de toate.

— Și-aș putea să jur că, și-a asigurat în primul rând, banii.

— De vieți omenești și de toate, repetă tânăra fată, neluând în seamă că a fost întreruptă, atunci când ai putea să-ți întrebuințezi toată știința și inteligența ca să câștigi bani.

— Să câștigi bani! repetă generalul, batjocoritor. Iată-i felul de prostie! N'ar putea câștiga mulți bani nici chiar cu strategia, dar prin alte căi! Dumnezeu singur ar putea ști ce ai deveni tu, dacă aș muri eu; nepotul meu, canalia asta, ar moșteni toată proprietatea. Căci, tatălui

tău, îi e tot atât de imposibil să se îngrijească de tine, cum mi-ar fi mie imposibil să mă dezonorez.

Își tăie o a doua felie de friptură, mai înainte de a vorbi din nou. apoi se interesează cu o notă de curiozitate, ca și cum problema i-ar fi frământat creierii:

— Și cum s'ar putea câștiga bani, cunoscând strategia? întrebă el.

Tânăra fată își strânse mai întâi șervețul. înainte de a-i răspunde.

— În mai multe feluri, spuse ea liniștită. Dar nu cred ca, colonelul Westhanger sau tatăl meu, s'ar putea folosi de ea. Ei nu sunt strategii de vază ca noi, pronunță ea hotărâtă.

— Noi! repetă generalul, râzând. Și cum ai proceda, tu, pentru a câștiga bani?

Catherine Westhanger dete din cap.

— N'aș putea să-ți spun imediat, căci sunt o mulțime de moduri care se pot întrebuița.

-- Dă-mi un exemplu, se rugă bătrânul, îndepărtându-și scaunul de masă

— Ei bine! spuse ea tacticos. Inchipuește-ți că l-am trimite pe TERENCE până la gară, după ce în prealabil a desșurubat piulițele unei roți; și când va fi ajuns pe șosea, puțin mai departe de O'Gormann, roata să se desprindă. Ce va face TERENCE?

Ea se uită nepăsătoare în sus, în timp ce povestea pe un ton monoton fiecare episod.

— Primul lucru pe care îl va face TERENCE, va fi de a merge până la moșia familiei O'Gormans și administratorul maiorului îi va împrumuta trăsura cea mare și nouă.

— Dar și noi i-am putea-o împrumuta, spuse generalul, iar în acest caz ia ce bun toată această fantezie?

— Toată lumea va afla că i-am împrumutat trăsura, pentru a face impresie persoanei care trebuia să sosească dela Dublin, pentru a-ți cumpăra tablourile.

— De unde știi că-mi vând tablourile? întrebă generalul interesat.

Acest subiect îi era destul de penibil.. Cele două tablouri Van Dyck, stărnate în sala de arme, care se afla chiar la intrarea în hallul locuinței, reprezentau ultimul său capital. Și doar epuizarea veniturilor, în urma unor valori mexicane scăzute care i-au înghițit cu ani în urmă o mare parte din avere, l-au forțat, să se despartă de aceste relicve ale bogăției Masserfieldzilor; chiar pensia de general fiindu-i ipotecată de mult timp.

— De unde știi? îi răspunse ea. Cum procedează un general, pentru a ști ceace nu vede?

— Ai spionat! o acuză el, dar ea dădu din cap.

— Prea puțină importanță are felul în care am aflat-o, dragul meu general, spuse ea, lasă-mă să-mi continui povestea. TERENCE îl va aduce pe nobilul străin la noi și îi vom ieși înainte, aproape de O'Gormans. Ne vom urca până la frumoasa proprietate a familiei

O'Gormans și vom cere să-l vedem pe maior, care, ca orice bun proprietar irlandez, se află actualmente la Londra cu soția și copiii săi.

— Maiorul mi-a lăsat mie casa în grijă. El posedă o bibliotecă minunată, adăugă generalul.

— Il vei conduce pe străin în bibliotecă și-i vei arăta cărțile. Cu tablourile vom mai aștepta, căci, ceiace contează, este ambianța..... Menajera maiorului, doamna O'Shea, va face orice pentru mine.

— Unde stă ascunsă strategia în toate acestea? întrebă bătrânul domn.

Tânăra fată răsă ușor.

— Forțând pe inamic să lupte pe un teren ales de tine, îți asiguri în felul acesta avantajul atacului...

— Imi citează din propriile mele lucrări! exclamă generalul disperat. Dar de ce e nevoie de atâta mister? Dece să nu-i comunic doamnei O'Shea, proiectele tale?

— În acest caz, prezența noastră va fi intenționată.. Altfel însă, va fi accidentală, spuse dânsa cu convingere. Dacă va fi intenționată, inamicului o va afla; căci, noi vom fi la cheremul cuvintelor pe care din întâmplare le poate scăpa doamna O'Shea. Iar dacă va fi întâmplătoare, nimeni nu va putea bănui nimic.

— Ce mai încurcătură, spuse supărat generalul. Kate, ai în tine ștofă de mare strateg, sau mai bine spus de mare excroc!

Ea se sculă în picioare, și-și trase fusta peste picioarele-i subțiri.

— Nu cred că totul să fie în întregime pierdut, spuse ea încrăzătoare.

Astfel își petrecea Katherine Westhanger copilăria, aproape numai în tovărășia bătrânului Shaun Masserfield; căci vizitele făcute de către tânăra fată prea puțin cinstului ei tată, sau unchiului ei, care, nu valora nici el mai mult, erau rare și distanțate.

După lege, ei îi erau tutori și aveau obligația să-i administreze mica avere, pe care o moștenise dela mama sa. Dar generalul bănuia că i-au mâncat-o de mult, cât despre tânăra fată, știa acest lucru cu precizie. De altfel, „binevoitorii“ ei, găseau că se cuvine ca, din când în când să se întrunească pentru a discuta cu ea în privința acestei chestiuni.

În genere, era singură, „ocupată“ cu complexarea educației ei în Irlanda, după rumo spunea în mod atât de ipocrit tatăl ei. Kate citea mult, gândea și mai mult și-și asimila vasta experiență a bunicului ei. Un an înaintea morții acestuia, tocmai când împlinea cincisprezece ani, se întâmplă un eveniment care, mai mult decât oricare altul, avea să-i influențeze tot restul vieții.

În serviciul proprietății se afla un bărbat care se ocupa cu toate, căci era în același timp: grădinar, vizitiu, valet, într'un cuvânt, un fel de factotum al lui Sir Shaun. Terence (după cât se pare n'avea alt nume) venise din oraș. El se născuse la Dublin, unde și-a petrecut primii ani ai tinereții sale. Era foarte devotat tinerei fete și nu ar fi existat niciun serviciu din lume, la care ar fi stat măcar la gânduri să i-l facă.

Intr-o după masă, un inspector de poliție o căută pe Kate. Bunicul ei fiind în pat, în urma unui atac de reumatism, ea se văzu obligată să-l primească pe reprezentantul legii. Il invită în salon. Acesta era o cameră foarte sărăcăcioasă, mobilată cu piese de acajou și cu fotografii înrămate.

— Bună ziua, domnișoară Westhanger, spuse inspectorul, surâzându-i vesel: vă rog să mă scuzați, dacă vă deranjez, dar, s'a întâmplat să avem neplăceri prin vecini și m'am gândit că-mi veți putea ajuta.

Înainte de a începe să povestească, ea știa prea bine despre ce era vorba.

— În trei săptămâni, trei furturi s'au întâmplat în vecinătate și după câte se pare, vinovatul trebuie să fie cineva de aici. S'a comis un furt prin spargere la maiorul O'Gormans, la lordul Pretherston și la domnul Castlereigh. Oamenii au fost supravegheați, drumurile păzite și nici un străin n'a fost văzut pe aici, nici prinprejur.

— Și îl bănuieți pe bunicul meu? întrebă ea, cu nevinovăție.

El râse.

— Nu, domnișoară, spuse el. Dar ar putea să fie și cineva din casă.

— Eu? întrebă ea, alarmată.

— Domnișoară, voi da cărțile pe față: îl bănuiesc pe TERENCE, servitorul D-stră. Presupun că știți c'a mai suferit o condamnare la Dublin?

— Pentru hoție?

— Pentru un mic furt, răspunse inspectorul. Ați putea să-mi spuneți unde a fost el noaptea trecută?

Ea dete din cap afirmativ.

— Vă pot spune tot ce-a făcut între ora șase și până la douăsprezece noaptea, spuse fără nici o șovăială.

— Scuzați că vă întrerup, deoarece spargerea a fost făcută la zece seara; dacă ați putea să-mi garantați de TERENCE între orele nouă și zece seara, mi-ar fi deajuns.

— Dar vă rog, domnule inspector, luați loc.

Ea se așeză deasemenea.

— La ora nouă sau poate să fi fost nouă fără zece minute, căci ceasul din sufragerie merge cu zece minute mai înainte, TERENCE mi-a servit masa. Generalul era ocupat și Cassidy se dusesse cu soția lui să-și vadă mama, care era bolnavă.

— Astfel, că în casă nu vă aflați decât D-voastră și TERENCE?

— Și generalul, spuse ea zămbitoare; el se afla însă în pat. La nouă și jumătate TERENCE a strâns masa, și la zece fără un sfert, l-am sunat pentru cătea. Dar nu, acum îmi amintesc, soneria era stricată; așa că, m'am dus singură în bucătărie. Când TERENCE îmi aduse cafeaua, tocmai scriam o scrisoare și, l-am rugat să aștepte, căci n'am vrut să mai fac odată drumul până la bucătărie, pe care-l făcusem și mai înainte, pentru cafea. Scrisoarea nu era încă terminată, când ceasul bătut ora zece și a trebuit să scriu alta lui Mullins băcanul, pe care am terminat-o la zece. TERENCE părăsi apartamentul...

— Foarte bine, o întrerupse inspectorul, a cărui nemulțumire era evidentă. Nu mai poate fi vorba de Térénce, căci hoțul a fost văzut sărind de pe balconul lordului Pretherston la zece fără un sfert. S'a tras asupra lui, în timp ce el străbătea grădina. Vă rog să mă scuzați că v-am deranjat. Dar acum, în timp ce vorbim... el este acasă?

— E în grajd. Să trimit după el?

Inspectorul șovăi.

— Nu, nu-i nevoie. Aș putea să vă rog să nu-i vorbiți deloc despre lucrul acesta, și nici despre vizita care v-am făcut-o?

Ea așteptă, până ce-l văzu pe inspectorul de poliție încălecându-și calul, traversând alea cea mare și îndepărtându-se în galop, pe drumul ce ducea spre sat; apoi, sună. Un servitor bătrân apărură.

— Cheamă-l pe Térénce, spuse ea.

Térénce sosi cu o mustră neliniștită. Acesta era un tânăr voinic deșănțat și cu o privire inteligentă. Părul său era impecabil lins Trecea drept Don Juanul satului.

— Inchide ușa, Térénce, spuse liniștită tânăra fată. Ce ai pățit la mână?

— M'am tăiat, domnișoară, spuse Térénce, punându-și mâna la spate.

— Ai fost rănit, zise cu calm, tânăra fată. Ai fost rănit pe când traversai grădina lordului Pretherston? Unde îți ascunzi prada?

Bărbatul deveni palid ca un mort.

— Vă jur...

— Nu spune prostii, Térénce, și arată-mi tot ce ai furat.

— În numele Sfintei Fecioare, domnișoară, nu mă denunțați!

— Ai înebunit, Térénce?! pronunță ea cu răceală. Indreaptă-te și nu te da în spectacol! Arată-mi tot ce ai furat. Noaptea trecută ai lipsit de acasă, dela orele opt până la zece și jumătate. Dela fereastra mea, te-am văzut cum încercai să te strecoari neobservat în casă.

În spatele casei, era construită o cabană mare, în care, lucrătorii cari extrăgeau turba, își lăsau uneltele. O groapă era săpată în pământ iar un cufăr mare o acoperea. Térénce era singurul om care intra în micuța căsuță și doar el singur avea cheia ei.

— Mi-a trebuit o lună până am săpat-o și construit-o, spuse el orgolios. Ah! drace!

El scoase trei valize mici din ascunzătoare. Două dintre ele erau noi, dar pe o a treia, Kate o recunoscuse, căci aparținea bunicului ei.

— Du-le în casă! spuse ea.

Ea îl conduse până în camera ei, îl împinse înăuntru, apoi încuie ușa pe dinăuntru.

— Și acum să vedem ce conțin.

Conținutul era important, căci bărbatul operase cu multă artă. Deși majoritatea furturilor au fost comise într'un răstimp scurt, căci alarma fusese dată destul de repede și deși atenția proprietarilor a fost concentrată în deosebi la închiderea ferestrelor și asupra siguranței obiectelor de valoare, prada era cât se poate de rodnică.

Tânăra fată recunoscu o brățară și un colier de perle, ca aparținând doamnei O'Gormans. Se mai aflau deasemenea două teancuri de bilete de bancă și după cât putea ea să aprecieze, două sute de lire în aur, totul într'un mic săculeț de piele.

— Cum ți-ai gândit să-ți valorifici bijuteriile? întrebă ea.

Așezat pe marginea scaunului, bărbatul dete melancolic din cap și bombăni cu o notă de tristețe:

— Cu siguranță că a fost o zi ghinionistă, aceea în care m'am hotărit să vin aci.

— Ascultă-mă, nenorocitul, îi strigă Kate cu nerăbdare. Cum ai putea să scapi de bijuterii?

— Aș putea să le vând la Dublin, domnișoară. Cunosc acolo un individ...

— Trebuie s'o faci! spuse ea.

Cu o mână îndemânatecă, ea împerechie bijuteriile și le înveli una câte una în hârtie și apoi împachetă totul într'o cutie de carton pentru ca, în cele din urmă să ntrebe:

— Unde ai putea să locuiești la Dublin? Ai pe acolo vreo adresă?

Bărbatul îi aruncă o privire bănuitoare.

— Locuiesc cu fratele meu, îi răspunse el.

Ea îi dădu o bucată de hârtie din mapa de scrisori și, stând în picioare, îi dădu bărbatului indicațiile necesare.

După ce el termină cu scrisul, ea uscă hârtia, luă cinci lire sterline dintr'un săculeț plin cu piese de aur și i le întinse. Apoi se așeză cu mâinile încrucișate pe genunchi și spuse privindu-l cu hotărîre:

— Térence, există un tren care plăcă din Galwai spr Dublin, la ora opt seara. Dela noi până la Galwai sunt trei ore de mers; însă, ai putea să înhami poneiul și să te duci până acolo cu trăsura, pe care o vei lăsa la Donoghue.

El o privi cu gura căscată și murmură:

— Dar după aceea, domnișoară, ce veți face?

— Îți voi trimite obiectele prin poștă. Du-te la fratele d-tale și vei primi mâine pachetul, spuse ea cu calm. Te sfătuiesc să vinzi bijuteriile și să părăsești Irlanda cât mai repede posibil. America e cea mai nimerită pentru un om de calibrul D-tale.

Ea dete din cap în semn de muștrare și apoi, după o lungă pauză, surâse. O notă de viclenie se contură cu încetul pe obrazul lui Térence. Gândurile întortochiate ce-i treceau prin mintea lui mărginită, se dădură în vileag când îi spuse cu un zâmbet prefăcut:

— Vrând să mă salvați pe mine, ați putea să vă crețați neplăceri, domnișoară.

Ea îl măsură de sus în jos și el se întunecă din cauza privirei ei sfidătoare.

— Imi iau recompensa, Térence, pronunță ea cu autoritate. Partea mea, sunt banii pe care îi voi opri pentru mine.

Deschise sertarul mășuței și aruncă înăuntru pachetul cu biletele de

bancă și sacul cu aur, apoi îl închise brusc. El își trecu mâna prin păr, plin de uimire.

— Desigur domnișoară, că glumiți! Dacă s'ar întâmpla să fiți descoperită, sau dacă v'aș denunța eu...

Ea izbucni în râs.

— Și acum du-te repede, Térance, spuse ea liniștită. Dacă ai să mergi pe jos, ai de făcut trei ore, în care timp vei putea să-ți cântărești șansele de-a salva aparențele.

I-au trebuit lui Térance, mai mult de trei ceasuri pentru a șocoti afacerea încheiată în mod avantajos.

O săptămână mai târziu el se mai gândea încă la cele întâmplate; pe un mare transatlantic care se legăna pe traseul Queenstown.

CAP. I.

CELE OPTZECI ȘI TREI DE PERLE.

Contele Flanborough apăsă pe butonul soneriei care se găsea alături de masa lui de lucru, pentruca, apoi, exact după trei secunde de așteptare, să sune din nou.

Intr'adevăr, camera de servitori nu se găsea la mai puțin de cincizeci de metri de bibliotecă, iar acela care ar fi putut să străbată această distanță în mai puțin de trei secunde încă nu se născuse. Totuși, în dimineața aceea, Excelența Sa exercita o astfel de teroare printre oamenii săi, că și Sibble, valetul, nu făcu mai mult de cinci secunde, până apăru.

— Dece, pentru numele lui Dumnezeu, nu răspundeți când sun? și certă contele, aruncând o privire furioasă spre figura stacojie a servitorului său.

Sibble nu răspunse nimic, știind din experiență că tăcerea înseamnă o obraznicie, dar dacă ar fi răspuns, n'ar fi putut fi calificat altfel decât ca o impertinență. Lordul Flanborough era trecut de patruzeci de ani; era slab, chel, și purta semnele turburărilor de digestie.

Expresia obrazului îi era neînsemnată. În zadar i-ai fi căutat o asemănare oarecare cu trăsăturile simpatice ale Feltonilor sau ale membrilor familiei Flanborough, din generațiile trecute. Din ramele lor grele, atârinate în marea galărie, ei priveau cu un aer binevoitor sau răutăcios, melancolic chiar, toți, dela primul baron Felton și Flanborough, care fusese poet contemporan cu Lorelace, George Percy Allington Felton, contele de Flanborough, baron de Felton până la baronul Sedgelys de Waybrook, care nu fusese decât pe departe înrudit cu ilustra familie a Feltonilor.

Doar ghinionul îl făcuse moștenitorul titlului și averii greu ipotecate a unchiului său. Cel puțin aceasta era părerea răuvoitoare a Feltonilor, care deși prin legături mai directe, nu ajungeau decât tot în urma lui în linia succesiunii.

Lordul Flanborough a fost domnul George Felton, aparținând casei Felton, Heinrich și Somes, o importantă societate de exploatare minieră, cu ramuri în diferite colțuri ale lumii. Singurul punct luminos al succesiunii sale la titlul de noblete, au fost două milioane de Lire Sterline, care-l ajută să scape moșia de ipotecile ei.

El era un om șiret și antipatic. Însă proasta sa dispoziție, n'a fost niciodată atât de insuportabilă ca din clipa moștenirii titlului de Flanborough. În dimineața aceasta ce era și mai ursuz ca oricând.

— De ce oare am nevoie de data? întrebă Lordul Flanborough, plictisit. M'am gândit la ceva, când am sunat... și dacă măcar ai fi venit numai decât, în loc de a hoinări, aș fi putut... Ah! Da... spune Lady-ei Moya, că doresc s'o văd.

Sibble se retrase ușurat. Lordul Flanborough își trase mustața stufoasă și se uită la coala albă, ce o avea în fața sa. Apoi luă tocul și scrisese.

„Pierdut sau furat. Colier de mare valoare, compus din optzeci și trei de perle. Oricine ar da vreo lămurire sau ar ajuta la găsirea lui, va căpăta o recompensă de „DOUA SUTE DE LIRE“. Else opri, șterse „două sute de lire“ și le înlocui cu „o sută de lire“. Dar nefiind încă mulțumit, rețușe suma la „cincizeci de lire“. El contemplă această cifră mai modestă, o șterse de asemenea și scrisese în locul ei: „va căpăta o bună recompensă“. Auzi ușa deschizându-se și-și ridică ochii spre ea:

— Ah! Moja, tocmai compuneam textul unui anunț, spuse el cu un surâs jenat. Lady Moya Felton avea douăzecișidou de ani și era frumoasă. Drăgălașa sa persoană, întrunea calitățile tradiționale ale familiei, calități cu care natura n'a vrut să-l înzestreze pe tatăl ei. Bine făcută și cu o statură elegantă, deși de înălțime mijlocie, avea un obraz cu trăsături delicate, pe care le moștenise toate doar din partea Feltonilor. Dacă a moștenit dela defunctul Sedgelys bărbia pronunțată, gura mândru conturată și ochii albaștrii, părul auriu închis îl căpătase în mod sigur din partea ramurei Felton. Când începu să vorbească, un critic meticulos ar fi putut găsi că vocea îi era lipsită de bogatele rezonanțe cu care se mândrea familia. Căci Feltonii au fost adevărați oratori, în timpurile când un discurs parlamentar era pronunțat întocmai ca un text citit. Vocea Moyei era puțin răgușită și n'avea tărie. Era chiar puțin antipatică. Lordul Flanborough, pretindea cu drept cuvânt, că fiică-sa era „o mică femeie practică“.

Și în afara tatălui ei, se mai găsea cel puțin încă un bărbat care să-i recunoască această calitate.

— Nu crezi, iubitul meu tată, că este puțin cam absurd, de a publica un anunț?

Ea se așeză de partea cealaltă a biroului, întinse mâna, deschise o cutie de argint și scoase din ea o țigare.

— De ce absurd, scumpa mea copilă? întrebă enervat lord Flanborough, rău dispus. În felul acesta se găsesc obiectele pierdute. Sunt ani de atunci, pe când locuiam în oraș, îmi amintesc de un indiyid numit Kolbert...

— Ah! te rog, uită pentru o clipă ce-i în legătură cu orașul — zâmbi ea aprinzându-și țigara. — și hai, mai bine să ne aducem aminte de toate amănunțele. În primul rând, purtam colierul la Lady Machinstone. Am dansat cu oameni distinși și respectabili: sir Ralph Sapon, sir Ge-

orge Felixburn, lord Fethington, maiorul Aitkens și Machinstone, simpatic băiat! Nu ei pot fi aceia care au furat colierul. Il mai aveam la gât, pe când plecam, căci mi-amintesc să-l fi văzut în timp ce-mi încheiam blăna. Il mai aveam și în mașină, căci am pus mâna pe ei câteva clipe mai înainte de a fi ajuns acasă; nu-mi amintesc să-l fi dezbrăcat, căci am fost grozav de obosită și aproape nici nu-mi mai amintesc să mă fi culcat. Deci e foarte clar ca Martine să fie hoața. Este singura ființă care poate intra în camera mea. Mă ajută la dezbrăcat, totul e limpede ca apa de pârâu.

Cu stiloul, Lordul Flanborough s-a lovea dinții mari. Acesta era de altfel un obicei de-al lui, care o scotea din sărite pe fiică-sa, deși de data aceasta ea s'a abținut de a-i face vreo observație. Era o persoană care avea o slăbiciune deosebită pentru obiectele de valoare și pierderea colierului o chinuia.

— Am cerut la Scotland Yard să ne trimeată pe unul din cei mai buni agenți ai săi, spuse Lord Flanborough, dându-și aere. Unde este Martine?

— Incuiată la ea în cameră. I-am spus lui Fellows să stea de pază în fața ușii, zise tânăra femeie. În timp ce-l aștepți pe detectiv...

Lordul Flanborough luă de pe masă o telegramă deschisă.

— Vi-l trimet pe inspectorul Pretherston... Dumnezeu!l

Aruncă o privire fiicei sale, care stătea în partea cealaltă a biroului.

— Pretherston, repetă ea, dusă pe gânduri, ce ciudat.

— Pretherston... bun... spuse tatăl ei și o privi din nou.

Dacă el s'ar fi așteptat s'o vadă cât de puțin încurcată, sau roșind cât de ușor, sau cel puțin o tulburare cât de mică în privirea ei, putea să se simtă ușurat, căci ea îl privi drept în ochi, cu privirea pierdută și încruntându-se doar o clipă. Legătura lor data de acum cinci ani și dacă îi îndrăgea amintirea, o făcea doar dintr'un fel de sentiment de atașare, față de un obiect preferat, făcând parte dintr'o colecție.

Trebuia doar să scoți și să scuturi praful de pe el, din când în când. Michael Pretherston a fost o partidă proastă din toate punctele de vedere, deși avea un văr bătrân și infirm, „Pair al Angliei“, plus că într-o bună zi Michael trebuia să devie Pretherston de Pretherston. El era foarte sărac, ducea o viață de boem, n'avea nici un respect pentru bani, și răspândea păreri subversive despre biserică, societate și patrie. Într'un cuvânt, aducea mult cu prototipul anarhistului, la care lordul Flanborough nu se putea gândi decât cu teamă. Curtea pe care i-o făcuse el, a fost de scurtă durată, însă furtunoasă. Tânăra fată își pierduse capul și-i acordase mâna.

A doua dimineață, venindu-și în fire și dându-și seama, își spuse că „amorul nu-i totul în viață“ și îi scrisese o scrisoare de patruzeci de pagini, în care îi puneia condițiile în mod categoric pentru a face posibilă căsătoria lor. Îi cerea sacrificiul părerilor sale, consolidarea averii și reparațiile cuvenite castelului de Pretherston, pentru ca Lady Moya

Pretherston (născută Felton) să poată fi primită așa cum trebuie. El răspunse celor patruzeci de pagini, printr-o scrisoare de treizeci și două, care începea cu un afront; căci el — înțelegea să ia apărarea anarhiei. N'a fost deloc o scrisoare de dragoste, ci mai degrabă ceva între un pamfle de Henry George și o epigramă de alui Jean Jacques Rousseau; în întregime semănată cu strigăte pasionte referindu-se la înțelegerea ei feminină, și cu aluzii ofensatoare la adresa „sufletului servil“ al tatălui ei.

— A fost un tânăr dezechilibrat, spuse Lordul Flanborough, dând din cap. Il credeam în străinătate.

— Imi închipui că nu există doar un singur Pretherston pe lume. Și totuși, găsesc într-adevăr curios...

— Oare mai simți ceva pentru el? Începu tatăl ei, oarecum încurcat.

Ea zâmbi, punându-și țigara în scrumiera de cristal — și spuse:

— A fost un tânăr cu adevăr imposibil.

În această clipă, cineva bătu ușor în ușă și o fată tânără intră în odaie. Era îmbrăcată în negru, de o simplitate sobră; iar frumusețea ei era de alt gen, decât cel al stăpânei sale. (Căci Lady Moya își putea permite luxul de a avea o secretară). Fata avea un obraz frumos, cărcia linia gurii îi dădea o notă tragică, iar ochii-i mari și cenușii păreau să-ți destăinuie o suferință profundă. Și totuși suferința n'o atinsese încă, iar cele întâmplate în castel, o lăsaseră indiferentă. Părul bogat îi era de un castaniu închis. Mâna, care strângea la piept un bloc-notes, era micuță și fină. Secretara era puțin mai înaltă decât Lady Moya, deoarece însă nu se ținea drept, părea mai mică.

— Tată, m'ai rugat să ți-o cedez pe Miss Tenby, pentru azi dimineată, spuse Lady Moya, după ce-o salutase pe tânără fată. Mai ai nevoie de serviciile ei?

— Sunt atât de necăjită din cauza acestei regretabile întâmplări, Lord Flanborough, spuse ea, în surdină. Trebuie să fie un sentiment îngrozitor de a simți un hoț prin casă.

Lord Flanborough, îi zâmbi binevoitor.

— N'ar trebui să vă tulbure prea mult această chestiune. Căci sunt sigur că vom regăsi colierul. Vreau să sper că vă simțiți bine. aci?

— Foarte bine, Lord Flanborough, spuse tânără fată recunoscătoare.

— N'ai prea mult de lucru?

Un surâs imperceptibil îi trecu pe buze.

— N'am aproape nimic de făcut și sunt momente în care mă simt chiar jenată. Sunt de o lună aci și abia dacă mi-am meritat întreținerea.

— Așa, e foarte bine, îi răspunse Excelența Sa, cu înțelegere. Dumneata mi-a făcut mari servicii și voi mai găsi și alte lucrări. Am fost fericită Duminică dimineată, când v'am zărit la biserică. Preotul mi-a mărturisit că sunteți una din credincioasele Bisericii sale.

Tânără dete din cap afirmativ, fără a mai răspunde. Mai aștepta o

clipă, pentruca, după o scuză politicoasă să se retragă din bibliotecă.

— E o fată fermecătoare, spuse Excelența Sa, cu un aer de aprobare.

— Lucrează repede și bine și citește la perfecție franceza; am avut în alegerea ei mult noroc, spuse Moya nepăsătoare. Oare despre ce vorbeam noi, când a intrat ea? Ah! da... Michael Pretherston. Mă întreb acum...

Ușa se deschise și un servitor anunță:

— Inspectorul Pretherston, milord.

— Inspectorul Michael Pretherston! Măgarule! corectă tânărul contrariat — și intră.

Și era într'adevăr Michael; ceva mai în vârstă, mai puțin frumos, mai puțin sigur de el... dar totuși același Michael, veșnic arogant și plin de fantezie.

— Mi-a stricat toată intrarea, Moya. El râse și se apropie de tânăra fată cu pași grăbiți.

— Cum vă mai lăudați, după toți acești ani? Mai frumoasă ca oricând! Dece nu roșești? Ah! Lord Flanborough, tot bine arăți... Am citit discursul D-tale din Camera Pairilor despre Datoria Navală. A fost foarte bun, l-ai preparat chiar singur?

Moya râse și lucrul acesta produse destinderea situației; căci Excelența Sa se pregătise tocmai să-și apere cu demnitate onoarea de autor.

— Ești neschimbat, Michael, spuse ea, privind-l cu o sinceră admirație. Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți în cadrele poliției?

— E într'adevăr extraordinar, murmură lord Flanborough, adăugând cu un aer comic: mai ales pentru un anarhist.

— Ar fi o poveste lungă, spuse Michael. De fapt, am fost numit la biroul special, acela al Afacerilor Străine și am fost repartizat la Scotland Yard, după arestarea bandei Callam, care falsifică telegramele confidențiale venite de pe continent. Este o rușine, nu-i așa, c'am devenit inspector? Dar... „noblesse oblige!”.

El râse pe sub mustată, apoi deveni deodată serios:

— Dar, aproape că am uitat faptul că vizita mea este de ordin profesional... Ce s'a întâmplat?

Lord Flanborough expuse cazul, pentru care recursese la ajutorul poliției. O expresie de dezamăgire se zugrăvi pe obrazul lui Pretherston.

— Pentru un fleac de nimic... spuse el pe un ton de reproș. Am crezut cel puțin că Moya a fost răpită. Povestești-mi acum tot ce s'a întâmplat în timpul seratei la care s'a petrecut furtul colierului de perle.

Tanăra fată relată întocmai cele cerute, accentuând detaliile care dovedeau că mai purta colierul într'un anumit moment.

— Și apoi te-ai urcat în dormitor, spuse Michael, și ce s'a mai întâmplat? Ți-ai dezbrăcat, cred, în primul rând blana?

— Intocmai, confirmă ea.

— Am fost bine dispusă, sau mai degrabă cam enervată?

— Nu știu, zise ea surprinsă, ce importanță are acest amănunt?

— Totul e important pentru detectivul ce posedă răbdare și metoadă; indicațiile morale sunt tot atât de interesante și au tot atâta valoare cât și celelale.

— Ei bine, dacă vrei să știi adevărul, recunosc eu, am fost mai mult indispusă și foarte obosită.

— Ți-ai dezbrăcat singură blana sau te-a ajutat cineva?

— Singură, spuse ea, după ce se gândi puțin. De altfel, tot singură am atârnat-o în dulap.

El îi mai puse câteva întrebări, apoi declară:

— Și acum să mergem s'o vedem pe nenorocita de Martine... dar, dați-mi voie să vă avertizez că dacă nefericita fată este nevinovată, vă poate reclama pentru sechestrare.

— Ce înseamnă asta? întreabă aspru, Lord Flanborough. Am tot dreptul să'nclui un hoț.

— Nu aveți mai mult drept s'o încuiați pe această servitoare, decât am eu de a vă spânzura cu picioarele în sus. Dar, să lăsăm prostiile pentru moment. Vă rog să mă conduceți la prizonieră.

Prizoniera era tare palidă și plângea. Era o femeie în etate, care își dădea perfect seama de tragica situație și căuta să-și dovedească nevinovăția, printr'o frază neclară, întreruptă de gemete și hohote de plâns.

— Imi închipui că ați căutat peste tot, o întreabă Michael pe Moya.

— O! Peste tot, răspunse ea, imediat. Nu există nici o cutie sau colț al camerei, pe care să nu-l fi cercetat.

— Inchipuiește-ți că s'ar fi rupt firul colierului; perlele s'ar fi putut împrăstia?

— Nu, ele rămân înșirate, căci între fiecare perlă, există un nod. Colierul mi-a fost dăruit de tata de ziua mea și mi-ămintesc că, el ar fi insistat mult asupra acestui punct.

— Te fac prinsoare, spuse deodată Michael, că este totuși în camera D-tale. Arătați-mi garderobul.

Dulapul tinerei fete ocupa un perete întreg din cameră, iar Martine, plângând mereu, deschise ușa dulapului. Michael cercetă interiorul.

— Iată, dacă nu mă înșel haina de blană cu bucluc. Ai examinat-o după dispariția colierului?

— Să examinez blana? exclamă Lady Moya mirată. Desigur că nu.

Ce legătură poate avea haina cu colierul? Nu are nici măcar un singur buzunar interior.

— Dar dacă nu mă înșel asupra modei blănurilor din anul acesta spuse Michael cu demnitate, mă cred îndreptățit de a insista că această elegantă haină de blană a jucat un rol important în dispariția colierului de perle. Intr'adevăr, draga mea Moya, urmă el, ceea ce vi s'a întâmplat, nu-i ceva nou, căci s'au mai întâmplat alte câteva aventuri asemănă-

toare, în anul acesta. Din trei cazuri, două au fost clarificate de poliție, iar al treilea, însuși proprietarul bijuteriei pierdute a fost atât de inteligent s'o regăsească singur.

Ridică cu grijă haina, o întinse pentru a-i cerceta dublura; și astfel găsi agățat de una din agrafe, colierul mult căutat. Tânăra fată scoase un strigăt de bucurie și descurcă cu grijă bijuteria.

— Surprinzător, nu-i așa? spuse Michaël, cu răceală. Acest lucru s'a întâmplat de mai multe ori, de când sunt la modă aceste agrafe. Scoțând haina cu o mișcare bruscă, agrafa agală colierul și rupe firul. D-ta atârni haina în dulap și astfel începe misterul bijuteriei dispărute.

— Nu vă pot spune cât de încântată sunt! Michaël, ești extraordinar!

Michaël nu răspunse nimic și se întoarse zâmbind binevoitor către servitoarea înfricoșată care aștepta.

— Regret că ai avut atâtea neplăceri din cauza acestei întâmplări, spuse el; dar de îndată ce oamenii își pierd un obiect de valoare, își pierd și capul. Sunt convins că Lady Moya este dezolată de nedreptatea cu care te-a tratat și te va despăgubi.

Tănăra îl privi nemulțumită.

— Desigur, Martine, sunt dezolată, îi spuse ea rece.

— Oh! conștientă, se grăbi să-i răspundă servitoarea, sunt atât de mulțumită că ați găsit colierul. Aproape că mă îmbolnăvisem de supărare.

— Vei căpăta o săptămână concediu, îi promise Lordul Flanborough cu mărinimie. Îți ofer un voiaj până la Seahampton.

— Vezi bine, spuse Michaël pe un ton dulceag care de-abia își ascundea ironia și care-l enerva atât de mult pe conte, mărinimia stăpânilor D-tale nu se dă înlături dela nici o cheltuială pentru a-ți face cât mai plăcută călătoria. Și când vei fi ajuns la Seahampton (te povățuiesc în treacăt să nu cumva să pierzi „înapoierea“ biletului pe care ți-l oferă) vei avea toată libertatea de a te plimba pe promenadă, alături de artistocrație și îți vei putea umple plămânii cu ozonul rezervat în mod obișnuit doar superiorilor D-tale. Vei putea de asemenea să ieși loc pe scaunele libere și să privești desfășurându-se înaintea D-tale, priveliștea pe care ți-o oferă înalta societate. Și grație generozității protectorilor D-tale, vei putea să te bucuri, după bunul plac, de un contact permanent cu aristocrația engleză. Duminică, vei putea merge la biserică și acolo vei găsi un mare număr de scaune libere și vei putea împărți lectura unei cărți de rugăciune, cu un vecin simandicos, de o poziție socială atât de superioară celei pe care o pozezi; că nu te-ar mai putea recunoaște niciodată în viitor. Sunt convins că te vei ruga atunci cu o înflăcărare nouă, pentru ca membrii Camerei Lorzilor să primească în deliberările lor inspirația Divină.

— Din toată inima, domnule, spuse Martine, încurcată de atâta elocvență.

El o părăsi pe sărmana femeie speriată și-i întovărăși pe furiosul Lord Flanborough și pe indignata Lady Moya în bibliotecă.

— Câte absurdități ai susținut Michaël! Mi spuse furioasă, tânăra fată. Nu găsesc că ai procedat prea elegant, așatându-mi servitoarea.

— Găsesc chiar că era grosolan și de prost gust, adăugă Lord Flanborough. După cât se pare, Pretherston, D-ta ești aci în calitate de inspector de poliție — și prieten. Imi dai voie să-ți spun că ai cam depășit limitele bunului simț.

— Prietenia, spuse Michaël, luându-și pălăria și paltonul pe care le aruncase pe un scaun la venirea sa, este un ce care a fost învențat pentru a fi uitat. E un lucru de care îți amintești doar în momentul cântecelor închinat lui Bachus, pe care toată lumea le cântă în cor, la seratele unde cumpătarea nu-și găsește locul. Am încercat pur și simplu să vâr în capul sclavei D-tale câteva principii morale, care i-ar putea fi folositoare, d-tale cât și întregii societăți!

— Nu te scuza, bombăni Lordul Flanborough, mi-am dat prea bine seama de ironia D-tale!

— Copiii, cât și clasele inferioare nu-și dau niciodată seama de ironii, spuse Michaël, cu un zâmbet degajat. Și întinse mâna Lordului, care i-o acceptă din obligație.

— Cred, reluă Michaël, că ar fi mai bine să fac un raport de circumstanțe, mai înainte de plecare. N-aveți poate un secretar, sau pe cineva căruia i-ați putea dicta povestirea evenimentelor? Formalismul superiorilor mei cere acest lucru.

Pentru Moya, ultimele urme ale legăturii ei sentimentale cu Michaël, nu i se păreau doar șterse, ci nimicite de furia ei. Era tot atât de dornică ca și tatăl ei de a sfârși această discuție.

— S'ar putea s'o chemăm pe Miss Tenby, spuse ea, după o clipă de tăcere. Tatăl ei sună și Sibble apărură.

— Roagă pe Miss Tenby să vie până aci, zise Excelența Sa.

— Vreau să sper, Michaël, spuse cu un ton sever tânăra fată, că nu-i vei vorbi Missei Tenby lucruri atât de extravagante, după cum ai spus Martinei.

— Miss Tenby, spuse Lord Flanborough revenind asupra vorbelor ei, nu va primi deloc bine cuvintele D-tale. Este o fată tânără, care...

— Da, da, spuse solemn Michaël, este o tânără inteligentă. Știe să bată la mașină patruzeci de cuvinte pe minut și merge la biserică. Când n'are treabă, se oc pă cu lucrul de mână și găsește chiar timpul necesar de a te acompanya la pian.

— Trebuie să fie numărat ă fii detectiv, își bătu joc de el, Moya. Adevărul este că Miss Tenby este una din cele mai bune dactilografe din lume.

Michaël se aplecă spre ea într'un fel ciudat.

— Una din cele mai bune dactilografe din lume, repetă el cu un ton lipsit de ironie. Știe să cânte?

Acum era rândul tinerei fete să se mire.

— Desigur, și are foarte mult talent.

— Nu are oare vreo preferință pentru operele italienești?

— Cineva i-a dat referințe despre dânsa și acum vrei să ne dai

gata, îi reproșă Moya, răsând.

Convorbirea a fost întreruptă de apariția secretarei care se îndreptă direct spre birou. Când îl zări pe Michaël, se opri deodată. Moya, care nu pierduse nici un amănunt al acestei întâlniri, văzu cum secretara înmărmuri și-l fixă îndelung pe detectiv cu ochii ei mari și melancolici.

— Ei bine, Kate, îi spuse cu duioșie Michaël Pretherston. Când te gândești că ne întâlnim din nou și încă sub astfel de ocrotiri înalte.

Miss Tenby nu răspuse nimic.

— Ce rol interpretezi? întrebă în zeflema Michaël. Ce inspirație te aduce sub acest acoperiș ospitalier? Spune-mi te rog ceva nouăți despre colonel, despre prietenul său Grégori și despre toți ceilalți tineri simpatici. După câte știu, colonelul trebuie să fie departe în clipa de față. Cât timp a primit? Trei ani?

Miss Tenby se menținea într-o tăcere încăpățanată.

— Ce înseamnă asta? întrebă Lord Flanborough, simțind că a venit momentul să le amintească prezența sa. D-ta o cunoști într-adevăr pe tânăra aceasta?

— Dacă o cunosc! spuse extaziat, Michaël. Dar sunt unul dintre cei mai constanți admiratori ai ei. Nu-i adevărat Kate?

Un zâmbet lumină obrazul tinerei fete și-i arătă linia regulată a dinților ei albi. Ea spuse cu o voce dulce și rugătoare:

— E adevărat, Lord Flanborough, Mr. Pretherston mă cunoaște. Cunoaște deasemenea pe unchiul meu — colonelul Westhanger și știe că a fost amestecat într'un mare scandal, care l-a vârat la închisoare. Este absolut exact, deasemenea, că am fost strigată în copilărie cu numele de „Kate”. Nu este mai puțin adevărat că acum încerc să evaderez din acest cerc echivoc și să-mi croiesc o viață onorabilă.

— Hm! murmură Lordul, puțin zăpăcit. Toate acestea par destul de verosimile.

Plină de indignare, Moya se întoarse spre Michaël.

— Poate îți închipui că aduci un mare serviciu umanității, aruncându-o pe nenorocita asta din nou în gunoi, demascând-o în fața noastră și forțând-o prin aceasta să părăsească un serviciu cinstit.

— Da, spuse Michaël, fără să stea pe gânduri.

— Dar este o rușine, țipă Moya infuriată.

Ea nu se hotărîse încă de felul în care va primi destăinuirea; judecând după caracterul pe care-l avea, se putea crede că miss Tenby nu avea prea multe șanse de a îmbătrâni în această casă. Dar pentru moment, nu era rău să facă caz de puțină bunătate creștinească. Avea în fața ei ochii rugători ai tinerei fete, mâinile-i împreunate — și astfel se simți prinsă de un sentiment de solidaritate pentru sora aceasta curajoasă, care luptă pentru a scăpa din ghiarele crimei și a sancțiunilor legale. Se simțea sub impulsul generos al dorinței de a-și ajuta aproapele.

Dacă ea s'ar fi așteptat ca inspectorul Michaël Pretherston (căci acesta era titlul său incomplet) să se fi intimidat de muștrările ei,

ar fi fost desamăgită. Michaël nu încetase o clipă de a o privi pe tânăra secretară, fără să clipească măcar odată din ochi. Aplecându-se spre miss Tenby, îi spuse:

— Kate este o adevărată minune mai ales când te gândești că astăzi pentru prima dată, legea a pus mâna pe tine.

— Astăzi? spuse ea pe un ton mai ridicat.

El încuviință.

— În mod preventiv. Aș putea să te arestez, murmură el accentuând pe cuvântul „putea“, sub învinuirea de a fi făcut uz de certificate false; în scopul de a obține un post și, deasemenea, pentru faptul de a părea suspectă.

Tânăra fată, își părăsi atitudinea umilă. Își aruncă capul pe spate izbucnind în râs și arătându-și din nou dinții albi.

— Oh! Mike *)! glumi ea, mereu gata de atac?

Veselia i-a fost de scurtă, durată și ochii-i cenușii aruncară vâpăi de furie.

— Intr'una din zilele acestea vei fi prea îndemânatec, spuse ea cu amărăciune.

Am văzut dispărând oameni mai vicleni ca D-ta, Michaël Pretherston. Să mă arestezi în mod preventiv? Destul cu gluma! Codul penal nu-ți va îngădui lucrul acesta atunci când actele mele vor cădea sub prevederile legii.

Dar asta nu se va întâmpla, brută ce ești!

— Kate, Kate, murmură Michaël, vorbești în fața unei doamne.

Ea se înclină și spuse:

— Cred că-mi voi strânge catrafușele și aș putea spune chiar, c'a fost un voiaj de plăcere.

— Te deplâng în mod sincer, spuse Michaël, căci într'adevăr, aci trebuiau să ți se pară toate anoste, după orgiile din Crime-Street.

— Există un lucru pe care am vrut întotdeauna să-l cunosc, spuse tânăra fată gânditoare, mușcându-și buzele.

Se 'ndreptă spre biroul lordului Flanborough; acesta din urmă era prea perplex pentru a-i opri gestul. Fără să spună un **cuvânt**, deschise cutia de argint care se afla pe masă și scoase din ea o țigare.

— Am vrut întotdeauna să știu ce fel de tutun fumează acest scump domn.

Observă cu un ochiu critic țigarea și cu un strigăt de dezgust, o aruncă pe birou.

— Gold Flavours! spuse ea cu dispreț. Ai fi bănuț așa ceva, Mike? Și când te gândești că are o rentă de o sută de mii de livre pe an!

— Nu judeca prea aspru degenerarea claselor conducătoare, spuse împăciuitor, Michaël.

El o salută pe Miss Moya și luând-o de braț pe Miss Tenby, ieși din cameră, în timp ce Lordul Flanborough și flicii sa se priveau în tăcere, încremeniți.

*) Prescurtarea lui Michaël.

CAP. II

MIKE NU RASPUNSE NICI
N'A FOST NIMIC DE RASPUNS

— Dacă n'ai nimic mai bun de făcut, spuse Michael Protherston, vino să mâncăm împreună!

El se opri împreună cu tânăra fată în fața locuinței Feltonilor, iar bagajul ei, o mică trusă de mână o puse pe bordura trotuarului, în timp ce aștepta un taxi de ptață.

— Și de ce m'aș duce să mâncăm cu D-ta? întrebă ea, înșiptă. Am crezut că vrei să mă arestezi?

— Ești de o vulgaritate de speriat, spuse Michael dând nemulțumit din cap. Nu te pot închide, în sensul adevărat al cuvântului. Și de altfel nici chef n'am s'o fac, ci mai degrabă aș dori să te compromit, luându-te cu mine la masă.

Tânăra fată șovăi o clipă.

— Gândește-te la reputația mea, spuse ea.

— Acest gând mă împiedică să dorm, răspunse cu ușurință Michael în timp ce chema un taxi.

Ei aleseră un mic restaurant în Soho, unde mâncară ceva ușor, într'un subsol unde lipsa de aer eră recompensată de o abundență de lumină.

— Și acum, Kate, ași dori să știu cu ce joc te distrezi, spuse Michael, și dacă insist atât e deoarece știu că nu-i vorba tocmai de un joc.

— Furtul colierului m'a înfiorat, spuse tânăra fată, fără a-i răspunde direct. Ași fi turbat să fiu acuzată de un lucru pe care tocmai nu-l făcusem și încă pentru o așa prostie.

— Dar știi că-mi datorezi totuși ceva, spuse Michael.

— Îți datorez mai mult decât ași putea vreodată să-ți înapoiez, spuse tânăra fată cu subînțeles.

— Poate că într'una din zilele acestea, insinuă detectivul după o clipă de gândire, ai putea să năpustești pe urmele mele, pe unul dintre tovarășii D-tale de armă, fie Grégori sau pe colonelul sau poate pe micul Stochmar, pentru a mă distruge.

— Uite, spuse disprețuitoare tânăra fată. Dacă n'ar fi fost oameni ca d-ta în poliție, de mult n'am mai fi existat! D-ta ești pentru noi ca un fel de „poliție de siguranță” așa că avem tot interesul de a te menține cât mai mult în viață și sănătos. Cu siguranță că Crime-Stret va arbora doliul în ziua înmormântării D-tale.

— Vrei să-ți bați joc de mine? întrebă el.

Ea aruncă o privire zeflemistă, în timp ce bățoia de joc îi dădea ochilor ei și mai mare strălucire.

— De ce crezi că m'am dus la Flanborough? întrebă ea.

El dete din cap și mărturisî.

— Să fiu spânzurat, dacă știu ceva. Am bănuît că era vorba de

D-ta când mi-au vorbit de cea mai repede dactilo și de operele italiene. Și acum ascultă-mă: nu încerc să vorbesc pentru binele D-tale...

— Asta în nici un caz, spuse ea laconic.

— Dar m'am întrebat adesea de ce o fată tânără, distinsă și încântătoare, a ales acest fel de viață mai repede decât...

— Să muncești 8 ore pe zi pentru aproximativ 2 sau 3 lire sterline pe săptămână, termină ea fraza în locul lui, mai repede decât să-mi petrec viața într-o mică cameră la etajul 7-lea al unui imobil din Bloomsbury și de a aștepta în fiecare dimineață rândul meu la baie. Mai repede decât să suport curtea asiduă a șefului de serviciu.

Am făcut experiența lucrurilor acestora cu titlu de profesionistă și crede-mă nu m'a tentat de fel, Mike.

Ea îl privi drept în ochi.

Kate schimbă expresiile de jargon dinainte și felul ei de a se exprima era acum al unei persoane din lumea bună.

— Vezi D-ta, viața unei femei nu se desfășoară în același fel ca a unui bărbat. Viața aceasta simte o oarecare cerință pentru lux și atitudinea femeii în viață, în realitate toată norma ei de conduită, depinde în întregime de importanța pe care o acordă toaletelor. Bărbații nu fac nimic pentru ochii frumoși ai femeii. Prietenilor lor ei le împrumută atâția bani cât au și le sunt încă și mai recunoscători, dacă își plătesc datoria făcută. Nu se așteaptă la nimic mai mult din partea lor, decât să le dea banii înapoi și sunt fericiți când îi primesc. Dar dacă aș fi fost dactilografă, într'un birou și aș fi împrumutat 2 lire la șeful de serviciu sau casier, sau un bilet de 5 lire la unul din asociați, poți să fi sigur că ar fi însemnat pentru mine echivalentul unei invitații la masă pentru Sâmbăta viitoare. Inchipuie-ți că cineva îți împrumută 2 lire și îți cere în schimb nu numai să-i plătești datoria dar și să-i faci sacrificiul principiilor tale cele mai dragi. Dacă ti-ar cere să-ți trădezi prietenii față de care te-ai purtat întotdeauna loial, să minți când ai fost obișnuit să spui mereu doar adevărul, într'un cuvânt să te cam porți ca un hoț într'un domeniu în care ai fost întotdeauna cinstit.

Mike nu răspunse nimic, căci nu era nimic de răspuns. El plăti și o întovărăși pe tânăra fată până la un taxi.

— Nu voi deplânge cazul D-tale, îi spuse el. Îți trăești viața D-tale aparte. Intr-o bună zi te voi aresta pur și simplu, călcându-mi pe inimă. Hai, urcă, Kate.

Kate sări chiar în mașină, îi făcu cu mâna semne de adio apoi dispăru.

Timp de 5 minute Michaël rămase nemișcat pe trotuar, meditănd asupra cuvintelor fetei. Ele au găsit un ecou puternic în inima lui, căci el știa prea bine că nu spusese decât adevărul.

El se îndreptă cam trist spre biroul său. Amintindu-și pe drum că uitase să-și scrie raportul, el stătu la îndoială: trebuia să meargă la Scotland Yard pentru a scrie referatul sau să se întoarcă în casa Feltonilor unde domnea o atmosferă atât de puțin simpatcă. El alesese a-

ceastă din urmă soluție și-l surprinse pe lordul Flanborough în timp ce-și făcea masa. Michael se scuză atât de frumos și se arătă atât de respectuos contrar obiceiurilor sale, încât Excelența Sa nici nu se gândi că vizita lui era nedorită.

— Moya e plecată, îi explică el.

— Voi încerca să-mi fac datoria, răspunse Michael instalându-se la biroul Excelenței Sale, și pregătindu-se să ia note despre circumstanțele care au determinat pe Excelența Sa să se adreseze poliției. După ce și-a terminat raportul, el îl uscă și-l puse în buzunarul său.

— Ași dori să vă mai pun una sau două întrebări referitoare la Kate, — sau Miss Tenby, — cum îi spuneati. Imi închipui că v'am cauzat o ușoară surpriză azi de dimineață.

— Desigur c'am fost foarte surprins, admise lordul Flanborough bănuitor. Cine este în definitiv această Kate? Am făcut un examen metodic al casei, dar cred că pot afirma că nu lipsește nimic.

Michael izbucni:

— Nu trebuie să vă neliniștiți. Kate nu este o hoată obișnuită, numele ei adevărat este Catherine Westhanger, toții îi spun Kate și este nepoata unui colonel. Ea are 19 sau 20 de ani. Mama ei a fost o femeie de nimic iar tatăl ei a fost dat afară în '89 din armată pentru o afacere necurată. Bunicul ei din partea mamei a fost generalul Sir Shaun Masserfield. El a fost vecinul fratelui meu în Irlanda și cel mai mare strategist al armatei engleze. Kate i-a moștenit geniul dar nu-i-a învățat codul său de onoare. Ea își pierde tatăl la 16 ani iar unchiul său un element și mai periculos decât tatăl ei, îi completează educația. Familia din ramura Westhanger, are un trecut plin de crime, vechi de 200 ani, cu oarecare intermitențe. Kate era predestinată pentru a fi o hoată, dar de mare anvergură.

Sunt conșvins că este capul unei bande de criminali din cele mai importante ale lumii. I s'a întâmplat fiecărui membru al bandei să fi fost arestat, dar nu s'a găsit nici odată nimic contra lui Kate. Ea este aceea care organizează marile excrocherii și ele devin din ce în ce mai îndrăznețe; niciodată n'am putut ajunge până la ea!

— Iată ce se numește poliție! comentă Lord Flanborough,

— Polițiștii, dragul meu lord Flanborough spuse Michael obosit, sunt niște ființe omenești care trebuie să se ocupe cu alte ființe umane. Polițiștii nu sunt nici îngeri nici vrăjitori și nu pot fi întotdeauna clar văzători. Legile acestei țări sunt astfel înlocuite, că criminalul are 6 șanse contra 1 de a scăpa. Noi știm prea bine că Kate este amestecată în afacerea care a costat 2 milioane de coroane banca Olandei. Kate a fost aceea care a organizat furtul de bijuterii din Londra din Iunie trecut. Kate este aceea care a fondat Crime-Street. Nu cunoașteți această stradă, dar dacă vă interesează vă voi arăta-o într-una din zile. Dar trebuie să vă atrag atenția că dacă curiozitatea D-stră vă va face să vă așteptați la mizerie, veți fi decepționat. Este strada cea mai respectabilă a Londrei. Dibăcia lui Kate este remarcabilă, răbdarea ei mai presus de orice laudă. Și acesta este de fapt motivul

pentru care m'am întors aci, căci ași vrea să știu pentru ce motiv și-a ales domiciliul la D-voastră și ce făcea aci.

-- După cum v'am mai spus-o... începu din nou lordul Flanborough

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse Michaël, nu-mi mai spuneți că nu vă lipsește nimic! Vă asigur că Kate nu s'ar fi atins nici de un ac de gămălie. Ea își poate doar oferi tot ce-i pofteste inima! Nu pot înțelege însă pentru ce și-a putut pierde timpul aci și ce ar fi putut să o tenteze la D-vstră?

— Cât timp a locuit aci?

— Aproape o lună, spuse Flanborough puțin nedumerit de felul cum au fost primite de către reprezentantul Scotland Yardului cercetările sale personale.

— Și cu ce se ocupa la D-vstră?

— A fost scetara lui Moya. A avut certificate bune.

— Ați putea să le uitați, spuse Michaël indispus. Individul care le-a fabricat se numește Millet și locuiește în Crime-Street la numărul 9.

— A fost o dactilografă minunată, spuse amabil Excelența Sa, care-și frământa creierii pentru a-și găsi o scuză de felul în care a fost înșelat.

— Aceasta nu înseamnă nimic. Este una din dactilografele cele mai bune din lume, și mai mult nici una din laturile educației ei n'a fost neglijată. Ea vorbește cinci limbi străine, și la 9 ani cetea în mod curent franceza. Ce fel de lucrări trebuia să execute?

Lord Flanborough se reculese o clipă.

— A copiat câteva scrisori și câteva dări de seamă.

— Ce fel de dări de seamă?

— Niște dări de seamă în legătură cu întreprinderile noastre din Africa de Sud. După cum știți, Michaël, mi-am păstrat majoritatea vechilor noastre participații.

— Au fost oare cu adevărat importante aceste dări de seamă?

— Da și nu, răspunse târăgănat lord Flanborough. Au fost pur și simplu raporturi în legătură cu extracția produselor, prețul producției și proecte de expediții.

— Și cu ce altceva s'a mai ocupat ea?

— Dă-mi timp să mă gândesc, spuse lord Flanborough.

— Poftim, îi răspunse Michaël neprietenos. Dacă-mi amintesc bine, ați întrebuințat pe vremuri un cod secret.

— Asta e adevărat, spuse lord Flanborough, dar desigur ea nu l-a văzut.

— Unde îl ascundeați?

— În biroul meu, spuse lord Flanborough.

— I-a fost posibil să-i cadă sub ochi?

— Să-l vadă da, dar imposibil de copiat.

— Cât timp i-a fost posibil să fie singură aci?

— Singură în bibliotecă? niciodată mai mult de cinci minute. Răspunse Excelența Sa, după o clipă de gândire.

Michael se scărpină la bărbie și întreabă din nou:

— Nu vi s-a întâmplat niciodată să intrați în bibliotecă și s-o găsiți pe jumătate leșinată?

Lordul Flanborough îl privi cu gura căscată de mirare.

— V'a povestit ea?

Michael dăte din cap.

— Nu, nu mi-a povestit nimic. Dar propria d-voastră întrebare mă face să mă gândesc că nu m'am înșelat.

— Ceeace este cu adevărat surprinzător, este faptul că mi-ați pus tocmai această întrebare, spuse Excelența Sa. Am intrat într'adevăr într-o dimineață în birou și am găsit-o pe nenorocita fată, mai bine zis pe mizerabila, leșinată.

— Și atunci, îmi închipui, că ați fugit să-i aduceți un pahar cu apă și i-ați trimis servitoarea D-stră, spuse Michael mușcându-și buzele.

— Da, asigură Excelența Sa.

— Ceeace înseamnă pur și simplu, surăse Michael, că ați surprins-o în timp ce examina unul din documentele D-stră secrete și că, în timp ce ați plecat după apă și ajutor, ea a avut timpul necesar să-l puie la loc, de unde îl luase. Dar, altădată, nu s'a întâmplat, când ați intrat în birou, ca să vă fi atras atenția asupra unui fleac, cum ar fi de exemplu un tablou prost agățat sau un vas stricat?...

Lordul Flanborough avu din nou un aer năuc.

— Da, într-o zi mi-a arătat vitrina cu obiectele de porțelan și m'a întrebat cine a sgăriat geamul. În realitate însă geamul nu era de loc sgăriat.

— Dar ați mers până acolo să vă uitați la el?

— De sigur, spuse Excelența sa.

— Și acesta a fost un truc, spuse Michael. În timp ce ați examinat geamul, ea a avut timpul necesar de a pune la loc documentele examinate și să închidă sertarul, dacă exista un sertar. Ceeace mă interesează acum e, ce o preocupa.

— Nu cînta vreți să spuneți, începu Ex. Sa alarmată, că a complotat ca să mă devalizeze?

— Sper că nu, spuse grav Michael. Vă înfiorați la acest gând.

— Mi-ar place să fiți mai puțin sarcastic! Mi se pare că n'ați uitat niciodată de tot pe Moya...

— O binecuvîntez pe Moya de fiecare dată când mă gândesc la ea, răspunse imediat Michael. Refuzând să se mărite cu mine, mi-a făcut cel mai mare serviciu pe care un muritor îl poate face. Râvnesc la ceva mai bun decât Moya. În calitate de tată al lui Moya ar trebui să protezezi cu violență. Știu! Știu! spuse Michael făcându-i vesel semne cu mâna, din pragul ușii.

PE MICHAEL IL PÂNDESC ALȚI OCHI

Michael Pretherston ajunsese la Scotland Yard exact cu o clipă înainte de plecarea șefului său.

Comisarul T. B. Smith, căruiă acest tânăr vlăstar al aristocrației îi datora postul său, nu-l încurajă deloc.

— Dacă am aresta pe Kate cu un motiv oarecare, aceasta n'ar putea împiedica furtul proiectat, spuse el. Fi sigur toate forțele ei sunt mobilizate și toată banda ei e gata pregătită de a da lovitura. Am un om care o supraveghează, dar care se pare că a pierdut-o din ochi la un moment dat. Orice s'ar întâmpla, nu cred c'am avea interes s'o arestăm, căci știindu-se supravegheată, se poartă în consecință. Dar ași vrea să-ți dau un sfat, tânărul meu amic irlandez, și acesta pentru a te pune în gardă ca să nu-ți pierzi cumva prețioasa d-tale viață. Lui Kate îi e frică de d-ta.

— Nu mi-a făcut această impresie. azi după masă, spuse cu tristețe Michael.

— Kate e o mare artistă, deci nu trebuia să iei prea în serios vorbele ei. Crede mai repede sfatul unui prieten și fii foarte prudent. Nu sunt atât de convins că purtarea d-tale de azi după masă, să nu fi fost puțin prea imprudentă.

— E imposibil! exclamă Michael cu atâta vehemență că T. B. Smith izbucni în râs.

— Ai fi făcut mai bine să n'o recunoști și să n'o slăbești din ochi continuându-ți ancheta ca de obicei.

— Dacă ai putea să-mi indici o metodă care ar fi putut-o împiedica pe ea să mă recunoască și în consecință de a se ști recunoscută, îmi voi recunoaște eroarea.

— S'ar putea să ai dreptate, spuse T. B. Smith convins, dar ori cum ar fi, prudența, nu strică.

Lui Michael nu-i trebui mult ca să uite sfatul șefului său și își petrecu seara inspectând de unul singur Crime-Street-ul.

Crime-Street nu figurează pe nici unul din planurile Londrei, dar dacă examinezi în mod atent cartierul Hampstead, vei descoperi într-o încălțire neregulată de străzi, un ciudat oval care se evidențiază în mod clar pe plan nu atât din cauza simetriei lui cât din cauza traseului grațios de străzi ce se răspândesc de jur împrejur și care se numește Amberscombe Gardens.

Centrul ovalului e ocupat de patru case, numerile 2, 4, 6 și 8; la nord sunt 5 case, numerile 1, 3, 5, 7 și 9. Din Amberscombe-Gardens pornesc spre nord 3 străzi, prima (la începutul ovalului, între numerele 1 și 3) se cheamă Approche; a doua care desparte numerele 5 și 7 se numește Bethburn Avenue, a treia între numerele 7 și 9 este Colburn Avenue. În partea de Sud a ovalului, traseul străzilor e asemănător.

La început, nouă case au ocupat centrul ovalului, dar ele au fost

dărâmate de proprietarii celor patru case existente, pentru a forma o piață. În consecință, în partea de sud a ovalului, casele au fost înlocuite printr'un perete întrerupt, la intervale regulate, de niște porți de grădini, asemănătoare tuturor celorlalte porți din împrejurimile Londrei.

În realitate, după plan, aleea care pornea din nord spre sud traversa în întregime Amberscombe Gardens. Dar în epoca în care se făcea această descriere, curba nordică a ovalului, era cunoscută de poșta sub numele de Crime Street (Strada Crimei) și după descrierea dinainte, cele nouă case care se găseau în partea de Nord erau implicate în această afacere.

Cea mai modestă din toate, numărul 1, era ocupată de către doctorul Philippe Garon. Era un medic american care traversa adesea Atlanticul și la întoarcere depunea în mod regulat sume mari de bani, la sucursala de cartier al Băncii de Londra și de Est.

Numărul 3, era o casă frumoasă acoperită de climatite în timpul sezonului ei, și care avea ferestre albe și o fațadă roșie cu linii sobre. Era reședința de oraș a d-lui Cuningham, care după aparențe nu avea nici inițiale și nici pronume. Intimii săi îl numeau Musly, poreclă de origine obscură. D. Cuningham își explica stituația sa socială drept „independentă” ceea ce nu voia să spuie nimic altceva decât că era independent de legile obișnuite ale onoarei. Într'un cuvânt era cel mai celebru membru al coloniei căci Muslo, își făcuse de două ori stagiul la închisoare, odată în Franța și odată în Anglia. El era asul spărgătorilor de case de fier și se spunea probabil cu drept cuvânt, că reușise să perfecționeze întrebuintarea calumelului oxidic printr'o metodă nouă care reducea la jumătate timpul necesar operațiunei. Locatarul numărului 5, era un domn cu o fizionomie binevoitoare și cu o reputație de filantrop. Prietenii ca și dușmanii săi îl supranumiseră „episcopul”. Numele său adevărat era Brown și era amestecat în mai multe excrocherii bancare decât oricare alt vecin al său, deși n'a fost niciodată discreditat decât printr'o neînsemnată condamnare de 10 luni la „temniță grea”.

Proprietarul numărului 7 era cunoscut sub numele și titlul de: „Mr. Jacques Colling, inginer civil în serviciile municipului”. Anuarul oficial al poliției îl cunoștea ca un bun trăgător, și adăuga între paranteze, că la arestarea sa cu ocazia atentatului de la banca olandeză nici un fel de armă n'a fost găsită asupra lui. Se mai spunea că n'a fost nici odată condamnat în Anglia deși și el ar fi făcut cunoștință cu închisorile franceze.

Numărul 9, era arătat cu oarecare mândrie turiștilor de către ghizi ca aparținând lui Millet, potcovarul care avea la activul său o condamnare de 15 ani. De fapt nu făcuse decât 2 ani, autoritățile grațându-l, fapt care i-a provocat impopularitatea lumii interlope. Se pretinde că acest fapt ar fi avut o strânsă legătură cu arestarea ulterioară a vechilor săi complici și că d-l Millet i-ar fi vândut.

La numărul 2 al străzii, în partea de jos a „ovalului” locuia H.

Mulbery. Era un om respectabil și tacticos care pleca în mod regulat la ora 9 și 15 în fiecare dimineață la biroul său din Chancery Lane de unde se întorcea seara la 5½ fix. Mulbery era un specialist emerit al scrisorilor de cerșetorie. Era mult ajutat de un stil de mare efect cu ajutorul căruia sustrăgea sume importante diverselor persoane.

Numărul 4 aparținea uneia din cele mai mari case din Crime-Street, casă ce era locuită de „Senor“ Gregori, profesor de limbi străine. Din nenorocire pentru el, el predase în cursul vieții lui agitate, altceva decât dulcea limbă spaniolă. El a învățat de exemplu la banca de Chili care se lăuda de a avea bilete de bancă inimitabile că ele puteau fi falsificate, în zeci de mii de exemplare și că cele 6 culori întrebuițate la imprimatul lor nu reprezenta o dificultate de neînving a unui meseriaș dibaciu, posedând simțul culoriturii și privirea de artist.

Numărul 9 era locuit de cei doi frați, Thomas și Francis Stockmar. De origine austriacă, ei treceau drept refugiați politici, dar erau fără nici o îndoială criminali foarte periculoși. Cei doi Stockmar aveau o înfățișare morocănoasă și părul sbârlit; erau desigur cei mai puțin arătoși ai întregii colonii.

În ultimul rând venea numărul 6, locuința cea mai importantă din Crime-Street. Era o casă în formă pătrată fără nici o pretenție estetică și care avea un etaj în plus de cât celelalte. Se spunea că etajul trei era format dintr-o singură încăpere, și dela numeroasele ei ferestre se putea supraveghea nu numai partea de nord ci și cea de sud a grădinei. Se mai spunea că a fost anume construită pentru a servi de fortăreață în caz de nevoie și că al 3-lea etaj a fost construit pentru a servi de ultim act al unei apărări disperate. Aceasta era casa cu numărul 6, rezidența Colonelului Westhanger și a strălucitoarei sale nepoate.

Michael Pretherston nu se simțea străin în Crime-Street. El a mai fost acolo în mai multe rânduri și s'a întâmplat chiar la îndemnul său că o echipă de lucrători de terasamente să-și facă drum într-o dimineață prin Ambercombe Gardens, ceea ce a dus la descoperirea faimosului gang subteran care servea drept trecere dintr-o parte a străzii în cealaltă. Într-o parte dădea în chioșcul de vară al grădinilor ovalului, într-altă parte în grajdurile clădirei No. 8.

Locuitorii acestui cartier pretindeau cu încăpăținare că nu știau nimic despre existența acelei subterane care trebuia să fi fost construită cu mulți ani înainte, ca ei să locuiască în această stradă. Jacques Colling inginer, a demonstrat inspectorului circumscripției, că chiar felul cum era construit gangul subteran te făcea să te gândești că era anume construit pentru ca apele ploilor să se scurgă pe acolo și apoi a fost părăsit de antreprenor. Sau poate a fost construit printr-o eroare a antreprenorului care dându-și seama de eroare a fost sau prea leneș sau prea ocupat ca să-l dărâne.

Mai erau și alte explicații posibile, dar nici una nu era cu adevărat verosimilă. Tot desenând cu bastonul în jurul său Michael trecu peste porțiunea străzii unde se afla subterana; el zâmbea acestei amintiri,

și se întrebă unde s'o fi găsinț noul tunel. căci nu se 'ndoia de fel de existența unui tunel nou.

Se lăsa noaptea și prin ferestrele sufrageriei doctorului Philippe Garron străluceau luminile din casă. La dreapta, la Mr. Mulberry, luminația era mai modestă. Locuința Mr. Cumingham era în întuneric, totocmai ca la episcop. Un dormitor al numărului 7 era iluminat, dar la No. 6 ca și la No. 8 toate luminile erau stinse.

El îi văzu pe Millet, care stând în fața grilajului grădinei sale fuma o țigară, iar Michael traversă strada pentru a se îndrepta spre ei, fiind sigur că a fost observată prezența de către omul nostru.

Millet, un bărbat de o blândețe aproape slugarnică, îl salută prietenește.

— Bună seara domnule Pretherston, sper că nu vă aduce ceva neplăcut?

Michael se sprijini de gard, dete din cap și răspunse:

— Nimic supărător nu m'ar putea aduce aci, nu-i oare locul cel mai în regulă cu legea?

D-nul Millet suspină, murmură ceva'n legătură cu necazurile omenești, și adaugă sincera sa dorință de a uita trecutul și de a-și sfârși restul zilelor în pace și liniște ce sunt oprite păcătoșilor.

— Foarte bine, spuse cu blândețe Michael, și ce mai fac vecinii d-tale cei cumsecade? Imi făceam tocmai planul de a-mi închiria pe aci o casă. A propoș, adaugă el, nu știi vreună liberă?

Mr. Millet dete din cap.

— Locuiesc singur în această casă, spuse el. Dacă aveți într'adevăr gând să locuiți pe aici, ași putea să vă cedez două camere la mine. Ar fi o onoare pentru mine de a fi proprietarul d-tale domnule Pretherston.

— Și cum îi merge lui Kate? întrebă Michael trecând peste invitație.

— Kate? întrebă domnul Millet încurcat. Oh! Vrei să spui miss Westhanger. N'am mai văzut-o de câteva zile. De Joi după amiază, dacă nu mă 'nșel.

— Ah! da la 2 și 30 după masă, spuse Michael în bătaie de joc. Ea purta o rochie albastră cu puncte albe și o pălărie verde împodobită cu o pană de struț. Vă amintiți prea bine, că ea scăpă jos poșeta și d-ta ai traversat strada pentru a i-o ridica. Nu-i nevoie să invențezi un alibi, Millet. N'am nimic contra lui Kate pentru moment.

Domnul Millet răsă ușor.

— D-ta găsești în totdeauna un cuvânt care să te facă să râzi, spuse el.

— Desigur, spuse prompt Michaël, cine va râde la urmă va râde mai bine. dar pentru a râde la urmă trebuie să ai răbdare să aștepti. Nici pe frații Stockmar, nu i-am văzut de multă vreme.

— Eu, nu-i văd niciodată, se grăbi să declare d-l Millet. Pe cât pot. caut să am cât mai puțin de a face cu dânșii. Orice s'ar putea spune în contra mea, Mr. Pretherston. înainte de toate sunt un bun

patriot, nu-mi place și n-o să-mi placă nici odată să am de aface cu străinii.

— Patriotismul d-tale te onorează, Millet, spuse sec dedectivul pregătindu-se de plecare. Tare ași vrea să fii destul de patriot pentru a mă lămuri ce se coace aci.

El spuse mai încet:

— Căci d-ta ești în curent, și dacă ai vrea, aceasta ar putea să îmbunătățească puțin situația d-tale.

— Dacă aș avea idee de cel mai mic lucru, îi răspunse celălalt în serios, vi l-ași spune numaidecât, Mr. Pretherston, dar eu trăesc, după cum spusei, în afara acestui cerc. Niciodată, nimeni nu-mi cere un sfat, lucru ce mă încântă. Nu doresc decât singurătatea și uitarea trecutului...

— Lasă glumele! i-o reteză aspru Michael.

Michael a fost pândit de mulți ochi, ascunși în dosul storurilor sau de invizibile ferăstruici. O duzină de priviri i-au urmărit pașii tacticoasei sale plimbări prin Crime-Street.

Colonelul Westhanger, un bărbat cărunț și de statură înaltă, se afla la el acasă, în încăperea cea mare dela etajul al treilea, cu mâinile în dosul spatelui, bărbia plecată peste piept, și nescăpând nici cel mai mic gest al dedectivului — Gregori, cu o înfățișare grațioasă și elegantă, stătea lângă el, apărând cu palma mâinii lumina țigării sale.

— Colonel mio, spuse el cu vocea sa mângâietoare, ce n'aș da să pot avea prilejul de a întâlni pe acest tânăr într-o trecere întunecată a uneia din vechile clădiri din Harrison Ainsworth, atât de numerit construite pe malul râului.

— Această dorință se va împlini într-una din zile, răspunse răwtăcios colonelul, acest băiat îmi displace. Nu are aerul unui polițist obișnuit. El sunt și așa destul de antipatici, dar acesta are aerul de a ști prea multe.

El își mușcă mustața albă, aplecă capul și părăsi fereastra, când îl văzu, pe Michael luându-și rămas bun dela fierar.

— Supraveghează-l din partea cealaltă și trimite pe cineva să-l urmărească.

El coborî scările, acoperite de un gros covor până la etajul întâi unde se găseau apartamentele sale particulare.

Salonul spre care se îndrepta era luxos mobilat, o fată tânără așezată la pian lăsă să-i alunece degetele-i îndemânatic pe clape. Ea ridică ochii spre el, când acesta intra.

CAP. IV

CRIMINALUL IDEAL TREBUE SA FIE UN FOARTE BUN STRĂTEG

— Unde a fost? întrebă ea.

— A vorbit cu Millet, spuse colonelul, trântindu-se pe canapea.

El rupse cu dinții vârful unei țigări de foi pe care se pregătea s-o

fumeze și adăogă dus pe gânduri:

— La dracu, dacă știu ce are ce în cap!

Kate Westhanger se strâmbă ușor.

— Nu se știe niciodată dacă un polițist își face datoria din propria-i plăcere, răspunse ea. Presupun că încearcă să facă din nou cunoștință cu Crime-Streț.

— Nu mai întrebuința și tu această expresie, o întrerupse încă-odată unchiul.

— Voi întrebuința această expresie dacă îmi face plăcere, spuse ea calmă. Pentru ce te enervezi?

— Nu mă irită, protestă el, aproape țipând, dar îmbătrânesc și sarcina e grea. Ea devine aproape prea grea pentru mine, și dacă ași mai avea și acum aceeași situație ca acum câțiva ani, cred că aș abandona tot. Căci în cele din urmă am agonisit cu toții destui bani pentru a avea acum dreptul să profităm liniștiți de ei.

Ea se așează din nou la pian și cântă, piciorul apăsând pe una din pedale.

— N'ai putea găsi ceva mai plăcut decât „Moartea lui Aase“? o dojeni unchiul.

— Desigur, nervii D-tale sunt de vină: Oh! scuză-mă.

Ea se sculă și lăsă capacul pianului să cadă cu brutalitate, ceeace îl făcu să tresară.

— Nu știu în fond ce să fac cu Mike, spuse ea gânditoare.

— Gregori a găsit o soluție, răspunse colonelul.

— Să-i taie beregata, fărăndoială, spuse tăios tânăra fată; Gregori propune întotdeauna mijloacele simple și oribile! Nu-mi pot închipui că el ar fi tăiat capul cuiva vreodată, dar sunt convins că el găsește că un astfel de grai i se potrivește cel mai bine naturii sale de meridional pașionat. „Colonel mio“, îl imită ea.

Până în prezent am reușit întotdeauna să evităm vărsările de sânge, părerea mea este să rămânem mereu la această linie de conduită. Teoria mea coincide cu aceea a lui Mike. Zilele trecut am citit într'un ziar socialist un articol semnat de el, care apăra cu elocvență dreptul la viață. Sunt hotărât contra crimei. Ceeace îmi place este de a sângera puțin oamenii prea plini de aur și nu știu precis dacă și aceasta îmi face cu adevărat plăcere.

— Că vrei să spui cu asta? Și colonelul o privi de sub sprâncenele sale stufoase.

Ea ridică din umeri și spuse încet:

— Vreau să spun că'n cele din urmă nu sunt niciodată convinsă dacă punctul meu de vedere mi-e personal sau dacă nu-i decât resrângere a d-tale pe care eu o reproduc întocmai unei oglinzi. Vezi d-ta, sunt foarte tânără, dar am oarecare logică a inteligenței care îmi spune că nici o tânără fată de 19 ani nu poate avea un punct al ei de vedere definitiv... în fine, vreau să spun, care nu izvorește decât din ea. Poate că la 25 ani te voi vedea drept un personaj înspăimântător, —și tot restul, mă va face să mă cutremur.

— Până atunci, spuse unchiul ei, ești mrs. Ali Baba, șef strateg al miciei noastre companii și o tânără făptură foarte pretențioasă. Ade-vărul e, că Gregori nu prea se supune.

Ea aruncă o privire întovărășită de o strâmbătură disprețuitoare.

— Gregori are în el șofa unui mare jucător de atac la rugby, spuse ea. Ce a provocat atacul său?

— St. st, copila mea. Minunatul nostru prieten este sus, și oricum ar fi el, nu găsesc prea elegant să ne criticăm asociații. Profesiunea noastră necesită un oarecare ceremonial de care ai fi trebuit să-ți dai seama.

— Ce ciudate par acestea, spuse ea aplecându-se înainte, cu genunchii strânși. După cum știi, dragul meu unchiu, nu sunt în stare de gânduri oneste. Deja, când eram cam atât de înaltă (ea arăta cu mâna în fața ei) nu puteam să-mi închipui niciodată c'ași putea să nu realizez vre una din dorințele mele fără ca s'o fac în detrimentul cuiva. La pensionatul din Lausanne, înainte de a reveni în Irlanda, mi s'a părut că trăiesc printre oamenii cei mai ciudați și cu toate că m'ai prevenit, îți dau cuvântul meu, eu îi credeam pe toți nebuni. Tații erau cu toți a-faceriști și mi se părea că practică o metodă de hoție lentă și autorizată de lege. Gândește-te la groaznica monotonie a muncii cotidiene și sânguincioase, fără posibilitatea unei vacanțe, fără vreun stimulent, nici o aventură în afara artificialului fior dat de teatru și acele ce te așteptau la întoarcerea acasă.

— N'am știut, spuse colonelul, care cu ochii închiși, își trăgea mustața bucurându-se de plăcerea ce-i dădea țigarea.

— Oh! Desigur, întâri tânăra fată dând din cap. aveai posibilitatea de a întâlni tot felul de bărbați cari își ridicau pălăria și-ți spuneau lucruri ca: Bună ziua domnișoară, sau „mi se pare că ne-am mai întâlnit cândva. Nu cred să fi spus vreodată altceva.

Ea chibzui un moment.

— Nu, sunt toți obișnuiții expresiilor: „Bună ziua domnișoară“ ori „mi se pare că ne-am mai întâlnit cândva“ și vor cu toții să știe dacă urmezi acelaș drum cu ei.

— Și ce se întâmpla în acest ultim caz? întrebă distrat colonelul, scoțându-și cu precauție țigara din gură pentru a putea râde în voie fără a lăsa jos cenușa.

— Nu am decât o singură aventură să-ți povestesc, spuse Kate. A fost un tânăr cu o bărbie puțin pronunțată. El practica în acelaș timp amândouă metodele de a acosta tinerele fete și „Bună ziua domnișoară“ a fost urmată de o anchetă asupra intențiilor mele imediate; l-am lăsat să meargă lângă mine. M'am așteptat la ceva grozav, dar el îmi vorbi în special despre mama lui și de greutatea de a obține o cheie a casei. A vrut să mă ia la braț, eu nu l-am lăsat; atunci îmi propuse o întâlnire pentru Duminică viitoare. Intre timp mi-a spus toate amănuntele referitoare familiei sale, mamei și fetei care era gata să mi-o sacrifice în cazul dacă aș fi consimit să-l revăd. Am aflat deasemenea că-l chema

Ernest și că era cel mai bun funcționar al biroului său.

— Să fiu spânzurat, dacă n'a încercat să te îmbrățișeze spusă colonelul.

— Poate a avut chef? spusă tânăra fată, dar nu mi-a arătat-o. Mi-a mai spus că spera să nu înceapă să plouă și mă'ntreba dacă-i permit să-mi scrie. I-am spus că da, dar din nenorocire nu m'a întrebat de adresa mea.

Ea schimbă deodată subiectul :

— Dar, Gregori nu mi-ai spus de ce s'a încăpățânat?

— Afacerea din Madrid nu merge cum ar vrea el, răspunse colonelul, evitându-i privirile.

— Da, spusă ea, cu ochii îndreptați spre perete, afacerea din Madrid a pornit-o prost, în ciuda celor 42 de pagini de instrucții detaliate în limba engleză și spaniolă. Ea m'a costat o lună de muncă care s'a năruit întocmai ca și o sută de mii de pesetas, deoarece Grégori s'a încrezut în senor Rahboulla. Ori, acesta din urmă, care a crezut c'o poate duce la capăt fără de conducerea mea, a luat trenul la Cordone, îmbrăcat în gri deschis atunci când l-am povățuit să se'mbrace în negru ca un adevărat om din Madrid; și mai mult a insistat să plece la Madrid prin Toledo. Eu știam că poliția franceză și spaniolă supraveghează Cordone, am știut chiar că ei așteptau un străin. Rahboulla, care n'a putut trece neobservat, fu arestat și toate planurile mele, concepute cu atâta grijă, au devenit inutilizabile. De atunci, Rahboulla a șters-o dela poliție, dar ajunsese la Madrid tocmai în prima zi când Padro începu să închidă la ora cinci în loc de ora șase. Rezultatul a fost că tabloul de Vélasquez mai este și azi în muzeu iar noi am pierdut o sută de mii de pesetas!

Colonelul dete din cap :

— Ești cu adevărat uimitoare și tot ceea ce spui e absolut logic. Dar, Dumnezeu! câtă chibzuință și răbdare îți cer toate aceste mici amănunte!

— Criminalul ideal trebuie să fie un bun strateg, declară ea. El trebuie să prevadă fiecare mișcare a inamicului pentru a o putea dejuca. El face o diversiune într-o parte și atacă într'alta. Când crezi că el își pregătește retragerea, atunci să știi că va face un pas înainte. Mi-au trebuit șase luni pentru a obține informațiile dorite și nu i-au trebuit decât șase minute lui Rahboulla pentru a da peste cap planurile noastre.

Ea râse și adaugă :

— Când voi face vreo eroare va trebui să te legi de general. Acum doi ani, Grégori a admis pe un italian în combinația noastră în legătură cu afacerea din Nottingham Post Office. Din această cauză totul a fost ratat.

— În chestiunea asta ai toată dreptatea, se grăbi să aprobe colonelul. Talminei a stricat totul.

— Și în momentul arestării a încercat să ne compromită pe noi toți, adaugă Kate. El avea impresia că l-am atras într-o cursă, deși i s'a atras

atenția acestui imbecil, de a nu pune mâna pe sacii poștei înainte de ridicarea serviciului de zi.

— Dece vorbești astăzi cu atâta insistență despre el? întrebă cu curiozitate colonelul.

— Pentru că a fost eliberat din închisoare, și va cleveti, răspunse ea, întocmai ca Grégori.

— Să lăsăm trecutul să îngroape trecutul, spuse sentențios colonelul. Și ce noutăți mai sunt în legătură cu proiectul nostru actual?

— El progresează mult mai mult decât o gândești. Încă câteva drumuri de netezit, câteva obstacole de înlăturat, câteva fire încurcate de tăiat și...

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă colonelul plin de admirație, ai fost făcută pentru a fi militar, Kate!

Ea se trânti pe scaun, cu mâinile încrucișate la ceafă și-l fixă cu o privire cercetătoare.

— A fost un timp când aparțineai bunei societăți, îi spuse ea fără nici un ocol, cu sinceritatea ei caracteristică.

Colonelul Westhanger roși îmbufnat.

— Ei bine, dragul meu unchiu, accentuă ea, acum nu s'ar putea spune că d-ta te conformezi la toate regulile bunei societăți, nu-i așa?

— Am însă instinctele, protestă colonelul cu un ton infuriat, nu mai insista, Kate, și nu zdrobi un om cu atâta nepăsare.

— Cred însă că mai ești totuși un om de onoare, spuse ea cu un ton chibzuit. Faptul în sine, că bănuiala contrarie te ofensează o confirmă. Dar ceeace vreau să spun, este că a fost un timp când ascultai de o morală mai restrânsă, când erai convins că furtul este condamnat și atacul cu mâna înarmată o crimă. Aveai de a face cu oameni pe al căror cuvânt te puteai baza și care nu s'ar fi comportat niciodată într'un fel necinstit sau urât. Soldații al căror comandant erai, aveau aceeași mentalitate și d-ta erai acela care trebuia să-i pedepsești dacă se îndepărtau din drumul cel drept și se făceau vinovați de fapte necurate pe care, dacă le-ai compara cu ale d-tale, ar fi ca niște capete de ace de gămălie față de biserica Saint-Paul.

— Nu înțeleg ce ți-a venit să vorbești de trecut, spuse iritat colonelul.

Acest bărbat cu mustați albe și-a păstrat o înfățișare distinsă. Era înalt cu umerii lați și sta întotdeauna drept. Poseda un ce nedefinit care caracterizează șefii și care nu se poate pierde niciodată complet.

— Făceam pur și simplu o comparație între d-ta și mine, spuse Kate. D-ta ai avantajul de a cunoaște ambele feluri de societate. Spune-mi te rog pe care o preferi?

— Ce crezi? întrebă el cu neîncredere.

Ea lăsă să cadă scrumul țigărei în scrumieră și răspunse cu sinceritate:

— Cred că noi am ales bine. Ducem o viață plăcută și excitantă, în timp ce oamenii cinstiți pe care i-am cunoscut mi se păreau foarte

plicticoși. Probabil că sunt cu toții așa?

— Sunt totuși și unii oameni cinstiți interesanți, spuse colonelul părăsindu-l.

— Dar nu din cauza cinstei lor, răspunse cu vioiciune tânăra. Căci dacă un om cinstit și obișnuit îți trezește interesul, atunci probabil că posedă totuși ceva ce nu-i tocmai cinstit. Dacă ți se vorbește de cineva ca de un om cumsecade, vei descoperi în linie generală că frecvența-ză National Sporting Club pentru a vedea matchuri de box sau curse de câini, sau că are o altă îndeletnicire care nu se potrivește decât și mai bine cu îndatoririle sale profesionale și practicarea inocentelor sale calități. Dar nu mi-ai răspuns. În ce tabără ai prefera să fii?

— Dacă ași putea să-mi reîncep viața.... începu colonelul strâmbându-se.

— Ce prostie! spuse liniștită ea. Este o posibilitate pe care n-o vei avea, deci de ce să vorbim de ea? Și apoi, admițând prin absurd că ți-ai putea reîncepe viața, tot n'ai putea să te folosești de experiențele actuale căci n'ai putea să ți le reamintești. Ai trăit două vieți absolut distincte, pe care o preferi?

— Ești într-o ciudată stare de spirit astă-seară, spuse colonelul Westhanger, care se sculase și se îndrepta încet spre foc trecând în fața ei. Vrei poate să te călugărești sau ceva în felul acesta?

— Ce e oare mai bine? întrebă ea din nou, să fii un hoț dar să fii liber sau să trăiești închis între cei patru pereți ai cinstei?

— Pentru liniștea sufletului, desigur că o viață cinstită este preferabilă, spuse colonelul. Ea nu-ți produce nici nopți de insomnie, nici groază, pe care trebuie s'o ascunzi cu toată dibăcia, pe care o resimți de fiecare dată când ți se bate'n ușa, nu trăiești cu frica permanentă a poliției și a surprizei zilei de mâine.

— Nu mai spune! și ea îi aruncă o privire amuzată. Un om cinstit nu trece niciodată, prin aceste încercări? Nu i se poate întâmpla, de exemplu, să facă datorii și să se teamă de creditor? Și dacă un funcționar cinstit îmbătrânește nu simte cum i se strânge inima, de câte ori patronul său îl cercetează din ochi?

Colonelul se întoarse la locul său și bombăni încruntat peste umărul său.

— Ce ticluite dinainte mi se par răspunsurile acestea, nu știu de ce mă plictisești cu aceste întrebări. Există un pro și un contra ori care ar fi partea pe care ți-ai ales-o.

Tânăra fată avea o zi agitată. Ea se sculă, se duse până la fereastră, o deschise și privi strada peste care se lăsa întunericul. Apoi, ea traversă din nou camera până la micul ei birou care se afla în apropierea căminului. Ea se așeză și începu să scrie un moment, apoi se opri deodată și se sculă din nou în picioare.

— Mai ai să-mi pui vreo întrebare? constată colonelul:

— Una singură, imploră ea.

— Te așcut! bombăni el fără s'o încurajeze.

— Ce te-ar putea determina să-ți abandonezi cariera, și cum a spus-o judecătorul în timpul dezbaterilor săracului Mr. Mulbery, ce ar putea să te facă să-ți întrebuințezi incontestabilele d-tale talente pentru un scop mai nobil?

— Averea, răspunse prompt colonelul, destui bani puși de-o parte pentru a-mi permite să trăiesc o viață îmbelșugată. Și de fapt, trebuie să ți-o mărturisesc, că d-na și cu mine am avea posibilitatea de a abandona... Dar ea îl întrerupse:

— Argumentul d-tale nu e, decât material, ași vrea unul filozofic sau moral, spuse ea.

— Pentru ce toate aceste chestiuni idioate?

— Pentru că mă întreb, îi răspunse ea, cine ar putea să mă influențeze. Toți băeții aceștia pe care îi comand? Nu, prea puțin îmi pasă ce gândesc ei. Îi socotesc proști, cum ar putea ei să mă influențeze? Bogăție? Nu, căci chiar dacă ași fi bogată ca Cresus ași continua ca amatoare. Pedepsă? Nu, căci mi-ași întrebuința fiecare clipă liberă pentru a căuta greșelile care au cauzat la prinderea mea. Mi-e frică că sunt incorigibilă, unchiule, căci simt în mine ceva de neînfrânat. Și acum, mă duc să mă îmbrac, spuse ea îndreptându-se spre ușă.

— Pleci în oraș? întrebă colonelul surprins.

Ea răspunse din cap.

— Dar Gregori?

— Gregori mai poate aștepta, spuse Kate și apoi mă plictisește. Mereu îmi face curte.

— Și ce-i de mirat în asta? spuse colonelul răutăcios.

— E atât de plictisitor, spuse ea.

Ea deschise brusc ușa și se dădu cu'n pas înapoi. Grégori, cel mai galant cavalier, stătea în fața ei condescendent. Ea îl privi cu răceală.

— Ai ascultat la ușă? întrebă ea.

— Seniorita! protestă el ofensat.

Ea răsă și plecă. Grégori o urmări cu privirea în timp ce ea urcă scara, până o pierdu din ochi, el închise atunci ușa și se îndreptă spre colonel.

— Mica noastră prietenă e aspră cu mine, spuse el fără nici o urmă de amărăciune.

— E o fată ciudată, Grégori, răspunse colonelul clătănând din cap.

— E o fată ciudată, repetă Grégori. Cu adevărat o fată ciudată. El își mângâie mustața subțire și neagră.

— Nu mă iubește, o știu sigur.

— Dar iubește oare pe cineva? bombăni colonelul.

Colonelul clătină disperat capul.

— Nu știu nimic, spuse el. Ce întorsătură de situație.

Spaniolul luă scaunul tinerei fete.

— Știu la ce te gândești, îl aprobă el. Acum câțiva ani ea a fost o copilă ascultătoare, care se supunea codului nostru, acum ea e stăpână tiranică a situației.

El își învărti cu îndemănare o țigare între degete, o trecu peste

buze și căută un chibrit în buzunarul vestei.

— Kate e numai cap, spuse el cu admirație, dar inima ei... pfuist... El suflă un nor de fum pentru a ilustra fraza sa. Energia ei nu cunoaște margini, continuă el. Câteodată, mi se pare periculoasă, dar când o studiez mai cu deamănuntul îmi e cu adevărat imposibil să mai spun cum este. În definitiv, ea face doar planurile. Dacă afacerea e ratată e numai vina noastră, căci planul e perfect, nu lipsește nici un detaliu.

Ea reglementează până la ultima clipă întrebuintarea timpului; ea pregătește totul, ea scrie. Ea nu se înșală niciodată. Da, a fost vina lui Rahboulla, admise el, și am făcut rău că am clevetit, cum m'a denumit ea? Un înaintaș!

El surâse.

— E foarte tânără, spuse colonelul pentru a o scuza, și puțin cam repezită'n vorbe; găsesc că vorbește prea mult.

— O femeie frumoasă nu vorbește niciodată prea mult spuse galant Grégori; ea ar fi putut să gândească prea mult și să nu vorbească desul. O persoană care vorbește este ca o casă iluminată ale cărei storiuri sunt ridicate și foarte deschise. Și acum, colonel mio, cum stăm cu noua afacere?...

Colonelul aduse un scaun cu o mână și cu cealaltă mână o mesuță. Spaniolul luă loc și scoase un teanc de hârtii dintr'un buzunar interior. Cu câteva minute mai târziu cei doi bărbați erau confundați în discuția unei afaceri din cele mai remarcabile, din cele mai surprinzătoare și mai îndrăznețe pe care s'o fi întreprins vreodată Crime-Street.

CAP. V.

O DANSATOARE DELA SEBO

Era o lume nebună la Sebo, căci era ora cinei. Și Sebo era restaurantul cel mai la modă.

Un ministru și prietenii săi erau așezați împreună în vecinătatea unei mese pe care o prezida o mare artistă de music-hall.

Proprietarul unui favorit cal de curse era așezat spate'n spate cu un cunoscut pamfletar radicalist. Directorul unui mare ziar cotidian al Londrei putea vedea dincolo de masa sa, fără ca măcar să clintească din ochi, o frumoasă dansatoare dela Empire, un medic atașat la Curte, un pair al Angliei și un cântăreț de hott.

Marea sală de mâncare strălucea de lumini; micile mese erau atât de apropiate unele de altele că deabea se găsea un locșor pe unde să circule chelnerii pe care providența pare să-l fi dotat cu talentul de a-și putea găsi un loc acolo unde nu era. Jazul într'un colț al sălii atacă un cântec îndrăcit, nu reuși însă să acopere zgomotul râsetelor și al conversațiilor animate.

În micul vestibul, un bărbat tânăr, înalt și slab, măsura cu pași mari și repezi parchetul cu un aer resemnăt, persoana pe care o aștepta era desigur în întârziere. El era foarte blond și foarte trandafiriu. Ne

mai știind ce să facă, pentru a se sustrage așteptării își fixă în fața oglinzii un monoclu cu o ramă de aur.

În acest moment, porțile de sticlă se deteră laoparte și o fată tânără se îndreaptă spre el, întinzându-i mâna fără a-și scoate mănusa:

— Sunt dezolată de a fi întârziat, Reggie, îi spuse ea pe un ton familiar.

— Ai fi putut întârzia c'o oră, cu 5 ore, sau chiar o zi întreagă, eu tot ași fi fost fericit să te aștept, îi răspunse tânărul extaziat.

— Nu am nimic în contră să-mi spui Vera, și spuse ea surâzând.

Surâsul îi era fermecător, tânărul roși, luși, bolborosi ceva, își trecu degetul înmănușat între gât și guler, lăsă să-i scape monocluul, și-l puse iar la loc, toate acestea într'un interval de 4 secunde, manifestându-și astfel emoția și recunoștința.

— Sper că ai rezervat o masă, spuse tânăra revenind din vestiar.

— Desigur.

El o conduse printre mese cu multă dibăcie, căci grație siluetei sale putea rivaliza cu chelnerii; ei ajunseră la o masă acoperită cu flori. Noii veniți deveniră punctul de atracție al societății; câteva persoane surăseră, deși toate privirile dăruite tinerei fete n'au fost vreodată decât pline de admirație sau de o răceală elogioasă, după sexul observatorului.

— Acesta e Reggie Boltover, spuse un tânăr.

— Cine e el? îl întreabă tovarășul său de masă.

— O ființă omenească, sau mai bine spus un milion! a fost lăconicul răspuns.

Tânăra fată strălucea, ea surădea încontinuu și ochii ei erau plini de admirație și plăcere.

— Vasăzică acesta este vestitul Sebo, spuse ea, așa-i că este un local grozav de imoral?

Figura lui Reggie Boltover exprimă neliniște și totuși surâșe.

— Scumpă domnișoară, scumpă Vera, cum te-aș putea conduce eu într'un local imoral? Spune, te întreb, cum te-aș putea conduce eu într'un local imoral?

Nu prea avea el mult talent de a conduce o conversație, inima însă îi era sinceră. Nu era el un tânăr chefliu și toată imoralitatea sa consista în credința lui de a fi moral. El o întâlnise pe tânăra într'o seară din întâmplare. Unul din prietenii săi, mai îndrăzneț (el era întruchiparea idealului său în această materie) l-a convins, în urma unor slabe împotriviri, să aștepte împreună cu el, la intrarea unui teatru, o prietenă încântătoare pe care el intenționa s'o invite la un supeu. Încântătoarea prietenă, cu inima bună, care e caracteristică oricărei girl, le prezintă pe prietenă ei, Vera Flemming, o „începătoare” și toți patru au supat împreună. Mr. Reggie Boltover fu cucerit de Vera și îi propuse o plimbare la țară. El se întreabă chiar dacă n'ar trebui s'o prezinte pe Vera mamei sale, căci ea poseda maniere atât de distinse, și aceasta era o dovadă cât de mult îl fermecase ea. Ori ce ar fi, Reggie Boltover

nu găsea nimic alarmant în această prietenie începută într'un mod atât de ciudat.

Dansaătoarele de music-hall nu sunt decât niște funcționare ca oricare altele, doar că au în plus o slăbiciune pronunțată pentru icturi negre și piersici de Melbor. Ele nu sunt nici măcar mai desfrânate decât surorile lor de acest rang social; singura deosebire care există între ele este faptul că fiind expuse aceluiași tentații, girlsurile au un câmp de acțiune mult mai intens și candidatele sunt cu mult mai prezentabile. O midinetă acceptă să fie invitată la un ceai, pe când o dansatoare dorește să meargă la Ritz. Amândouă nu au decât o singură pasiune: de a mânca bine și să nu plătească.

Reggie Boltover, care, trebuie să-i admitem acest merit, cunoaște pe toată lumea, îi cunoaște tinerei sale tovarășe personalitățile prezente și îi servi timp de jumătate de oră drept călăuză modernă. Vera Fleming se distra fără a fi entuziasmată.

— Mi-ar place atât de mult să-mi vorbești despre persoana d-tale, spuse ea, ești cu mult mai interesant decât toate aceste personalități.

— Da de unde, da de unde, răspunse Reggie făcându-se, da de unde.

— Ba da, ba da... insistă ea foarte serioasă.

— Da de unde, scumpă Vera, îți jur, nu sunt absolut deloc un tip interesant.

El admitea cu toată sinceritatea că viața sa era cât se poate de banală. Toată activitatea sa se rezuma la semnarea câtorva cecuri, la lichidarea unor datorii și de a vedea câțiva prieteni pentru a vorbi de diferite lucruri.

— Ce minunat trebuie să fie de a te simți un șef, spuse visătoare tânăra Vera. Desigur familia mea e foarte săracă. Noi socotim cu shillingul, în timp ce d-tă o faci cu mii de lire sterline. Și este într'adevăr greu de închipuit, ce senzație îți dă puterea de a da ordine când ești obișnuit să le primești.

Reggie Boltover nu dăduse niciodată în viața sa un ordin, el nu îndrăznea nici măcar să discute hotărârile luate de mulțipii lui administratori și directori pe care îi numise tatăl său cât mai fusesse în viață. Astfel că și el trebuia să-și închipuie, ce senzație ar putea fi aceea. El se gândise adesea, cu groază, la obligațiile pe care le-ar fi avut dacă ar fi trebuit să ia el în mână conducerea afacerilor sale. Nici nu voia să se gândească că într-o bună zi administratorii și directorii săi ar putea muri și că ar trebui atunci să-i înlocuiască. El credea într'un fel neprecis că la nevoie, s'ar putea să-i cumpere într'un mare magazin, dar niciodată el nu se gândise de a și-i procura prin posibilitatea cuvântului său atotputernic. Niciodată, de altfel, nu-și închipuise cazul că, un ordin dat de el, în legătură cu afacerile pe care le conducea, ar fi putut fi executat.

— Oh! spuse el, în realitate nu dau niciodată vreun ordin funcționarilor mei, crede-mă, îi văd atât de rar. Desigur, mi se aduc rapoarturi

pe care trebuie să le citesc, atunci totul e în regulă, semnez cecuri, întâlnesc câteva persoane și asta e totul.

Influențat de simpatia și interesul pe care i-l poartă tânăra fată, el reuși să facă câteva crâmpoie de conversație, și nu se arătă chiar atât de incapabil, după cum ar pretinde că este. De exemplu, el știa că turnătoriile și șantierelor de construcții navale care mai purtau încă numele tatălui său și al său la nevoie, îi aduceau o groază de bani. Pe de altă parte, alte afaceri erau complet improductive. Printre acestea din urmă, era una despre care vorbea cu cea mai mare amărăciune și aceasta de oarece tatăl său pe când trăia, o critica deasemenea cu violență și asprime. După aparențe, singura vină pe care el o putea găsi uzinelor de ciment Boltover, era faptul că ele nu aveau directori și prin urmare că nu aveau de citit nici un raport în legătură cu ele.

Intr'adevăr, aceasta nu era decât o construcție părăsită și atât de dezonorant improductivă că, chiar pe patul de moarte fiind, Mr. Boltover tatăl (acum în ceruri) își exprimă dorința ca numele său să fie șters din denumirea oficială a acestei Companii. Cel puțin așa spunea fiul său.

— Mă înțelegi, dădea un ciment de proastă calitate. Știi poate cum se fabrică cimentul ?

— Ași dori atât de mult s'o știu, spuse ea cu ochii strălucitori, m'am întrebat de atâtea ori cum s'o fi făcând !

— Ei bine ! spuse Reggie, căutând pe masă obiecte ce s'ar preta să-l ușureze demonstrația, trebuie să cureți râurile cu draga, vei scoate un truc pe care îl vei băga într'un vagon, în urmă vei pune acesta în foc, te retragi, îi mai faci încă ceva și iată cum ai obținut cimentul ! Numai că cimentul nostru n'a fost ciment, mă 'nțelegi, acesta-i motivul care o face să fie atât de nerentabilă această afurisită afacere.

— Ce interesant ! exclamă ea, mi-o voi aminti într'o bună zi.

— Nu pot spune că neglijez complet această afacere spuse Reggie, pe care aceste chestiuni îl făceau vorbăreț și într'una din zile poate că vom găsi un fraer...

— Cum ai spus ? întreabă ea ofensată.

Reggie roși, dar fu încântat de sensibilitatea Verei.

— Scuză-mi vulgaritatea, domnișoară Vera. Vroiam să spun că noi căutam un cumpărător. Odată aproape c'am vândut această nenorocită afacere cu 10.000 de lire sterline, dar tocmai în ziua iscălirei contractului, săracul nebun a fost internat la ospiciu. Mă înțelegi sper, că nenorocitul nu era în toate facultățile sale mintale. Aceasta era probabil și scuza lui de a fi vrut să cumpere uzina noastră de ciment. E nostim nu ?... Știi că, spuse el deodată, atunci când am venit la intrarea teatrului nici nu gândeam să te întâlnesc.

Ea îl privi cu'n aer surprins :

— Adevărat ! spuse ea neîncrezătoare, ca și cum s'ar fi gândit la acest lucru pentru prima oară, apoi dusă pe gânduri.

— „Nu gândeai să mă 'ntâlnești“...

— „Nici nu voiam să te cunosc, repetă Boltover, care atunci când

termina o frază, se agăța de ea până ce reușea să-și construiască pe cea următoare, de care se agăța iar.

— „Nici nu visam să te văd, dar sunt foarte mulțumit.

Mă simt atât de obligat față de acea tânără dansatoare că nu cred că vreodată să mă pot revanșa !

El spuse acestea pe un ton sentimental cu care nu era obișnuit.

Acea tânără dansatoare era prietena Verei; în acelaș moment și în acelaș loc, ea povestea prietenului ei tot ce știa referitor la viața camaradei sale, cu care făcuse cunoștință cu o săptămână înainte.

— Vera nu joacă pentru moment, desigur, spuse ea, nu cred să fi fost vreodată pe scenă. Este adevărat o diletantă ; ea întârzia mereu repetițiile, etc... dar eu o ador.

Ea surâse Verei, care o zări în aceeași clipă.

— E foarte frumoasă, spuse prietenul ei.

— Nu-i așa ? aprobă ea, dar tot interesul pe care-l purta prietenei sale dispăru deodată.

În sală se afla cineva, care profita de fiecare clipă liberă a sa pentru a pândi-o pe Vera și pe însoțitorul ei. Era un chelner și lipsa vădită de interes pentru serviciul său îi atrăgea neconținute muștrări furioase în napolitană, siciliană și alte dialecte. Acest bărbat nu înceta de doi ani să se roage pentru a trăi această clipă și sufletul său se bucura cu o exaltare sălbatecă că Cerul îi dăruise în fine posibilitatea răzbunării. Încetul cu încetul își construi un plan. Puțin îi păsa lui de urmări. Ocazia se ivise, inamicul era în fața lui. El pândi o clipă pentru a se strecura prin poarta de serviciu, pe scara de piatră ce ducea la bucătărie, care răsună acum de țipetele chelnerilor și bucătarilor, comenzi ce treceau peste cratițele ce clocoteau și peste mâncărurile fierbinți. El se duse în cameră și găsi ceea ce căuta, lângă frigorifer, acolo unde lucra măcelarul: un lung cuțit ascuțit. El așteptă, până ce măcelarul se întoarse cu spatele, pentru a-i lua cuțitul pe care-l ascunse sub vestă, apoi traversă din nou bucătăria, fără a-și da măcar osteneala de a răspunde unei întrebări puse de șeful bucătar. Și se găsi din nou în restaurantul strălucind de lumini.

! Nu mai era nici un moment de pierdut.

Măcelarul putea în fiecare clipă să-și dea seama de furtul cuțitului și hoțul să fie condus în cămară pentru a-și explica hoția. El se îndreptă deci spre masa la care erau așezați Mr. Reginald Boltover și frumoasa sa însoțitoare.

Reggio crezu că chelnerul vroia să-i transmită o știre, dar Vera, ridicând spre el privirea, observă obrazul bărbatului și înțelese. Ea se ascunse în dosul lui Reginald Boltover când văzu brațul chelnerului ridicându-se spre ea, gata s'o lovească. Ea văzu lucind cuțitul și închise din ochi. Apoi se auzi sgomotul unei lupte și când deschise ochii, ea îl văzu pe răzbunător întins pe parchet și în picioare foarte calm pe Michaël Fretherston examinând atent cuțitul.

Privirile ei se încrucișară cu acele ale inspectorului, ce îi surâse cu

un surâs forțat, și când acesta o salută ea îl auzi exprimându-și surpriza pe un ton ironic :

— După cum vezi Kate, murmură el, am mereu plăcerea să te întâlnesc !...

CAP. VI

KATE II FACE O VIZITA APARTAMENTULUI LUI MICHAEL

„La ora 9 și 40 de minute din 15 crt. mă găseam la Sebo ; restaurantul era plin de vizitatori, și printre ei era și Mr. Reginald Boltover, întovărașit de o tânără fată care se dădea drept Vera Flemming, dar al cărei nume era în realitate, Kate Westhanger. La ora 9 și 52, un italian anume Emile Tolmini, angajat ca chelner la Sebo, făcu o tentativă de omor contra Katiei Westhanger, gestul său fu însă zădărnicit și el fu arestat.

În timpul luptei, în timpul căreia a fost dezarmat, el fu ușor rănit și obținu permisiunea de a se duce până la bucătărie pentru a-și pansa rănilile. Cu regret trebuie să admit că a reușit să evadeze. El fusese condamnat la suspendarea drepturilor civile (Nr. 85. 943) și făcuse odată parte din Crime-Street. El voise să se răzbune pe tânără fată pe care o acuza de a-i fi adus un prejudiciu real sau imaginar.

„N'am vrut să-i destăinuesc domnului Boltover adevărata identitate a însoțitoarei sale, a doua dimineată i-am făcut o vizită în apartamentul său, din Piccadilly, sub pretextul de a-i cere unele lămuriri referitoare la tentativa de omucidere la care asistasă. Am descoperit atunci că a fost prezentat tinerei fete într'un teatru unde făcea repetiții în calitate de dansatoare. Ea combinase cu siguranță acest fel de prezentare cu un scop pe care nu-l cunosc. El este un om foarte bogat pe care ar fi bine să-l previu până'n cele din urmă; pentru moment îmi dau răspunderea de a nu-i spune nimic“.

Michael Pretherston își semnă raportul, îl îndoi și-l puse într'un plic oficial adresat șefului său. El avu norocul să-l întâlnească pe acest eminent personaj pe când intra la Scotland Yard în momentul când tocmai ieșea de acolo.

— Bine ai făcut, spuse T. B., dupe ce citi raportul. Mă întreb ce urmărește ca. Tare ași avea chef să însărcinez pe cineva în mod special cu această chestiune.

— Atunci, pe mine, spuse Michael cu promptitudine.

T. B. făcu o strâmbătură.

— Ești mult prea valoros pentru o astfel de chestiune, care ar putea foarte bine să nu fie decât un roman de dragoste al unei dansatoare.

— Kate nu este dansatoare, spuse Michael, și dacă este amestecată în această afacere, atunci înseamnă că ea este de talia ei deci și de a mea.

Șeful său se gândi o clipă.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă, ocupă-te tu de această afa-

cere, dar atunci la-o singur în mână căci am nevoie pentru un moment de toți oamenii mei. Vezi, să rămâi în legătură cu mine. Nu ne-ar ajuta la nimic să băgăm acum spaima în ei, căci dacă banda aceea pregătește o lovitură, nu-i nevoie să le atragi atenția asupra d-tale.

El ezită din nou.

— Blestemată Kate! spuse el, sper că ai dat semnalmentele negustorului de maroane.

În ochii lui T. B. toți criminalii meridionali erau negustori de maroane.

Michaël dăduse semnalmentele.

— Ei bine! spuse el, îți doresc noroc bun, fii însă cât se poate de prudent.

După plecarea lui Michaël, T. B. opri un polițist, care tocmai trecea.

— Barr, d-ta ești omul de care am nevoie, spuse el, urmărește-l pe Pretherston și nu-l slăbi din ochi; îți poți alege și un locșior.

Barr salută și se grăbi să-și îndeplinească datoria.

Michaël plecă cu inima ușoară. Acest fel de afaceri erau din acelea pe care le prefera cel mai mult. El nu-i destăinuise șefului său toate bănuielele sale. Jocul lui Kate era într'adevăr jocul cel mare. Aventuriera de mare anvergură ce era, se pregătea probabil să bată recordul marilor înălțimi, aceasta era cel puțin părerea lui. Trebuia să fie o legătură oarecare, între luna pe care și-a petrecut-o la lordul Flanborough și bunele relații pe care le întreținea cu Reggie Boltover. În timp ce reflecta, își dădu seama că ea trebuia să fi combinat cunoștința ei cu Reggie Boltover, în timp ce locuia încă, la lordul Flanborough. El crezuse la început că ea își avea reședința la lord, dar în urma verificărilor făcute, își dădu seama, c'a greșit. Dovada a avut-o în urma unor discuții telefonice cu pivnicerul lordului Flanborough. Tânăra fată, în timpul șederei sale la Felton House, ieșea în fiecare după-amiază la ora patru. În urma unei scurte anchete pe lângă directorul teatrului, el află că, Kate a lipsit de la toate repetițiile matinale și una singură după masă. Nu i-a fost greu lui Michaël să reconstituie activitatea ei în acest domeniu. Tânăra fată, grație spionilor ei, trebuia să fi aflat că Boltover avea un prieten, care curta pe una din dansatoarele teatrului. Ea intră deasemenea ca dansatoare acolo, pentru a se împrieteni cu acesta din urmă și de a face din ea, intermediara neștiutoare, mulțumită căreia, ea a putut face cunoștința lui Reggie. Detectivul era convins că, această cunoștință n'a fost o simplă întâmplare. El o urmărea pe Kate prin toate ocolurile manevrelor ei. După masă, el îl vizită pe Reggie la biroul său. În treacăt spus, această cameră semăna în același timp cu o expoziție de artă și cu un budoar. Interesele teoretice ale lui Reggie erau multiple. El dirija peste douăsprezece consorții, pe care tatăl său, om muncitor, le-a creat spre profitul său. În practică el cunoștea prea puțin despre fiecare afacere, avea chiar unele despre care nu știa nimic..

— Vreau să sper că doamnei nu i-a fost prea frică, spuse Michael cu o falsă îngrijorare.

— O! nu, acea doamnă nu s'a temut, desigur că nu, spuse Reggie, în timp, ce clătină capul afirmativ. Nu, nu i-a fost frică. Desigur că, ar fi fost altceva dacă, ar fi fost singură.

— Bineînțeles, aprobă Michael.

— Nu, nu i-a fost frică, spuse Mr. Boltover. Într'adevăr, a fost foarte liniștită, remarcabil de liniștită. N'am văzut nici când, o persoană atât de liniștită.

— Dacă o veți vedea, vă rog să-i comunicați c-am trecut pe aci, pentru a mă interesa de ea, spuse Michael.

— Desigur. Desigur că îi voi transmite, și adăugă după un moment: când o voi revedea...

— Ea părea atât de interesată de tot ce-i povesteai, scuzați-mi indiscreția.

— Aveți dreptate, spuse Reggie imediat, aveți toată dreptatea. Pe ea o interesa totul.

— E atât de plăcut să te întâlnești cu oameni, pe care să-i intereseze preocupările tale, continuă cu naturalețe Michael. Mie personal, îmi place grozav ca să se intereseze cineva de activitatea mea, dar D-tale?

— Mie, o! mie, deasemenea, răspunse alarmat Boltover, ca și cum simplul fapt că cineva ar putea să nu se intereseze de afacerile sale, i-ar provoca o indispoziție de nedescris. Cu mine e absolut acelaș lucru. Desigur.

— Bineînțeles, spuse surâzând Michael, ea n'ar putea înțelege toată complexitatea grozavă a întreprinderilor D-tale.

— Ei bine, ezită celălalt, nu știu, nu sunt sigur. Este o fată foarte inteligentă. Îi vorbeam tocmai despre afacerile mele când s'a întâmplat acel neplăcut incident, ei bine, ea era după aceea tot atât de liniștită ca înainte și urmă discuția începută, despre afacerile mele vreau să spun. N'am văzut niciodată atâta sânge rece. Tocmai astăzi, am vorbit cu unul dintre administratorii mei și el spunea deasemenea, că este un remarcabil exemplu de sânge rece. Da, și chiar pe când o conduceam acasă, îmi mai vorbea despre dânsa și despre alte lucruri. Bunicul ei, este un om foarte bogat, un mare financiar, nici n'am știut-o.

✓ Michael ar fi putut să spuie că și el de asemenea nu știe nimic despre asta, dar nu voia, printr'o întrerupere lipsită de tact. să oprească firul elocinței domnului Boltover.

— O persoană cu adevărat inteligentă, continuă Mr. Boltover, da, bunicul ei este un om foarte bogat. Ea crede că el ar putea să ne scape de o afacere, care ne încurcă. Am fost foarte mirat. Ea personal desigur, că n'are bani, căci altfel n'ar dansa într'un music-hall. Dar, poate am fost indiscret, întrebă el plin de teamă, D-ta poate că nu știai că este dansatoare?

— Ba da, am știut-o, spuse surâzător Michael, n'ai trădat nici un secret, domnule Boltover.

— Cât sunt de fericit, spuse celălalt ușurat. Ce spuneam? Ah! da,

vorbeam de bunicul ei. Cred c'ași putea să-i cedeze această afacere. Nu pot suferi să mă despart de întreprinderile mele — noi am refuzat deja un mare număr de oferte acceptabile. Vedeți, e un sentiment ciudat.

— Dar poate că nu-i o afacere tocmai interesantă?

— Chiar așa, spuse Mr. Boltov, nu este ori cum ai lua-o. Și cu toate acestea, nu ne putem hotări, să ne despărțim de ea. Bineînțeles, spun o mulțime de lucruri urâte despre ea oamenii, care voiau să-mi cumpere această uzină și povestesc mereu grozava istorioară cu nebunul, ah! Ah! dar nu-i decât o poveste. O născocire pur și simplu.

Michaël nu auzise niciodată grozava istorioară cu nebunul. Singurul lucru care-l interesa să afle, era ceea ce vroia să cumpere Kate, dar în legătură cu acest subiect fu decepționat. Mr. Reggie Boltover nu era un om de afaceri remarcabil, dar în lucru totuși a învățat, și încă bine, arta de a tăce. Respectabilul său tată, l-a tocat destul la cap, cu următoarele cuvinte:

— Dacă nu vei deschide niciodată gura, Reggie, nimeni nu va ști vreodată că ești un măgar.

În orice caz Reggie urma cu sfîntenie acest sfat în afacerile sale. Care erau proiectele tinerei fete?

Michaël era incurcat.

Lucru curios, cea mai simplă explicație nu-i trecu prin minte, sau dacă i-a venit, a fost pentru a o neglija imediat fără ca nici măcar s'o mai examineze. El nu-și putea închipui-o pe Kate măritându-se cu acest imbecil tânăr ori care ar fi profitul, pe care l-ar avea în urma acestuia. Kate căuta aventura, nu banii. Acest lucru o caracteriza. El o întâlnise pentru prima dată, pe timpul când era la Serviciul de contra-spionaj: el se ocupa atunci de misterioasa dispariție, a unei valize diplomatice pe care aducătorul ei, în timp ce traversa canalul Mânecei, o ținea tot timpul de mânerul său.

Michaël s'a ocupat atunci de Kate, dar a judecat-o puțin cam prea superficial. N'a fost decât ceva mai târziu, că inspectorul și-a făcut o adevărată idee despre tânăra fată. În urma altor evenimente ce s'au mai întâmplat apoi, el își modifică oarecum această apreciere cu ocazia afacerii Muranic (casa de fier a fost forțată și 25 depozite de diamante au fost furate), a arestării colonelului Westhanger, care i-a urmat, dar nu și-o schimbă în întregime.

Michaël locuia într'un apartament dintr'un mare imobil din Backer Street, apartament mult superior situației sale de inspector de poliție. El poseda, într'adevăr, câteva mici rente, ce-i proveneau din moștenirea bunicii sale. Cum nu era prea pretențios și avea puține cerințe, putea să-și permită luxul de a locui cât se poate de confortabil. El s'a înapoiat acasă, puțin înainte de ora 8 mirându-se, când întâlni în hollul imobilului pe servitorul său Berston, care se grăbea să plece:

— Ei bine, Berston, unde te grăbești în halul acesta? întrebă mirat Michael.

Celălalt îl salută cu veselie.

— Mă duc la teatru, domnule. Vă mulțumesc din suflet pentru bi-

lete, bucătăreasa a plecat acum 10 minute, și eu am întârziat puțin, pentru a pune masa la punct.

— Vra să zică, bucătăreasa a plecat acum 10 minute, spuse Michael. Foarte bine. La ce oră ați primit biletele?

— Acum un ceas, domnule printr-o scrisoare expres. A fost prea gentil din partea conașului de a telegrafia pentru a ne preveni.

Michael râse amuzat.

— Mirarea d-tale, Berston mă supără. Nu procedez oare întotdeauna așa? Dar spune, numele d-tale a fost corect scris?

— Mi se pare că da, spuse surprins Berston. El se căută prin buzunare și scoase telegrama:

Vă - trimit - două - bilete - teatru - pentru - astă - seară - nu - mă întorc - până - mâine - Pretherston.

Telegrama a fost expediată din biroul din Strand. Berston se nălimi.

— Sper că nu s'a întâmplat nimic, domnule? întrebă el cu grijă.

— Desigur, spuse Michael, bine dispus. Nu trebuie să mă așteptați. Mă urc doar pentru o clipă și cobor imediat.

El se urcă până la apartamentul său, deschise ușa și o închise cu băgare de seamă, în urma lui. El se îndreptă direct spre biroul său, trase perdelele, închise obloanele, și aprinse lumina. Apoi telefonă la Scotland Yard:

— Allo, brigadierul Pears? întrebă el. Am vreo telegramă?

— Da, domnule, spuse brigadierul.

Michael zâmbi

— Vrei să fi bun s'o deschizi și să mi-o citești?

A fost un moment de liniște, apoi se auzi vocea brigadierului:

— Inspector - Michael - Pretherston - Scotland Yard - vino - cu primul - tren - te - aștept - Adelphi. — T. B.

— Locul expediției este Manchester, nu-i așa? -

— Da, domnule, la ora trei și un sfert.

— Șeful este la Manchester?

— Da, domnule, a plecat azi dimineață.

— E în regulă, spuse Michael, mulțumesc foarte mult brigadier.

El închise telefonul.

Totul era clar, ceea ce îl mira mai mult, era faptul că Kate era atât de bine informată de acțiunile și gesturile lui T.B. Smith. Ea a trimis, după toate probabilitățile pe un om de al ei, cu acelaș tren, și i-a încredințat o telegramă cu indicația exactă a orei când trebuia expediată. Da, totul era limpede. Și totuși exista un punct negru, care îl frământa: implicarea întâmplărei, ceea ce nu era felul în care proceda Kate. Cum de nu l-a nimerit ea la Scotland Yard? El se întoarse la telefon și ceru din nou pe brigadierul Pears.

— Le ce oră a sosit telegrama?

Brigadierul se scuză.

— A fost o greșală regretabilă, domnule. Telegrama a sosit încă

pe când erati acolo, trebuia să vă fie adusă, dar nu știu din ce motiv, agentul a uitat-o. I-am și tras săpuneala meritată.

— Bine, mulțumesc, spuse Michael, ușurat.

Acest sentiment, cu adevărat curios, nu și-l putea explica. Era bucuria pe care o resimțea toreadorul când își da seama, că taurul e curajos și deci va fi o luptă interesantă. Era satisfacția vânătorului căruia o vulpe isteasă îi ieșe înainte din vizuină. Michael dorea ca tânăra fată și extraordinara ei organizație, să fie din toate punctele de vedere perfecte, pentru ca victoria sa, să fie cât mai complectă.

El se uită la ceas, era ora 8 și 5; el știa că „mosafirul” său va aștepta cel puțin un ceas, după plecarea servitorilor și el vroia să întrebuințeze acest interval, într'un fel cât mai util. El începu să scrie repede pe un bloc, rupând paginile în măsura ce le scria. Când auzi stărnind soneria dela ușe, trecuse mai bine de un ceas de când se pusese pe lucru. El stinse lumina, se duse în antret (își scosese deja pantofii) și ascultă.

Acela care trebuie să vie, și-a trimis un cercetaș pentru a se asigura că nu-i nimeni în apartament. Din nou se sună. Michael nu s'a mișcat. Pentru a treia și ultima dată se sună. Detectivul se îndreptă fără sgomot spre fereastră, și se ascunse în dosul perdelelor. El lăsase deschisă ușa biroului pentru a putea auzi tot se ce petrece în apartament.

Și au trecut 10 minute, până auzi un ușor zăngănit, ce-l făcu vizitatorul când sparse broasca. El știa că biroul va fi ultima cameră, în care va intra vizitatorul, și bănuiala se va adeveri. Trei minute trecură — după calculele sale — apoi razele luminoase ale unei lămpi de buzunar fură îndreptate cu precauție, spre perdelele ferestrei. Raza alunecă încet pe parchet, până ce atinse draperia. Printr'o găurică făcută în stofa groasă, Michael observă toate mișcările. Raza se stinse, odată cu aprinderea comutatorului. Se auzi un mic sgomot și camera se ilumina. Tânăra fată, care stătea în fața biroului, era sobru îmbrăcată și nu părea deloc grăbită. Ea își scoase încet mânușile, în timp ce examina biroul acoperit de hârtii. O jumătate de duzină de hârtii, îi atraseră atenția. După ce își scoase mânușile, ea luă hârtiile în mână, trase fotoliul și se așeză. Ea ceti cu atenție dintr'un capăt în altul notițele scrise. Odată chiar surâse. După ce termină, le puse la loc pe masă, se rezemă de scaun, privi în jurul ei și spuse:

— Ieși odată, Mike!

Michael ieși din ascunzătoarea sa, fără să fie deloc incurcat.

— Am fost c'am decepționată, spuse ea, de relatarea evenimentelor de la Sebo, când am înțeles, că n'au putut fi scrise decât cu câteva minute înainte. Ai uitat să usuci ultima pagină și cerneala mai era încă umedă.

Ea trecu degetul peste hârtie pentru a-i dovedi că avea dreptate.

— Pentru ce nu ești la Manchester? întrebă ea.

— Iată o întrebare demnă de d-ia, spuse el plin de admirație.

Această uimitoare întrebare îi tăia aproape respirația.

— Mi se pare că ți-am luat fotoliul, spuse ea.

— Nu face nimic.

El se așază pe canapea.

— Și acum, spune-mi totul. Dar, înainte de a merge mai departe, spuse el ironic, poate găsești că nu se cade să fi singură cu un bărbat..

— Nu te obosi degeaba, răspunse ea, am venit cu cineva.

— Dar nu la mine sper, spuse el, prefăcându-se alarmat. Am încredere în D-ta, Kate, dar ideea că, una dintre pușlamalele D-tale de prieteni, se află aci, nu-mi poate face nici o plăcere.

Ea își deschise poșeta și scoase din ea o tabacheră de aur. Ea o deschise și luă o țigară.

— Desigur că D-ta nu vrei una, nu-i așa?

— Nu dintr'ale D-tale, Kati, spuse el cu rezervă, voi fuma dintr'ale mele, dacă nu ai nimic de obiectat.

— Ești cam nepoliticos, spuse ea, încruntându-se.

— Mai bine nepoliticos și precaut, decât politicos și să cazi într'o cursă, spuse el cu înțeles. Când ai de aface cu excroci inteligenți, trebuie să fi întotdeauna în gardă.

Ea râse și-l privi cu curiozitate.

— Mă întreb ce te-a îndemnat să devii polițist.

— Natura, răspunse el prompt.

Ea păru mirată.

— Nu înțeleg spiritul D-tale.

— Natura oferă fiecărei ființe mijloacele ei de apărare. Stridiilor, ea le dă carapacea, tigrlui, ghiarele sale, sepiei, punga ei și rechinulul, dinții săi. Natura creează întotdeauna antidoturi. Pentru criminali stupizi vei găsi polițiști stupizi. Când însă criminalii sunt inteligenți, natura furnizează poliției un dedectiv de o inteligență excepțională. Am devenit polițist pentru a executa ordinele oarbe ale Providenței. Ea îi râse'n nas.

— Este atât de plăcut să discuți cu un om inteligent, spuse ea, desigur unii dintre prietenii mei sunt deștepți și unchiul meu are înclinare pentru filozofie; numai că el vede doar o singură latură a lucrurilor și eu cred că trebuie să le cunoști pe amândouă. Ai posibilitatea de a cunoaște păreri contradictorii despre oricare lucru, în afara crimei, spuse ea. Dacă crezi în teoriile lui Darwin, ai posibilitatea de a întâlni adversari inteligenți, cari îți vor da replica. Dacă crezi în „Știința creștinismului“ vei avea în fața D-tale teosofii. Și chiar dacă ești un adept convins al monogamiei, vei putea întâlni un Mormon care-ți va susține opinia contrarie. Doar în criminologie există o singură prejudecată, opinia banală a omului mediocru, care ignorează totul în această chestiune și care nu concepe geniul absolut necesar existenței criminalului; dacă acesta, nu vrea să lase în urma lui o groapă mare, care va arăta că, pe acolo a intrat, și o alta pentru a demonstra că, pe acolo a ieșit. Iată pentru ce îmi place atât de mult să vorbesc cu D-ta, Mike, spuse ea cu sinceritate.

— Această apreciere mi-e tare plăcută, spuse Michael, dar găsesc ciudat un entuziasm care-l forțează pe admiratorul meu, să-mi violeze domiciliul și să-mi fure cele mai intime gânduri.

— Am vrut să știu ce gândești despre mine, spuse ea, deși în principiu, ași fi trebuit să știu, că nu-ți lași notițele răvășite, pentru ca eu să le pot citi, continuă ea, pentru a se scuza. Cu toată sinceritatea admit că nu m'am așteptat să găsesc raportul d-tale pe birou. Am venit pentru a deschide aceasta, spuse ea, întorcându-se spre o mare casă de fier care se găsea într'un colț al camerei.

Ea schimbă deodată discuția.

— M'ai văzut noaptea trecută!

— La Sebo's? Da, te-am văzut.

— Ce gândești în legătură cu această chestiune?

— Cred că ai fost cu vorbărețul Mr. Boltover pentru motive cunoscut de d-ta singură, spuse el tacticos.

— Ce spui, ce orator este el? admise ea, totuș este cu adevărat un băiat bun. D-zeu nu i-a dăruit minte și nu e frumos să-ți bați joc de defectele cuiva.

— Dece ai fost cu Reggie? întrebă el din nou.

— Cât ești de încăpățânat! spuse ea râzând.

Ea se sculă și începu să se plimbe prin oale, examinând titlurile cărților din bibliotecă.

— Cât de mult îți place literatura catolică, Mike, iată chiar un Tennyson.

— Veî găsi și poemele lui Browning pe undeva, spuse el lipsit de amabilitate.

— Asta mai merge. Ea surâse. E foarte plăcut aci. Exact așa mi-am închipuit eu locuința d-tale.

Ea privi o carte pe a cărei copertă erau inițialele universității.

— Poftim, ai urmat la aceeași Universitate ca și unchiul meu!

— Otrava și antidotul!

— Nu ești gentil cu unchiul meu. E un bolnav. Crima este o boală la el.

— Și la D-ta?... întrebă numaidecât Mike, o fantezie! Este o minunată senzație?!

Ea puse cartea la loc și-l privi.

— Nu-ți poți închipui ce înseamnă asta. Să pregătești un plan și să-l realizezi, să umpli câteva coli de hârtie cu scrisul tău, și în urmă, să culegi consecințele acestui act, să vezi mii și zeci de mii de lire sterline trecând dintr-o mână 'ntr'alta, să știi că oamenii fac lungi călătorii că trenuri speciale sunt puse în funcțiune, că telegramele sbârâie dealungul Continentului; că, zeci de dedectivi străluciți încearcă zadarnic să nimicească ceea ce 20 sau 30 de linii scrise de tine însu-ți au făcut.

— Nu voi uita toate acestea, pentru depoziția mea, spuse Michael degajat.

Tânăra fată nu-și dădea aer. De aceasta era convins. Ochii ei mari cenușii străluceau, figura îi era iluminată de văpaia gândurilor ei, vocea ei avea alt timbru. Ea era exaltată, transfigurată, la gândul posibilităților la care putea ajunge datorită creierului ei.

— Pentru ce ai fost cu Reggie? întrebă el din nou.

Strălucirea ochilor ei se stinse, ea își reluă înfățișarea normală.

— Oh! am vrut să-l buzunăresc, spuse ea, în bătaie de joc; sau nu, am găsit ceva mai bun: am vrut să mă mărit cu el. El „prețulește“ 2 milioane de lire sterline.

— Nu te vei mărita niciodată pentru bani, spuse Michaël.

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea interesată.

El ridică din umeri.

— Stima pe care o am pentru d-ta. Poate să mă'nșel.

— Nu mă voi mărita niciodată, spuse ea hotărâtă. Nu sunt făcută pentru căsătorie. Urăsc bărbații, îi urăsc chiar așa de mult, că simt o adevărată plăcere să le sustrag singurul lucru, pe care îl iubesc ei cu adevărat: banii. Cunoști tradiția hotilor de drumul mare: să fure pe cel bogat și nu pe cei săraci. Ei bine, eu fur doar bărbaților și niciodată femeilor.

— Asta vrea să zică că devalizezi pe cei ce au bani, spuse Michaël. Nu e prea grozavă teoria d-tale.

— Nu, dar mă satisface din plin. Dealtfel mă gândesc să fac una din zilele acestea un expozeu în fața tribunalului.

— Pentru ce ai fost cu Reggie? întrebă el.

— Cât de monoton ești! răspunse ea râzând. Ei bine! am vrut să obțin unele informațiuni

Din nou, ochii îi străluciră iar obrazul i se luminează.

— Am să-ți mărturisesc ceva, Michaël Pretherston, spuse ea, să luptăm cinstit; sunt pe cale să reușesc o lovitură mare. Voi comite cel mai îndrăzneț furt, pe care vreodată lumea să-l fi cunoscut. Pentru aceasta, am fost cu Reggie. Tot pentru aceasta, mi-am impus tortura plicticoasei tovărășii a lordului Manborough.

Ea bătu din palme ca un copil.

— Este o lovitură mare, Michaël, dar plină de complicații, ea necesită comori de strategie. Și o voi scoate la capăt, sub ochii D-tale.

El se sculă dintr-o săritură și îi întinse mâna.

— De acord, Kate, spuse el.

— Va fi o aventură palpitantă pentru amândoi și sper că, până la urmă, să ies victorioasă. Dacă o câștig, voi putea în viitor să obțin tot ceea ce voi dori. Dacă vei câștiga D-ta sunt „aranjată“, spuse ea surâzând.

— Te văd deja apucându-mi brațul și împingându-mă „în celulă“ continuă ea. Te văd deja, stând jos în fața Curții îmbrăcat într-un costum maron — nu, albastru, — ținându-ți pălăria pe genunchi și examinându-mi înfățișarea din banca acuzaților.

Un zâmbet trecu peste obrazul bărbatului.

— Ești un mic demon, bombăni el, nu, nu la asta m'am gândit.

— Atunci la ce te gândești? întrebă ea cu o privire de mirare.

— Să mă însor cu D-ta, răspunse el.

Ea îl privi amuzată.

— Nu ești în toate mințile, nu-i așa?

— Da; de unde o știi?

— Cerule! să mă mărit cu D-ta! exclamă ea plină de oroare.

— Ai putea s'o nimeresti mai rău, zise el surâzând.

— Ai putea să-mi spui ce ar fi mai rușinos și mai înjositor decât să te măriți cu un polițist?

— Da, să rămâi fată bătrână și să crești pisici! Apoi schimbând subiectul: ești liberă acum să faci ce dorești.

— Desigur, aprobă ea, ți-am dat un scop pentru care să trăiești.

— Poate, spuse el, liniștit, și îi deschise ușa.

El o conduse până la poarta de intrare.

— Am o datorie față de D-ta, îi spuse ea în pragul ușei. Fără de intervenția d-tale, italianul ar fi pus capăt unei cariere plină de promisiuni.

— Este cea mai neînsemnată dintre toate, spuse el. Noapte bună, Kate. Nu ți-e frică să te întorci singură la această oră?

Ea se strâmbă la el și coborî ușor scara. Ieși pe stradă, dar nu făcu mai bine de doi pași că o mână îi cuprinse brațul.

— Scuzați-mă, spuse o voce.

La lumina unui felinar, ea recunoscă pe dedectivul dela Scotland Yard.

Înainte că ea să fi protestat, se auzi o voce de sus, de pe balcon — era Michaël.

— Dă-i drumul, brigadier, îi strigă el.

— Am uitat, că ai o „doică“ pentru a te păzi, Michaël, își bătu ea, joc de el.

— Noapte bună, scumpă prietenă, spuse vocea de sus, de pe balcon.

Rușinată, tânăra fată resimți un sentiment cu totul nou, pentru omul care îi vorbea; sentiment pe care, cu instinctul ei de femeie, nu întârzie să-l lămurească.

Kate Westsanger roși pentru întâia dată în viața ei.

CAP. VII.

DE NECREZUTA ELEGANȚA A PRINTESEI BACHEFFSKY

O serată avea loc la Lordul Flanborough. Acesta era un om meticulos, și se pregătea cu câteva săptămâni înainte, de a invita mosafiri. Nu era deci de mirat că el se înfurie, când flică-sa, în ultimul moment, îi rugă să facă, o schimbare în proiectele sale.

— Scumpa mea Moya, îi zise el indispus, nu spune absurdități. După cele întâmplate, după purtarea sa extraordinară.

— Oh! tată, Michaël este încântător și va fi foarte distractiv. Nu am nici un chef să iau parte la serată, cu toți oamenii aceștia plicticoși; dacă nu-l inviți să știi că voi suferi de o migrenă.

— Dar înțelege, scumpa mea copilă, protestă tatăl ei, sir Ralph nu va fi oare destul de distractiv?

— E cel mai plicticos dintre toți, spuse ea liniștită. Te rog lasă-mă să fac ce cred eu de cuviință.

Pentru care motiv, surprins și amuzat, Michaël primi o invitație la serată, scrisă în termeni atât de amabili încât fu convins — fără a avea dreptate — că, unul dintre invitați, scuzându-se în ultimul moment, Lady Moya l-a rugat să vie, pentru a nu fi treisprezece la masă.

Invitații erau cu mult mai plicticoși, decât crezuse Moya.

Sir Ralph Sapson era amuzant, însă în felul său, care nu era deloc, acela al lui Moya. Acesta era un bărbat tânăr, puternic și frumos, fantastic de bogat și după cum spunea tatăl ei, plin de calitate. Deci nici un cuvânt hotărâtor nu a fost spus. Se știa, în special Lord Flanborough, că sir Ralph dorește o alianță mai intimă, cu familia Flanborough, decât aceea de afaceri.

Ceilalți mosafiri erau și mai puțin interesați decât sir Ralph. Erau printre ei, trei alți membrii ai nobleței: bătrânul Lord Katstock care făcea politică și care fusese odată Subsecretar de Stat — nu prea se știa la ce departament; marchizul de Cheddar care era sportiv și avea idei personale asupra hrănirii câinilor de vânătoare; Lord Dumburton, militar foarte sărac și, după cum se spunea, foarte răutăcios. Restul societății masculine era format din industriași și financieri printre cari și Mr. Reginald Boltover care, cunoscându-l pe Michaël, tresări ca un vinovat. În timpul mesei, el nu se interesă de nimic ce se întâmplă și se așteaptă, cu inima bătândă ca Michaël să dea pe față rușinosul său secret. Mai erau și două sau trei doamne.

Michaël avea imprăsia, că uriașe servitoare le-au îmbrăcat cu râuri de diamante și coliere de perle. O altă doamnă, slabă și provincială, nu se făcea remarcată de societate, decât printr'un nas îngrozitor de coroiat.

— Vrăjitoarea și-a uitat mătura, spuse Michaël la urechea lui Moya.

— O are în vestiar, răspunse ea. Cu toate acestea, este o femeie cumsecade, nenorocirea este că, trage tabac.

Michaël cunoștea toate persoanele prezente, sau era cunoscut de ele.

— Ce idee nostimă ai avut să intri în cadrele poliției, Pretherston! spuse Sir Ralph, cu acel aer protector pe care îl întrebuința ori de câte ori, avea de-a face cu cineva, mai puțin bogat ca el.

— Ce idee nostimă ai avut D-ta, să intri în comerț și să-ți deschizi o dugheană! îi întoarse Michaël.

Sir Ralph surăsese indulgent.

— Trebuie să ne câștigăm în mod cinstit viața, spuse el. Îmi închipui că aluzia la dugheană se referă la magazinele mele de detaliu ale produselor de coloniale? Acestea aduc 100.000 lire pe an, Pretherston.

— Pentru asta ai probabil 100.000 de motive de a vinde marmeladă proastă, spuse Michaël. Am renunțat de a mai cumpăra ceva la d-ta.

— E trist, e foarte trist, spuse Sir Ralph, încercând să glumească. Mai încearcă încă odată, și ne vom da toată silința, de a te satisface.

— Mai am încă o reclamație contra d-tale, spuse Michaël (nu-l simpatiza de fel pe Sir Ralph Sapson). Am plecat zilele trecute, cu trenul la Seahampton, a fost incomod și nu era spălat de o lună, și a ajuns cu un ceas întârziere. Această societate a drumurilor de fier este încă una din exploataările D-tale lucrative, nu-i așa?

— Mi s'a spus că am oarecare interese în această afacere, spuse Sir Ralph surâzând Ladyei Moya, dar, dragul meu Pretherston, trebuie să-ți dau un sfat bun: dacă un tren ajunge cu întârziere trebuie să te plângi poliției.

Gluma îl distră grozav, el răsese din toată inima, ceea ce obligă să explice și celorlalți 14 comenseni tachinăria; căci ei erau doritori să-și împărtășească veselia.

Michaël trebuia să plece devreme.

— Ași fi dorit atât de mult să rămân și să joc bridge cu D-stră! se scuza el.

— Michaël ești îngrozitor, spuse tânăra fată.

— Îngrozitor? întrebă mirat Michaël.

— Da, ai devenit atât de practic; n'ai fost întotdeauna așa.

— Și D-ta n'ai detestat întotdeauna acest fel de a fi, îi răspunse el râzând.

Ea sperase — nu știa prea bine ce anume sperase — dar noul Michaël, era atât de opus celui pe care-l cunoscuse, că-i venea să plângă de necaz. Dispărută, nepăsarea, lui de altă dată; dispărută preferința lui pentru paradoxe (cel puțin pentru a necăji invitații); dispărută adorația, care altă dată i se citea în ochi. Ea avea impresia că el își bătea tot timpul joc de ea și aceasta îi mărea indispoziția.

— Nu te găseșc deloc drăguț, astă seară, spuse ea. N'ai să ne vizitezi mai des?

— Dacă vei pierde un colier de perle, sau dacă servitoarea D-tale te va'nșela la socoteală, telefonează inspectorului Pretherston, biroul 26, la Scotland Yard, și într-o clipă voi fi aici.

— Vrasăzică nu dorești să ne revezi? spuse ea enervată. Regret de a te fi deranjat astă seară.

— Din partea mea, sunt încântat.

După plecarea lui Michaël, Lady Moya n'a fost o tovarășă plăcută pentru Sir Ralph; orice femeie ar înțelege-o: ea nu-l iubea. Ea simțea chiar antipatie pentru el; într-adevăr, ea îi invitasese pe Michaël doar pen-

tru a-i demonstra indiferența sa. Dacă Michaël ar fi fost cât de puțin atent cu ea, dacă ar fi arătat cât de puțin dorința de a relua vechile lor relațiuni ea ar fi resimțit o imensă satisfacție respingându-l și l-ar fi părăsit, satisfăcută de a ști veșnic legată de ea, pe un bărbat față de care nu avea cel mai mic sentiment (întocmai femeilor, cărora le oferi o rochie, o pălărie, o bijuterie, un bărbat și care răspund mereu: „nu aveți altceva?“).

Era atât de indiferentă față de Sir Ralph că acesta o întrebă, dacă nu e cumva bolnavă, ceea ce aduse după sine migrena salvatoare.

— Ar trebui să ai grijă de Moya, Flanborough, spuse el gazdei sale, plecând. Mi se pare că nu se simte prea bine.

— Am observat, spuse conștiincios tatăl, deși n'a observat nimic de felul acesta (tot ce observase, a fost că Moya era bosumflată). Ești foarte perspicace Sir Ralph.

— Sunt puțin psiholog, admise Sir Ralph, toată viața am studiat psihologia, ea e aproape un viciu la mine. Când cineva intră în biroul meu, nouă din zece cazuri, îi cunosc caracterul, felul său de viață și obiceiurile sale; înainte chiar, să fi deschis gura.

— Acesta e un dar prețios, spuse Lordul în mod solemn.

Sir Ralph era într-o dispoziție foarte bună în acea seară. În timpul scurtei întrevederi avută, cu viitorul său socru, nu numai că a primit o lăcită confirmare a admiterii sale în sânul familiei de Flanborough, dar au pus la cale, bazele unei afaceri foarte avantajoase, afacere care trenea de 12 luni și care se rezuma la cele ce urmează:

Lordul Flanborough era Președintele Consiliului de Administrație al Companiei de Navigație Sud Africane care, transporta pasageri și marfă din Cap până la Plymouth. Sir Ralph era Președintele Consiliului de Administrație al Companiei de Docuri din Seahampton. Docurile s'au dezvoltat mult mai repede decât comerțul aceluiași port. Înțelegerea era simplă (și mult mai „romantică“ decât căsătoria care nu era pentru a spune adevărul, decât o parte secundară): vaporii Companiei de Navigație Sud-Africane vor părăsi fără nici o rușine Plymouth și Liverpool pentru a sosi și debarca mărfurile și pasagerii la Seahampton. Înțelegerea satisfăcea ambele părți, deoarece Lord Flanborough avea unele participații în afacerea docurilor în Seahampton.

Afară era frig. Luna era plină. Incepea înghețul. Mașina lui Sir Ralph aștepta. El spuse șoferului să plece acasă, căci vroia să meargă puțin pe jos: Sir Ralph locuia în Park Lane, el avea un kilometru bun de parcurs; iar dispoziția sa îi cerea acest exercițiu, cu care nu era obișnuit. El ajunsese în fața porții sale, și vroia tocmai să sune, când se auzi strigat. Urcând scările exterioare el observase o mașină mare în pană, cu farurile iluminate și șoferul lucrând la ea.

— Mi-e teamă că nu mă recunoașteți, spuse o voce dulce.

Sir Ralph își scoase pălăria.

De o somptuoasă eleganță, tânăra doamnă care se găsea în fața lui,

apartinența fără nici o îndoială societății bune.

Ralph, aruncându-i o privire de cunoșcător, îi evaluă haina de hermină la circa 1000 lire sterline. Un simplu colier de diamante, era unica bijuterie pe care o purta.

— Ne-am mai întâlnit odată la Paris, spuse timid tânără femeie. Mi-ați fost recomandat în foaierul...

— Chiar așa, în foaierul Operei, spuse Sir Ralph care, între altele, era un protector al artelor.

Ea consimți vădit mulțumită, ceea ce Sir Ralph, flatat, nu omise să observe.

— Mașina mea este în pană, spuse ea. Ași putea să îndrăznesc să vă cer ospitalitatea? E atât de frig afară.

Ea își strânse și mai bine haina de blană.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse Sir Ralph cu căldură'n glas, dar știți stau ca un celibatar, spuse el râzând.

El sună și poarta se deschise numaidecât.

— Fă lumină în salon, spuse el servitorului său. Focul arde?

El răspunse afirmativ.

— Ce ași putea să vă ofer? cafea, porto?

Ea își trase un fotoliu în fața căminului și își puse pantofii ei mici și albi pe paravanul de argint care se găsea în fața focului. Ea își întinse mâinile-i fine spre flăcări și Sir Ralph observă că nu poartă verighetă.

— Scuzați-mi nepolitețea, dar nu-mi pot reaminti numele D-stră, spuse el, după ce valetul ieși.

— Vă scuz, numele meu e atât de barbar, spuse ea râzând, sunt prințesa Bacheffsky.

— De, desigur! exclamă Sir Ralph cu căldură, îmi amintesc foarte bine acum.

Pentru a-l scuza trebuie să recunoaștem, că prințesele rusoaiice nu sunt păsări rare la Paris și apoi el avea o memorie foarte proastă pentru numele străine.

— Sunt cam indiscretă, spuse prințesa, și pentru prima dată el observă că ea vorbea cu un ușor accent străin, dar, ce vreți, aveam de ales sau de a rămâne afară în frig sau să profit de ocazia care mi s'a prezentat. Nu v'ați schimbat deloc decând nu v'am văzut, sir Ralph. Sunteți unul din cei mai importanți oameni de afaceri ai Londrei, nu-i așa?

— Sunt proprietarul câtorva întreprinderi, spuse sir Ralph cu modestie.

Ei vorbiră despre Paris, pe care Sir Ralph îl cunoștea, și despre Rusia pe care o vizitase odată și despre Londra. Se aduse cafeaua, și câteva momente mai târziu, șoferul veni să anunțe că pana a fost reparată.

— Înainte de a pleca dați-mi voie să vă cer o favoare, spuse ea încurcată, jucându-se nervoasă cu unul din inelele ei. Sir Ralph obser-

vă această jenă cu surpriza.

— Nu trebuie decât să vă formulați dorința, Prințesă, pentru a fi satisfăcută, spuse el galant.

Ea ezită o clipă, mușcându-și nervoasă buzele.

— Trebuie să vă fac o mărturisire. Știu, că sunteți un om de onoare (Sir Ralph se înclină), nu mă veți trăda. Sunt la Londra, dar nimeni n'o știe.

Ea îl privi temătoare în timp ce îi făcea această confidență

— Înțeleg, spuse Sir Ralph, ceeace nu era adevărat.

— Ați observat probabil — vă știu un observator foarte atent — că nu port verighetă. Ei bine (ea ezită din nou), Dimitri și cu mine, suntem certați și nu vreau să-l văd. Nu m'am dus la Ambasadă și n'am vizitat pe nici unul dintre prietenii mei.

— Puteți fi sigură, spuse Sir Ralph, că secretul D-stră nu va fi aflat de nimeni. Trebuie chiar să adaug, că este prima dată că mi se fac destăinuiri atât de delicate.

— Am știut că pot avea încredere în D-stră, spuse ea, strângându-i călduros mâna. Am închiriat un apartament mobilat în Half-Moon Street. Locuiesc acolo împreună cu doamna mea de companie. Dacă un bărbat ocupat își poate pierde puțin din timpul său prețios, eu sunt întotdeauna acasă între patru și cinci.

— Cu cea mai mare plăcere voi reînnoi această cunoștință, spuse Sir Ralph, sărutându-i mâna.

El se duse la culcare, mai satisfăcut ca oricând de persoana lui.

CAP. VIII.

UN ARTIST VORBEȘTE DESPRE SINE

Nici un bărbat n'a înțeles vreodată femeia, pentru simplul motiv că femeia este o enigmă de neînțeles chiar și pentru celelalte femei. Dacă ea n'ar fi fost așa, și dacă surorile ei ar fi fost capabile de a-î ghici secretele, aceasta s'ar fi grăbit să le spuie, primului bărbat întâlnit în cale.

Lady Moya Felton poseda aceste două calități, care se găsesc atât de rar întrunite la o singură persoană: frumusețea și inteligența. Ea se îmbrăca bine, vorbea bine, se prezenta bine. Ea a fost crescută la Newnham, un colegiu de unde ies în mod obișnuit persoane cari sunt ceva mai puțin decât femeii și ceva mai mult decât păpuși și cari au absorbit atâtea cunoștințe că, ele nu mai văd viața decât prin prisma manualelor. Unele își continuă toate viața lor, foarte sigure de ele, trăind izolate prin cele învățate în cărți și nedesmințind niciodată erudiția lor de papagali; celelalte se dau bătute, în fața adevărilor concrete pe care, viața cea de toate zilele le-o servește și devin o perscană înăntătoare și folositoare în societate.

Moya cunoștea viața atât cât îi era necesar pentru mulțumirea

ei sufletească. Ea se opri la ultima lecție aceea a sacrificării acelei mulțumiri sufletești, dar era o persoană eminentemente plăcută care, nu discuta niciodată despre biologie și nu făcea niciodată aluzie la filozofiile pacotile care i-au fost predate în colegiu. Acesta era motivul pentru care era suportabilă. Înțelegând instinctiv că educația primită la Newnham nu putea fabrica decât învățătoare bigote, ea lăsa să i se întrezărească cultura mai mult decât și-o arăta.

În ciuda echilibrului ei mintal ea posedea un secret vinovat pe care îl ascundea în furdul sufletului său și de care se simțea rușinată când îl punea față în față cu rațiunea sa.

Moya era o visătoare, ea avea aventuri uimitoare cu personaje minunate, de fiecare dată când se plimba pe jos sau conducea mașina ei. În intimitatea mașinei ei impozante, ea își povestea romane cu femei și bărbați cari n'aveau nici o legătură cu acei pe care îi cunoștea și cari nici măcar nu aduceau cu ei. Ea s'a găsit astfel în situații atât de absurde și imposibile, că un feuilletonist cât de simplu, n'ar fi îndrăznit niciodată să inventeze. Personagiile visurilor ei nu trebuiau să aibă nici un punct comun cu cele reale, căci dacă ar fi găsit cea mai mică asemănare cu ele ea le-ar fi respins și le-ar fi înlocuit cu altele și mai fictive, încă și mai îndepărtate de orice asemănare posibilă cu prietenii și cunoștințele din lumea reală.

Ea putea în felul acesta, în același timp visa și accepta în liniște o căsătorie atât de prozaică, ca aceea care o va uni cu un Sir Ralph Sapson, lucru care părea inexplicabil.

Pentru un logodnic, Sir Ralph era ciudat de neglijent. O singură dată, după cererea atât de rece în căsătorie, a venit să facă o vizită Ladyei Moya. Trebuie de admis, pentru a-l scuza, că a evitat demonstrațiile de tandrețe cari întovărășesc chiar și logodnele cele mai convenționale, căci el a mers direct la scopul său, chestiunile materiale. Aceasta a fost tot ce putea dori Moya, ea ar fi fost încurcată la gândul că o ființă omenescă ar fi putut să se apropie, chiar de departe, de extravaganțele, irealitatea și imaterialitatea prietenilor ei imaginari.

Este curios că în viața reală, nu i s'a întâmplat lui Lady Moya nici o ventură, până la o săptămână înainte ca ea să se fi logodit cu Sir Ralph. Aceasta s'a întâmplat într'un fel ciudat. Ea a fost cu mașina până în Leicester Square pentru a vedea o expoziție de tablouri. Acesta era un eveniment tipic londonez care, dela o zi la alta, lansează făcând celebru un nume care până atunci era cunoscut doar de un cerc restrâns de inițiați și complex neștiut de ceilalți simpli muritori.

Ea intră în galeria de tablouri care era complet pustie. Nu era un om acolo, afară de un singur tânăr și o tânără, mică și cu un aer înepat care, preocupată, purta sub braț portretul logodnicului ei.

Moya începu să examineze conștiințioasă tablourile, remarcabile în special prin coloritul și atmosfera lor. Artistul era cu adevărat un pictor de atmosferă, tablourile sale nu erau chiar decât, atmosferă. Tânăra față continuă atentul său examen, privind fiecare oricare

atârnată pe perete urmărind titlurile din catalog și sforțându-se să înțeleagă misterioasele intenții pe care autorul a vrut să le redea.

Erase întoarse, pentru a vedea ce efect aveau aceste picturi asupra celui alt vizitator. El privea cu un aer întunecat un mare tablou reprezentând, dacă catalogul spunea exact un „vânt albastru pe o colină verde”. Pălăria sa era trasă pe ceafă și mâinile lui adânc băgate în buzunarele de la pantaloni. Cu cât privea mai mult „un vânt albastru pe o colină verde” cu atât părea mai morocănos și nenorocit.

Tânără fată ajunsese încetul cu încetul lângă el, ea nu se gândea că, cu toată prezența tinerei fete la catalog, el va îndrăzni să-i vorbească.

Și cu toate acestea, el îndrăzni:

— Ce gândiți despre acesta? întrebă el, fără să întoarcă capul.

Luată prin surprindere, ea dorea să fie rece și convențională. Ea îl măsură pe tânărul bărbat și acesta nu-i plăcu. El era foarte blond, bine făcut și avea cei mai albaștri ochi pe care i-a întâlnit vreodată la un bărbat. El nu era ras, gulerul nu era prea curat, dar hainele aveau o tăietură elegantă. Venea cu siguranță dela Oxford.

— Il găsesc mai mult sinistru, spuse ea.

— Aceasta este și părerea mea, aprobă el cu energie. Cred că „sinistru” e cuvântul potrivit. Și ca operă de artă, ce efect vă produce?

Ea ezită. Ea cunoștea bine jargonul de „atelier” și putea vorbi curent despre atmosferă, colorit și de lumină. Pe scurt, ea cunoștea destui termeni tehnici, pentru a putea fi critic al artelor pentru un jurnal oarecare.

— Ca operă de artă, spuse ea, este original și puțin excentric!

— Excentric? întrebă el feroce.

El tot mai privea tabloul și nu întorsese încă capul în direcția ei.

— Cu sinceritate, răspunse ea, găsesc că sunt monstruozități.

El încuviință din nou.

— Sunt cu totul de acord cu d-astră, spuse el, și știu mai bine ca oricine altul că sunt monstruozități. Eu sunt acela care le-a pictat.

Moya rămase mută de uimire apoi:

-- Sunt mâhnită din cale afară, începu ea.

— Și eu sunt mâhnit din cale afară, de a fi pictat astfel de lucruri, răspunse el, nu regret de a le fi expus căci, toți prietenii mei le-au găsit minunate. Desigur, sunt foarte fericit de a fi constatat că, prietenii mei sunt slabi de ăngeri.

El întoarse capul și o privi. Fu surprins la rândul său.

— Ei bine, spuse el privind-o mirat, am crezut că sunteți mai în vârstă.

Ea râse.

— Adevărul e că, nu v'am privit, destăinuî el. Cum poți să te mai uiți la orice altceva, când, ai ororile acestea în fața ochilor? Ascultă, Emma!

Din fericire, tânără fată cu programe, se uita sore el, ea înțelega felul acesta că el i se adresa ei.

— Fac prinsoare că te cheamă Emma!

— Nu, domnule, răspunse ea sever, mă cheamă Evangeline.

Ei se întoarse spre Moya:

— Am strigat-o Emma și ea se numește Evangeline. Numeam acestea tablouri și sunt niște mângălituri! Ce via decise să veniți la această expoziție?

— Am citit o critică ieri, într'un ziar.

— În Mégaphone? întrebă el agresiv.

— Da și era foarte elogioasă, mi se pare, spuse.

El încuviință.

— Eu am redactat-o, spuse el fără rușine.

El se întoarse către tânăra cu programele.

— Spune patronului d-tale să închidă Galeria, să impacheteze tablourile și să mi le trimeată acasă.

— Dar,, spuse alarmată Moya, sper că stupidele mele reflecții n'au fost hotăritoare în decizia d-stră.

— Nu, nu este din cauza stupidelor d-stră reflecții, ci din cauza a lor mele. După cum vedeți, în realitate, nu știu să pictez. Nu cunosc nici cel mai mic lucru în artă. N'am primit niciodată nici un fel de educație artistică. N'am studiat niciodată la nici un maestru. Sunt om genial. Și iată operele de artă. Ramele costă enorm de scump și am cheltuit nu știu câți bani cu tuburi de culori. Găsești tot ce vrei în ele — el arată la tablourile atârâte pe perete — afară de ȝcusiță.

Ea murmură o convențională expresie de simpatie, dar ceea ce aștepta el nu era simpatie, ci o condamnare. El părea să găsească o consolare în nenorocul său și era vădit o satisfacție ce-i procura propria sa judecată.

Ei eșiră împreună din galeria de tablouri. Moya era surprinsă, de repeziciunea cu care se infiltraseră în cele mai intime aspirații și dezamăgiri ale unui străin și faptul că, ea împărtășea cât de puțin tristețea lui, o umplea de uimire.

—Vă cunosc, spuse el, ȝnterupându o ironică dizertație asupra artei, sunteți Lady Moyá Melton of Peltow.

— Felton, îl corectă ea amuzată.

— Da, așa e, Felton, aprobă el am văzut portretul d-stră la Salon. Era destul de prost.

— În genere, a fost găsit bun, spuse ea cu timiditate.

— De fapt, ce știu eu despre artă? Această mașină de lux e probabil a d-stră, spuse el arătând mașina cea mare.

— Intr'adevăr, e a mea. Tatăl meu mi-a dăruit-o la aniversarea celor douăzeci și cinci de ani ai mei.

El examinează cu atenție mașina.

— Nu știu dacă mă pricep tot atât la automobile ca în artă, spuse el, o credeam altă dată. Ori cum ar fi, un lucru e sigur: este o mașină frumoasă.

El îi deschise portiera. Tânăra fată îi întinse mâna,

— Încă odată, spuse ea, vă rog să mă scuzați pentru chestia cu tablourile.

— Dar nu-i nevoie, răspunse el cu căldură.

Ea se gândi o clipă.

— Pot să vă conduc undeva?

El își frecă bărbia.

— Dacă cunoașteți un lac frumos și tare profund în care un om se poate îneca la sigur, v'ași rămâne îndatorat, dacă m'ați conduce la el, spuse el grav, dar văzând-o alarmată, el răsă — nu știți probabil cum mă chiamă.

Intr'adevăr, ea nu o știa, și în timpul convorbirii, ea încercase să-i descifreze numele de pe catalog. Ea citise ceva în genul lui „Brixel”.

— Fonso Blaxton, spuse el deodată. Fonso este diminutivul lui Alfonso, un pronume cam ridicol, nu-i așa? El se potrivește de minune unui artist. Dacă doriți să-mi trimiteți flori, locuiesc în Oxford Chambers.

El îi strânse mâna, îi ajută să se urce în mașină și închise portiera. El rămase nemișcat un scurt moment; apoi își puse pălăria și dispăru, înainte chiar ca ea să îi pornit mașina.

În timp ce conducea, Moya era atât de preocupată că, nici nu observă că trecu pe lângă Sir Ralph Sapson și eleganta sa prietenă; ea nu recunoscă pe Sir Raiph decât după ce acesta o salută. Tovarășa sa, de un șic perfect, se feri, cu ajutorul umbrelei sale așa de bine că Moya n'a putut să-i vadă obrezul.

— Cine este această persoană?

Sir Ralph surâse cu un aer afectat:

— Lady Moya Felton, prințesă, răspunse el.

— Ah! logodnica d-stră, spuse tânăra femeie. Ce plictisitor lucru să fi aci incognito! Cât de mult ași fi vrut s'o cunosc!

— Poate că n'ți'o zi... spuse Ralph.

— Ași dori așa de mult s'o cunosc! murmură tânăra femeie, dar vă rog, continuați, mă interesează atât de mult. Incep să n'țeleg, pentru ce d-stră Englezii, reușiți așa de bine în afaceri. Se pare că cunoașteți cel mai mic detaliu al întreprinderilor d-stră.

— Da de unde, protestă Sir Ralph, bine dispus, de fapt sunt un imbecil dar, într'adevăr trebuie să ai o idee despre afacerile pe care le conduci.

— Vă găsesc foarte modest! spuse ea ridicând din sprâncene. Cum, vreți să spuneți că cunoașteți organizația companiei d-stră a căilor ferate dela A până la Z?

Sir Ralph își mângâia gânditor mustățile.

— Câte odată faci niște afaceri sau iei răspunderi pe care n'ar trebui să le iei deoarece n'ai calitatea de a le lua, spuse el confuz, dar „trenul de aur” este în întregime invenția mea.

— N'ași fi crezut nici odată că comerțul ar putea să fie un lucru

atât de romantic, spuse prințesa, apoi schimbând discuția: n'ai vrea să spunei șoferului d-stră să întoarcă, sunt obosită.

El se aplecă, dădu instrucțiuni șoferului și mașina se întoarse.

— Mă bucură ideea pe care ai avut-o, spuse el.

— Și care e motivul? întrebă ea.

— Ai remarcat poate un tânăr cu o pălărie gris vorbind unei doamne, care era într-o trăsură?

Ea dete din cap.

— Este un tip sinistru, spuse Sir Ralph, este un dedectiv anume Michael Pretherston. El e chiar fratele Lordului Pretherston. Nu țin de fel să-l întâlnesc — în afară de faptul că ar putea să vă recunoască cu toată voaleta atât de deasă, care ascunde atâta grație, adaugă el gaiant.

— Mai povestești-mi ceva despre „trenul de aur“, spuse ea.

Bine dispus, Sir Ralph, dădu toate explicațiile cerute. El povesti despre Docurile din Seahampton; cum, în curând marile vapoare vor acosta acolo și traficul va crește simțitor.

— Vom transporta tot aurul provenind din minele sud-africane, spuse el pe un ton impresionant. Desigur, noi trebuie să fim cu ochii în patru, deși pericolul nu este mare în Anglia.

„Trenul de aur“ se compune, de fapt din două vagoane case de fier. Pe din afară nu se deosebesc de celelalte trenuri de marfă; în realitate, sunt făcute din oțel pentru a fi la adăpostul atât al hoților cât și al focului. Nimic nu li se poate întâmpla, ar ieși nevătămate chiar în urma unui accident. Mai mult, cei mai buni mecanici ai Companiei sunt desemnați pentru a conduce trenul.

— Ce minunat! exclamă tânăra fată extaziată. Și desigur ai stabilit un orariu detaliat?

El scoase un carnețel cu notițe din buzunar.

— Vi-l voi arăta pe acesta, spuse el solemn.

— Veți avea o idee câtă muncă necesită punerea în funcțiune a unui tren special, continuă el. Aci, este orariul și acolo, numele șoferului, al mecanicului, al șefului de tren și al păzitorilor.

Ea privi carnetul.

— Nu pot citi prea bine scrisul d-stră, spuse ea râzând. Familia mea este foarte conservativă, și în tot timpul tinereții mele, tatăl meu mi-a interzis să învăț alfabetul latin. Văd însă, că este un document foarte minuțios.

Ea îi înapoiă carnetul suspinând.

— Sunt într'adevăr tare proastă, spuse ea, cifrele m'au plictisit întotdeauna. Văd că d-stră vă complaceți în tovărășia lor. Nu pot suferi să scriu, dar văd că d-stră vă place aceasta. Carnetul e plin de litere și cifre. Nu înțeleg oamenii cărora le place să scrie, pentru mine a fost în totdeauna o tortură să scriu o simplă scrisoare. Gândurile îmi vin mereu prea repede, tocul nu le poate ajunge din urmă.

Ea luă o bucată de hârtie și un creion.

— Vă voi arăta ceva, spuse ea.

Ea începu să scrie repede, ținând bucată de hârtie pe genunchi. Sir Ralph, înmărmurit, o privea cum umplea toată hârtia.

— Iată, spuse ea triumfătoare, e tot ce pot face mai bun!

— S'ar spune că e stenografie, spuse el.

— E un fel de stenografie rusească, spuse prințesa. Sunt atât de le-neșă că mă servesc de ea, pentru a scrie ceea ce-mi trece prin cap. Secretara mea este singura persoană din lume care poate înțelege aceste semne și ea mi letranscrie. Fac acest lucru fiindcă detest să scriu.

— Sunteți cu adevărat foarte inteligentă, prințesă.

Ea îi strânse brațul prietenește.

— Nici nu știți, cât de inteligentă sunt, spuse ea și amândoi înce-pură să râdă.

CAP. IX.

O ADUNARE INTRERUPTA

Colonelul Westhanger se uită la ceas.

— Ea este în întârziere cu douăzeci de minute, spuse el, Grégori își făcu o nouă țigară și ascultă plin de curiozitate pe doctorul Garron Philippe, care tot mângâindu-și barba îngrijită, avea o discuție aprinsă cu un bărbat palid, între două vârste, care se lăsa strigat Mr. Cummingham, dar pe care poliția îl cunoștea ca un remarcabil spărgător de case de fier. În afara domnului Millet tot Crime-Street era acolo. „Episcopul” cu un aer blazat juca bezigue cu Francis Stockmar. Jaques Colling, cu aerul unui om fericit de a-și fi cumpărat o casă la țară, își citea gazeta. Mr. Mulberry, bărbat respectabil, cu ochi de câine bătuț, discuta despre arhitectura Renaissance cu celălalt Stockmar. Colonelul se plimba nerăbdător prin cameră, oprindu-se din când în când pentru a spune câte un cuvânt unuia sau celuilalt.

Se auzi un sgomot ușor venind din etajul inferior. Colonelul se 'ndreptă spre ușe.

— Iat-o, spuse el și se duse pe scară în întâmpinarea Katiei.

Ea era îmbrăcată într'un tailleur de culoare închisă și purta o vulpe argintie, pe care o desbracă când intră în cameră. De remarcat este faptul că, colonelul care, având tot motivul să se plângă de inexactitatea ei, nu-și arăta supărarea cauzată prin întârzierea ei decât spunându-i că crezut că ea se va întoarce mai de vreme.

Ea îi cercetă pe cei adunați în cameră.

— Unde este Millet? întrebă ea.

— Millet lucrează la telegrame, răspunse colonelul.

Ea păru satisfăcută.

— Toată lumea pregătită? întrebă ea. Ai văzut pe Boltover, Mr. Mulberry?

El se 'ndreptă spre ea cu pași tăcuți.

— Un tânăr fermecător, spuse el cu voce tărăgănată, cu adevărat fermecător, am avut o lungă discuție împreună.

— Și?...

— Și totul e în perfectă regulă.

El scoase din buzunar un plic, din care scoase un document pe hârtie timbrată, pe care i-o întinse cu gravitate și respectul unui ambasador, prezentând un tratat Reginei sale. Ea parcursese documentul și examină grăbită semnăturile din ultima pagină.

— Foarte bine, spuse ea, dându-i-o înapoi.

Toată lumea se așeză în jurul unei mese mari, colonelul la un cap al mesei iar Kate la celălalt. Ea scoase din poșeta ei un mic rulou de hârtie, tăia firul cu care era legat, și întinse foile de hârtie în fața ei. Ea strigă pe fiecare din indivizii prezenți, pe nume; și fiecăruia îi dădea una sau două hârtii, acoperite de scrisul ei.

— Aveți timp o săptămână pentru a înțelege bine ce cuprind, spuse ea. Intr-o săptămână ne vom revedea și îmi voi da seama dacă ați înțeles totul bine.

Jaques Colling o întrebă din ochi.

— Dar oamenii? spuse ea, câți aveți la dispoziția voastră?

— Șaizeci, răspunse el, i-am adus în Anglia luna trecută.

— Oare șaizeci vor fi deajuns? spuse ea în dubiu. Câți oameni ne-au trebuit pentru banca din Edimbourg?

— Era altceva, răspunse Jaques. Trebuiau străpunse treizeci de metri de beton. Am întrebuințat două sute zece oameni, în echipe de câte treizeci.

— Șaizeci vor fi deajuns, spuse ea după ce se gândise. Veți vedea că eu mi-am făcut planurile cu numai cincizeci de oameni, dar dacă acei pe care îi aveți, convin întocmai...

— Sunt tocmai genul de oameni de care avem nevoie, marea majoritate sunt Italieni, câțiva Francezi și un Portughez. Este o fericită alegere, ea reprezintă ani întregi de organizație..

— Vei găsi acolo toate detaliile, Cumingham, spuse ea, întorcându-se spre acest bărbat morocătos. Am stenografiat tot ce-i în legătură cu „trenul de aur“, conducătorul său și tot personalul; am toate adresele lor, în afară de una singură. Vei găsi o cruciuliță în fața numelui. Cred că adresa este Berne Street, Seahampton, dar n'am avut timpul necesar de a verifica.

— Nu le găsesc prea greje, spuse Cumingham citind instrucțiunile. Orariul nu va fi schimbat, sper?

— Dacă va fi, o voi ști, spuse tânăra fată. Fiecare trebuie să-și transcrie singur instrucțiunile după propriul său cod. Trebuie de procedat repede.

— Pentru ce atâta grabă? întrebă Westhanger, singurul care, nu primise un bilețel.

— Vreau să văd arse toate instrucțiunile înainte că părăsesc camera, spuse ea.

Colonelul încruntă din sprâncene.

— Dar, ...începu el.

— Vreau să văd arse toate instrucțiunile înainte de a părăsi eu camera, repetă ea cu vehemență.

Unchiul ei bombăni, dar ceilalți bănuiră că, un motiv serios o de termina pe ea să ceară acest lucru.

Ei începură deci să copieze cu atenție, unii pe un carnet, alții pe foi volante, fiecare întrebându-i prescurtările și semnele sale preferate. Pe măsură ce terminau, Kate strângea foile de hârtie, îi puneă să repete ce au scris, le corecta, le complecta, apoi când ea le avu pe toate în mână, ea se îndreptă spre cămin, le puse în focar și aprinse un chibrit. Ea privea cum ardeau; apoi cu piciorul împrăstie cenușa.

— Ești nervoasă? o întrebă ironic unchiul ei.

— Dar D-ta? îi răspunse ea, cu răceală, mi se pare că...

Deodată se auzi un sgomot în apartament.

Bărbații săriră în picioare.

— Despărțiți mesele, șușoti ea.

Masa la care stătuseră înainte era în realitate formată, din trei măsuțe mici, pe care le despărțiră unele de altele. Cu o dexteritate remarcabilă pentru vârsta lui, Colonelul, aruncă un covor peste fiecare din ele, puse un ghiveci cu flori pe una, o fotografie pe alta. La cea de a treia luă loc jucătorii de bezigue. Tânăra fată se așeză la pian, îl deschise și începu să cânte din Rigoletto.

— Cântă, murmură ea.

Ascultându-i sfatul, Mulberry, fu într-o clipă lângă ea. El avea o voce agreabilă; tânăra fată cântă câteva acorduri.

— Sunt dezolat de a turbura acest concert, spuse Michael Pretherston, din pragul ușei.

— Ași putea să știu semnificația acestei atitudini? spuse colonelul Westhanger cu aroganță, văzând șase polițiști năvălind în cameră.

— Este ceea ce se numește în obișnuit o descindere a Poliției, spuse Michael. Nimeni să nu miște! Parsons, condu D-ta pe acești bărbați unul câte unul în camera vecină și percheziționează-i într'un fel cât se poate de minuțios. Doamnă Gray, adaugă el, adresându-se unei femei masive cam la cincizeci de ani, te rog să fi drăguță să faci același lucru cu miss Westhanger.

— Pentru ce nu-mi spui Kate? întrebă ea disprețuitoare. Davi politicos la bătrânețe, Mike.

— Miss Westhanger, repetă el cu duioșie.

— Și dacă ași refuza?

— Atunci, te voi conduce într'un vulgar post de poliție și acolo nu vor mai exista anumite maniere politicoase.

— Imi închipui că aveți un mandat? spuse colonelul Westhanger.

— Dragul meu Colonel, spuse Michael, ai putea să-ți închipui D-ta, c'am venit aci fără să fi luat în seamă această mică formalitate?

El îi arată documentul.

— Și e semnat de doi magistrați, deci absolut în regulă, spuse el cu antren. Parsons, să iei orice document ai găsi.

— Da, d-le șef, răspunse bărbatul, și ieși cu prima sa victimă, care se întămplă să fie tocmai docilul Mr. Mulberry.

— Este o situație neplăcută, spuse Michael, privind pe Kate, traversând camera întovărașită de Miss Gray. Înțelegeți colonele, exercitarea meseriei noastre are câteodată momente penibile. Mi se pare că aveți domiciliu forțat.

— S'a terminat cu el — bombăni colonelul Westhanger.

— Scuzați, spuse Michael, am fost greșit informat. Ași vrea să vă spun două vorbe.

El îl conduse pe bătrân într'un colț al camerei, și buna sa dispoziție îi trecu când îl interogă pe colonel.

— Westhanger, spuse el, cine a crescut această fată?

— Nu vă înțeleg prea bine, spuse el cam obraznic.

— Cine a făcut din Kate o hoată? Ați înțeles acum?

— Dacă este hoată înseamnă că o îndeamnă instinctul. Dar neg că ea ar fi una, sau că ar avea vreun amestec într'una din afacerile, de care nenorociții prieteni ar putea fi acuzați. Nimeni n'a învățat-o.

— Ce ciudat sunteți, spuse Michael, sunteți, ceea ce se numește „amoral“.

— Caracterul meu personal... începu celălalt.

— Prin „amoral“ înțeleg că, nu aveți deloc noțiunea cuvântului „al tău“ sau „al meu“. Cu alte cuvinte sunteți un hoț înăscut. Scuzați-mă, dar nu e nevoie a face dovadă de subtilitate cu D-stră. Cine i-a dat educație Katiei?

Colonelul surâse.

— Kate, îmi datorează o oarecare recunoștință. Am fost un tată pentru ea, și vă asigur Mr. Pretherston, că aveți o eroare, când o credeți hoată. Și pentru ce, mă rog mă întrebați toate acestea, spuse el cu bruschete.

— Deoarece, spuse Michael, privind-l drept în ochi, cred că ați decis să exploatați în interesul d-tră inteligența unei copile dotate în mod remarcabil. Cred că, D-stră sunteți, D-stră singur, care, i-ați deformat complet felul de a vedea lucrurile, că în sfârșit ați distrus complet toată conștiința ei. Nu sunt complet sigur, admise el, dar când voi fi...

— Când veți fi?... îi batjocori colonelul.

— Pentru un motiv sau altul, vă voi arunca la închisoare, spuse simplu Michael, și veți rămâne acolo până la sfârșitul vieții. Voi avea plăcerea, de a vă face să vă petreceți- ultimii ani ai vieții în înfrimăria închisorii. Cred că știți că nu este plăcut deloc acolo.

Pe colonel îl trecu un fior. Era ceva răutăcios, aproape ură, găseai în vocea poliștului. Pentru o secundă, bătrânul cedă în fa-

ta energiei lui Michaël, apoi izbucni în înjurături, provocate în același timp de frică și de furie.

— Imi bat joc de amenințările tale ! Iți voi scoate eu galoanele tale speță de polițist murdar ce ești ! Speță de câine turbat ! Kate te va învinge pe tine și pe ajutoarele tale, cu toate lichelele voastre. Dacă ea este hoată, tu n'o poți schimba, eu sunt acela care am format-o, da, eu sunt acela !... Ea va fi triumfătoare, mă auzi ?... și tu, nu vei putea niciodată să ne prinzi, nici pe ea, nici pe mine. Eu am format-o ! Nu mi-e frică de tine —...

Vocea sa ascuțită tremura de furie și corpul său se cutremura din cap până'n picioare. Fumnul său, îndreptat spre Michaël, era energic strâns.

— Ea nu e din acelea, pe care s'o poți vindeca ca psalmi, domnule polițist ! M'ai învins odată. Tu m'ai trimis în acel infern, închisoarea din Wandsworth, mă voi răzbuna pe tine și pe acei din categoria ta.

Tu n'ai avut niciodată aface cu o persoană de talia lui Kate și ea te va zdrobi, da ea te va zdrobi !...

— Unchiule !...

El se întoarse și văzu expresia tinerei fete.

— Ai înebunit ? Întrebă ea liniștită.

El coborî ochii.

— El m'a făcut să vorbesc, murmură el.

Michaël o privi pe miss Gray; aceasta dete negativ din cap, cu'n semn, o expedia.

— Nevinovată, spuse el înveselit.

El îl privi pe bărbatul care mai tremura în fața sa.

— Imi voi aminti cele ce mi-ați spus, Westhanger și veți auzi vorbindu-se de mine într-una din zilele acestea.

El se duse spre cămin, căci tocmai observă hârtiile arse. El le arătă cu degetul.

— Încă calde, spuse el, cred c'am venit puțin prea târziu.

El luă puțină cenușe în mână, și o examinează la lumină. Unul sau două cuvinte din instrucțiunile care mai erau și acum puțin vizibile dar asta era tot. Cu toate acestea, el puse cenușa într-o cutie și o luă cu el.

El fu ultimul care plecă.

— Iți dau o șansă, miss Westhanger, spuse el, și toți, se mirară de politețea sa. D-ta ești pe cale să comiți un delict, care-ți poate aduce, mulți ani de închisoare. În ce constă el ? Nu știu, dar sunt sigur că, după cum ar spune Stockmar, va fi „kolosal“. Puțin îmi pasă, dacă voi ați merge cu toți la închisoare până la sfârșitul vieții voastre.

— Mulțumesc frumos, spuse mr. Stockmar, e foarte drăguț din partea D-tale.

— Când spun toți, nu mă gândesc și la Kate. E o copilă aproape și dacă măcar unul din voi ar avea puțin simț omenesc în el, ar

forța-o să iasă din banda voastră. Dacă ar fi unul măcar din voi care ar resimți cel mai mic respect pentru mama sa, sau soră sa sau oricare femeie din lume, ar trebui să încerce să o salveze pe această copilă de ea însăși. Am spus tot ce aveam de spus.

Blajinul Mulbery se așează la pian și începu să cânte o melodie melancolică.

— Și acum, vom cânta Imnul 847, spuse el cu înduioșare.

În mijlocul hohotelor de răs, provocate de această glumă, Michael ieși, întovărașit la distanță de către colonelul Westhanger. Acesta nu-și reveni, decât când, ușa se închise în urma nedoritului mosafir și când, siguranțele fură puse la locul lor.

— Unde e Kate?...

— Pasărea a sburât, spuse cel mai vrâstnic din frații Stockmar, ea s'a urcat în pod, pentru a-l înfricoșa pe Pretherston!

La sfârșitul lui Crime-Street. Michael își luă rămas bun dela subordonații săi, când, liniștea nopții fu străpunsă de un strigăt îngrozitor. Era ca un geamăt care urca și cobora în intensitate, trecând dela strigătul ascuțit și îndurerat până la un fel de hohot de plâns cavernos. Aceasta ținu timp de aproape zece secunde și se opri deodată.

— Ce-o mai fi și asta? întrebă Parsons, intrigat.

Michael își scărpină bărbia.

— Colonelul are o criză de isterie, în tămuri cel impasibil, dar în realitate, acest strigăt îl intrigă.

CAP. X

SIR RALPH PIERDE O PRINȚESA ȘI GASEȘTE UN DETECTIV

Michaël luând din mâinile polițistului cartea de vizită, o citi plin de mirare și ridică din sprâncene.

— Sir Ralph Sapson ! spuse el ce dracu vrea și asta ?

Polițistul nu răspunse căci nu era nici ghicitor și nici măcar perspicace.

-- Să intre, spuse Michaël.

Sir Ralph Sapson nu simțise niciodată nevoia să meargă la Scotland Yard pentru a cultiva prietenia cu Michaël, așa că vizita sa era puțin cam surprinzătoare. Ralph intră grăbit, cu aerul mult mai puțin arogant ca de obicei și probabil cam intimidat de greutatea întâmpinate pentru atingerea scopului său.

— Trebuie să fi mirat de a mă vedea, spuse el.

— Dacă această vizită nu-mi va întârzia dejunul, spuse râzând Michaël, nu văd nici un inconvenient. Ia loc te rog, Ralph, și povestește-mi ce te supără. Dar, poate că, adăugă el, ca și cum acest gând nu-i venise până atunci, nici nu ai vreo supărare?

— Ba da, Michaël, spuse celălalt, scoțându-și cu grijă pălăria. Adevărul este că sunt chinuit de două afaceri diferite și aducându-mi aminte ce băiat bun ești D-ta și cât de amabil ai fost mereu față de mine...

— Nu spune prostii, îl întrerupse Michaël binevoitor, n'am fost niciodată amabil cu D-ta și nici nu sunt băiat bun. Ai pierdut ceva?

— Am venit să te consult pentru două chestiuni rele. Sir Ralph! Ele sunt independente una de cealaltă și una nici nu privește poliția. Vreau doar să-ți cer un sfat prietenesc referitor la acel subiect, o cunoști poate pe prințesa Bacheffsky ?

— Nu, trebuie să-ți mărturisesc că n'o cunosc.

— Ea este soția prințului Dimitri Bacheffsky care, are întinse moșii în Polonia.

Michaël, dădu din cap.

— Pământul e plin de Prințese ai căror bărbați au vaste moșii în Polonia, spuse el.

— Am cunoscut-o la Paris, explică Sir Ralph.

— Când spuneam lumea, mă gândeam la Paris.

— Ce a făcut ? Ți-a furat ceasul ?..

— Te rog, spuse celălalt, indispus, nu spune măgării. Ți spun că e prințesă și încă, foarte bogată. S'a certat cu soțul ei și a venit la Londra unde ne-am văzut adesea. Ieri, ducându-mă s'o invit la o plimbare cu trăsura, am constatat că dispăruse fără urme. Și-a plătit nota apartamentului mobilat pe care-l ocupa și a dispărut.

— Fără nici o îndoială s'a întors la bărbatul ei, spuse Michaël, sunt lucruri care se întâmplă adesea. Nu vei mai auzi vorbindu-se de ea, pânăce nu va înainta actele pentru divorț; iar atunci, toate jurnalele vor fi pline cu detalii despre afacerile, copilăria și maniile D-tale. S'ar putea chiar întâmpla ca jurnalele de Duminică să-ți și publice vreun portret.

Sir Ralph clătină din cap disperat.

— Dacă m'aș fi așteptat la o astfel de interpretare din partea D-tale, n'aș fi venit aci, spuse el cu severitate. Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Prințesa este o doamnă, căreia i-am făcut mici servicii și care a avut bunătatea de a avea încredere în mine Asta-i tot.

— Atunci poate dorești să ți-o regăsesc? întrebă surprins, Michaël.

— Nu, nu-i vorba de asta, spuse Sir Ralph. Această poveste are o urmare ciudată. Azi dimineață, m'am întâlnit cu un prieten care m'a invitat la masă. Aveam o mulțime de treburi și n'am putut să fiu liber mai înainte de ora unu fără zece; nu aveam mașina, dar speram să găsesc fără prea multă greutate un taxi. Când am ajuns pe stradă, mi-am dat seama că ploua cu găleata și deci mi-ar fi fost foarte greu să dau de un taxi liber.eram la câțiva pași de métro și m'am decis să-l iau.

— Ce eveniment! exclamă Michaël, cu admirație.

— Într-un cuvânt, pentru a nu lungi discuția, reluă Sir Ralph, am schimbat direcția spre Oxford Circus, pentru a merge spre Thames Embankment. Și aci, începe povestea să devie extraordinară, spuse el agitat; în timp ce eu urcam scările pe de o parte, prințesa cobora pe cealaltă parte.

— Nu mai spune? zise Michaël, fără să fie deloc impresionat.

— Era modest îmbrăcată, aproape chiar sărăcăcioasă, continuă Sir Ralph; am salutat-o, dar mă privi ca și cum nu m'ar fi văzut niciodată

— Probabil că ai confundat-o, spuse Michaël.

— Aș putea să jur c'a fost ea, spuse Sir Ralph cu convingere. Mi-a fost imposibil s'o confund, ea are o mică aluniță, tocmai sub urechia dreaptă, detaliu pe care l-am văzut cu precizie.

— Cum?...

Michaël deveni ceva mai atent.

— O mică aluniță sub urechea dreaptă, ochi mari cenușii, sprâncenele destul de pronunțate, o gură delicată și o bărbie rotunjită? întrebă el.

— Chiar așa! strigă Sir Ralph înmărmurit, dar Dumnezeule, o cunoști, deci?...

— Oh! da, o cunosc, răspunse Michaël întunecat.

Acum, povestește-mi din nou totul despre prietesa. Cum ai făcut cunoștință?

— Am întâlnit-o la Paris și i-am fost prezentat la Operă, răspunse plin de răbdare Sir Ralph. De fapt eu uitasem cu totul acest eveniment până nu mi l-a amintit ea.

— Ah! iată cum începe povestea! Când ți-a amintit toate acestea?

Sir Ralph îi povesti în câteva cuvinte întâmplătoarea lor întâlnire.

— Înțeleg, spuse Michaël, mașina ei se afla în pană, tocmai în fața porții D-tale. Cum ai fi putut să rezisti rugămintii ei? Toate acestea erau minunat aranjate. Iată deci, felul în care ai întâlnit-o. Oh! Kate, Kate!...

El dete din cap.

— Kate?... întrebă Sir Ralph, nedumerit. În numele Cerului, ce tot îndrugi?... .

Michael nici nu-i luă în seamă întrebarea.

— Mă simt obligat să te mai întreb anumite amănunte asupra întâlnirilor voastre, căci ai revăzut-o, desigur?

— Da, am revăzut-o, era o femeie fermecătoare, spuse Sir Ralph.

— Și nu s'a interesat ea în mod special despre afaceri?

— Nu, nu prea se pricepea în afaceri. Aci, te înșeli. Vrei să mă convingi că era o aventurieră. Nu avea nici o idee despre afaceri, strigă triumfător Sir Ralph, căci trebuia să-i explic fiecare lucru de câte trei ori.

Michael se aplecă, și-l mângăie întocmai ca pe un copil răătăcit.

— Care sunt lucrurile pe care i le-ai explicat? îl întrebă el.

Aci totuși, se încurcă puțin, fie că Sir Ralph nu și-a putut aminti fie că n'o vroia. Michaël, era așezat la biroul său, cu capul în mâini judecând cazul. Mai întâi, Flanborough, apoi Boltover și acum Ralph Sapsen: ce punct comun îi lega?

— Sunteți în raporturi de afaceri cu Flanborough, spuse el.

— Ce crezi? întrebă Ralph prudent.

— Exista ceva comun între Societățile voastre?

— Ce întrebare curioasă, dragă prietene! spuse Sir Ralph. O știi tot atât de bine ca mine că toți oamenii de afaceri de mare anvergură sunt mai mult sau mai puțin solidari. Eu mă ocup de căi ferate, de cariere și cu multe altele, Flanborough, cu navigație și mine de aur. Eu am interese în afacerile sale și el are participații într-ale mele.

Ca un om inteligent de afaceri nu-i pomeni nimic lui Michaël de proiectele sale relative la portul Seahampton, de liniile ferate care se'mbinau și de „trenul de aur”, căci este o trăsătură comună a oamenilor de afaceri, de a ține secret proiectele lor pe cale de realizare.

— Bine,... spuse Michaël, după ce zadarnic așteptase ca prietenul său să-i dea anumite lămuriri.

— Și care e cealaltă afacere de care vroiai să-mi vorbești?

Acum Sir Ralph găsi mai greu să nceapă povestirea lui.

— E referitoare la ceva destul de delicat, Michaël, căci este în legătură cu onoarea mea.

— Doamne! Doamne! spuse Michaël, cu simpatie și puțin cam mecanic; căci, gândurile lui erau ocupate cu o problemă mai importantă decât onoarea și cinstea lui Sapson.

— Și încă mai mult, este vorba de onoarea cuiva pe care o admirăm amândoi, spuse stângaci Sir Ralph. Iată, Michaël, sunt logodit cu Moya, nu încă oficial, dar așa este și natural săptămâna trecută n'am putut s'o văd, atât cât ași fi dorit, căci, am fost foarte ocupat.

— Sigur, spuse Michaël, tot cu simpatie. Mi-ai vorbit despre prințesă, nu uit acest lucru!

— Ascultă, ești un om de lume, spuse Sir Ralph roșind și ar trebui să mănțelegi, orice ar fi, eu n'am putut s'o văd prea des pe Moya și ca să-ți spun adevărul — el se grăbi de a pronunța cuvintele — Moya are o aventură!

— O aventură? repetă Michaël incurcat, o aventură, cu cine?

— Il întâlnește zilnic în Parc și se plimbă pe câmp, oprindu-se pentru a face schițe, explică Sir Ralph. Nu i-am vorbit încă lui Flanborough, dar găsesc dezgustătoare, lucrurile acestea.

— Dacă vrei să numești aventură un mic „flirt” al Moyei, aceasta n'are nimic desgustător deși cam neplăcut pentru D-ta, spuse Michaël. Dacă ai ști cel puțin cum își petrece timpul logodnica D-tale, te-ai putea măcar feri să fi expus să te lovești de ea, când ești împreună cu Prințesa. Moya are o purtare riscată. Și cine este flirtul ei?

— Un idiot de artist, spuse grosolan Ralph. Un om care a avut o expoziție de tablouri infecte. El n'are probabil nici un leu și este cât se poate de neglijent cu persoana lui. Chiar eu singur i-am văzut și el o tratează pe Moya într'un fel rușinos iar Moyei pare să-i placă acest lucru!

— O bate oare, sau ceva asemănător?... întrebă obosit, Michaël

Convorbirea începea să-l plictisească și dorea să fie singur, pentru a putea gândi în liniște la noua combinație pe care o descoperise.

— O compromite, spuse cu tărie Ralph, o ține de mână, și o strigă „copilule” în public... insuportabil!

— Poți avea toată încrederea în Moya, spuse Michaël, n'ar face niciodată ceva care i-ar compromite viitorul.

— Crede că e foarte bogată, întrerupse Ralph.

— E curios câtă importanță dai banilor. Eu mă gândeam la chestiunea socială a viitorului ei. E o tânără persoană foarte rezonabilă. Un mic roman nu-i poate face nici un rău prea serios, Ralph.

— Dar, Dumnezeule!... nu sunt eu logodnicul ei?... spuse furios, Ralph.

— Am spus „roman” răspunse apăsător, Michaël. D-ta nu ești un roman, D-ta ești o afacere.

Dar Sir Ralph nu se socotea satisfăcut.

— Poate dacă o întâlnești, îl rugă el, și dacă îi vei explica, s'ar putea s'o influențezi.

— Nu voi face nimic, spuse decise Michaël. Nu Ralph, trebuie să-ți descurci singur afacerile D-tale sentimentale, fără ajutorul poliției. (Sir Ralph se schimonosi) N-o cunosc destul de bine pe Moya pentru a-i da sfaturi asupra unui subiect atât de delicat. Am cerut-o odată în căsătorie dar, acest lucru nu-mi dă dreptul de a accepta propunerea D-tale. Este o chestiune pe care ași vrea s-o limpezesc mai înainte de plecarea D-tale, adăugă el în timp ce Sir Ralph își luă pălăria și mănușile. Prințesa ți-a pus vreo întrebare referitoare la o bancă unde D-ta ai fi asociat?

— Îți pot răspunde „nu”, fără a șovăi răspunse Sir Ralph. După părerea mea, D-ta te înșeli asupra acestei doamne.

Cum crezi! spuse Michaël cu dispreț, conducându-l.

CAP. XI.

LADY MOYA NU SE MAI RECUNOAȘTE SINGURA

Sir Ralph ar fi avut mai serioase motive de a fi neliniștit, decât se aștepta și decât o bănuia Michael. Amândoi ar fi fost lămuriți asupra situației, dacă ar fi trecut într-o anumită Duminică dimineața prin Cannon Street Station și ar fi văzut neliniștea crescândă a lui Mr. Alfonso Blaxton, cu cât arătătorul ceasului din gară se apropia de ora nouă. Șeful trenului dăduse deja semnalul de pornire când, Moya alergând într'un sullet, traversă gara.

— Regret foarte mult întârzierea, spuse ea gâfâind, dar mi se opriese ceasul.

Trenul se punea deja în mișcare când ei se instalară într'un vagon gol de clasa întâia.

— Mai există la ora trei un alt vagon! spuse el cu seriozitate.

— Am fi avut timp să mergem la biserică!

— Ce idee bună! Niciodată nu mi-ar fi trecut mie prin minte așa ceva, exclamă cu admirație tânărul.

— Dar, dealtfel, nici n'am întârziat trenul, spuse ea sec. N'ai uitat nimic?

Ea căută din ochi șevaletul, cutia cu culori și diferitele accesorii ce nu lipseau niciodată la plimbările lor.

— N'am luat absolut nimic cu mine răspunse ea cu sinceritate.

— Atunci cum vei putea desemna?

— Nu voi desemna, spuse ea, am găsit că această zi e mult prea frumoasă pentru a fi pierdută!

Ea îi priși și răs.

— N'ai să devii niciodată un artist, spuse ea cu severitate. Unde mergem?

— Cred c'am putea merge la Maidstone. Se pot face plimbări minunate prin locurile acelea. Am închiriat un taxi, care ne va aștepta la gară și am proiectat să traversăm Sussexul și să mâncăm la Seahampton.

— Nu vreau la Seahampton, tatăl meu este astăzi acolo!

Ea ar fi putut adăuga că și Sir Ralph se află acolo, dar din motive personale s'a gândit că, este mai bine să treacă peste această informație. Sir Ralph, reprezenta un subiect de care găsea că este mai bine să nu vorbească. Ea își privi, vădit mulțumită, tovarășul de drum.

— Niciodată, n'ai arătat atât de bine ca astăzi, îi spuse ea, ești bine ras. Pe zi ce trece îți pierzi tot mai mult înfățișarea de artist.

Un zâmbet îi ilumina obrazul și râse de vioiciune și fericire. În timp ce trenul trecea pela periferiile orașului, el tot mai râdea încă. Își întinse picioarele pe banca din fața sa și-și căută o țigare. Ea îl privea plină de veselie, în timp ce el scoase din buzunar o cutie strident de galbenă, plină cu cincizeci de țigări, din cele mai ieftine, confecționate de fabricile din Virginia. Moya îi trecu prin fața ochilor, porte-cigareturile scumpe în care bărbații din societatea ei își țineau prețioasele lor țigări egiptene sau syriene.

— Îți plac țigările? întrebă ea.

— Cele galbene? Da, destul de mult.

— N'ai gusturi prea rafinate, glumi ea. Dece nu... Apoi se răzgândi și încercă să schimbe deodată discuția, făcându-l atent la priveliștea de afară.

— Dece nu fumez țigările „Goldiaced Machinopolos“ cu un țigaret de chilimbar împodobit cu diamante?... insinuă el, fiindcă... mica mea Moya, sunt un biet picior care trebuie să muncească din greu și care a trebuit să economisească toată săptămâna pentru a-și putea permite această excursie!

— Iartă-mă, sunt atât de proastă, spuse ea. Mă ierți?

— Nu te voi ierta, spuse el, decât dacă îți bagi aceasta pentru totdeauna în cap că sunt pe atât de sărac pre cât de bogată ești D-ta.

— Pentru ce n'am voie să uit acest lucru? întrebă ea.

— De oarece, atât timp cât D-ta nu sărăcești, sau eu mă voi putea îmbogăți, ne vom întâlni destul de rar și nu vom avea ocazia să facem excursii prea des.

— Dar ce importanță au banii? întrebă ea cu o voce stinsă. I se păru deodată imposibil să vorbească curgător sau chiar explicit. Ea simți că are un nod în gât, iar vocea i se răguși într'un mod neobișnuit. Când voi să-și aranjeze o buclă desfăcută, ea își dădu seama, că mâna îi tremura. Niciodată, nu trecuse printr'o astfel de stare de spirit. Inima îi bătea cu putere, avea o greutate în respirație și pe rând simțea cum o trec căldurile, ca apoi să i se pară că'nghiață de frig.

El nu-i răspunse nimic. Ea ședea alături de el, și-l privea din când în când cu colțul ochiului, apoi se simți deodată luată în brațe și înainte ca să-și poată da seama de ceva, simți buzele lui pe ale ei.

Asta s'a întâmplat într'un vagon de clasa întâia a expresului. Era un lucru care se putea întâmpla oricărui om obișnuit, se gândi ea, dar niciodată nu s'ar fi așteptat ca să i se întâmple și ei, că acest procedeu atât de obișnuit să pară atât de minunat.

Sir Ralph și Lordul Flanborough aveau o întâlnire de afaceri cu autoritățile locale. Avu loc și o masă urmată de discursuri, în timpul cărora, Sir Ralph s'a distins făcând o paralelă între vaporul care, trebuia să aducă curierul din Africa de Sud, înapoierea vaporului Ulysse și debarcarea primilor misionari creștini. Vaporul îi înștiință prin radio, că nu crede să acosteze înainte de ora nouă seara. Mai târziu, se hotărî ca plecările din Cap să fie făcute la o zi anumită, pentru ca vapoarele să ajungă la destinație Sâmbătă. Pe cheiu se plimbau câțiva ziariști, veniți anume din Londra, cu câțiva directori întovărășiți de soțiile lor.

Noile trenuri au fost mult admirate, în special două furgoane, cu un caracter special, pe care Sir Ralph le arătă doar unora din directori. O casă de fier pe roate, ar fi explicația cea mai potrivită. Ele erau astfel construite pentru a putea suporta greutatea enorme.

— Sunt convins că Lordul Flanborough nu va avea nimic de obiectat că vă fac cunoscut, spuse Sir Ralph, micului său auditoriu, faptul că, aceste două vagoane speciale vor transporta chiar din astă seară douăzeci de tone de bare de aur.

— La ce sumă se ridică valoarea lor? întrebă un auditor interesat.

— 2.867.200 lire sterline, răspunse grav Sir Ralph. Ceeace reprezintă cantitatea de aur extrasă în timp de, șase luni, din toate minele Lordului Flanborough.

Se auziră discrete exclamații, care exprimau mirarea plină de admirație a directorilor.

Se mai găseau la Seahampton turiști atrași de importanța acestui transport, dar care, nu făcuseră parte din auditoriu. Unui din ei, un bărbat foarte brun cu înfățișare de străin, nu gândi că ar fi necesar să meargă pe cheiu mai departe decât până la un mic bar din vechiul High Street. Acolo, el se întâlni cu un alt bărbat, care avea un obraz palid și un fel de a vorbi laconic.

— Totul e pierdut, îi spuse el încet.

— Ce nu merge? îl întrebă celălalt pe acela, ton.

— Imposibil de corupt pe mecanic și pe șofer. Ei sunt doi vechi slujbași ai companiei, amândoi au făcut ceva economii și nu s'ar lăsa mai ușor cumpărați decât însuși Lordul Flanborough.

— Sper că n'ai insistat asupra acestui lucru, îl întrebă repede celălalt.

Bărbatul palid clătină din cap:

— Am mers cât am putut de departe cu mecanicul, răspunse el. Am descoperit că are un fiu în Indii, i-am povestit că l-am cunoscut, că eram chiar prieteni, dar este un individ cu adevărat incoruptibil Gregori.

— Mă duc să dau un telefon Katei, spuse celălalt. Presupun că vom trebui să oprim trenul într'un oarecare loc și tare ași vrea să evit focurile de armă. Nu știi, mecanicii sunt înarmați?

— Ce nostim că mă întreb acest lucru, spuse bărbatul cel palid, mângâindu-și barba. Bătrânul este pentru prima dată'n viața lui înarmat.

Nu vorbește decât despre asta și este cât se poate de mândru de calitățile sale de trăgător.

Gregori era foarte serios.

— Kate trebuie să fi prevăzut lucrul acesta, spuse el, în orice caz așteaptă-mă aci la ora opt, împreună cu Cumingham. Sunt bine pregătit pentru orice eventualitate. Millet mi-a dat o mulțime de directive pentru orice eventualitate. Ai văzut trenul?

— N'am reușit să mă apropiu, răspunse celălalt, am plecat în clipa în care Sapsen și-a adus banda pentru a-l examina.

Sir Ralph și-a condus mosafirii, dealungul trenului, până la locomotiva, de un model cu totul nou, care trebuia să conducă convoiul până la Londra.

— Se pare că nu e complet terminată, spuse unul din invitați, arătând un lucrător care, cu greutate încerca să facă o gaură în partea din față.

Ralph râse:

— Au uitat să facă un cârlig pentru lanternă. Înțelegeți, vreau ca trenul care conține aurul să fie luminat în față, de trei lumini verzi. Este foarte important ca el să se facă remarcat și să se deosebască în mod precis de celălalt. Din întâmplare, nu s'au făcut decât două cârlige în ateliere. Am fost foarte necăjit căci dădusem deja instrucții precise asupra acestui punct. Dar n'o să ne neliniștim din cauza unei lămpi, adăugă el bine dispus.

Este bine știut că cele două ore între trei și cinci după masă, ale duminicii, sunt orele cel mai triste din cele o sută șaiszeci și opt, din care e formată săptămâna. După ce invitații s'au reîntors la Londra, Sir Ralph și Lordul Flanborough s'au dus să se odihnească în micul hotel al localității.

Ralph și făcuse planul unei construcții mai somptuoase pentru a putea primi o clientelă crescândă, căci era hotărât ca ei doi să meargă să salute „Charter Queen” la sosirea sa.

La ora trei după amiază, Sir Ralph își făcu bine apariția, fără nici o jenă, în apartamentul Lordului Flanborough, care tocmai se culcase.

— N'ai primit o telegramă? întrebă el.

El ținea una în mână.

— O telegramă? Dece? întrebă Lordul, neînșușit.

— Citeste!

Telegrama cu semnătura lui Michael, conținea următoarele: „Două cercări simultane făcute pentru a forța casa de fier a biroului Companiei Sud Africane și Flanborough biroul central al Societății miniere. Amândouă neizbutite. Cele două uși zmulse cu nitro-glicerină. Voi da confirmare telefonică”.

Lordul Flanborough rămase cu gura căscată în fața lui Ralph.

— E foarte grav, spuse acesta din urmă. Am comandat un tren spe-

cial, pentru a ne înapoi la Londra. Dar vom aștepta convorbirea telefonică mai înainte de a pieca.

Zece minute mai târziu, vorbeau cu Michael, care le repetă:

— Cele două uși au fost aruncate'n aer și atentatul prezintă câteva puncte curioase. Nimeni nu putea să fie de față în nici unul din birouri, în momentul exploziei. Nu s'a întâmplat nici un incendiu și după cât ni-am dat eu seama, nimic n'a fost furat. Cel mai bine ar fi să veniți, spre a vă putea da singur seama.

— Sunt cam incurcat, spuse Sir Ralph când închise telefonul, mecanicului meu trebuie să conducă trenul de aur.

— Nu trebuie un talent deosebit pentru a conduce un tren de aur, hotărî Lord Flanborough. Înlocuiește-l cu altcineva și să ne ducă cât mai degrabă înapoi la Londra.

Trenul special îi aștepta de mult, când ajunseră la gară. Sir Ralph întârzie puțin pentru a da unele instrucțiuni șefului de gară, apoi se urcă în tren care o porni spre Londra.

Această dimineață de Duminecă era plină de interes, pentru Michael. Telefonul îl trezi la cinci dimineața și telefonistul se scuză că greșise numărul. Deși obișnuia să se scoale cu două ceasuri mai târziu, el își luă baia, se'mbracă și-și făcu singur cafeaua fără a-și mai aștepta servitorul. Când scobori în stradă, care era pustie, el a fost întâmpinat de una din acele minunate dimineți care deseori prevestesc o zi plăcută. Începu să meargă fără nici o țință. Numai dispoziția îl împia la această plimbare.

O luă pe Marylebone Road și traversă Portland Place fără a întâlni vreun om, doar din când în când câte un sergent — și astfel ajunse la Piccadilly Arcus unde își cumpără jurnalele de duminică la un vânzător matinal. Apoi traversă Waterloo Place pentru a se duce în Parc. Porțile tocmai se deschideau, și în afara gardienilor Parcului și a unui vagabond cu mersul adormit, nu'tâlni pe nimeni.

Se așază pe o bancă, la marginea lacului, își trase pardesiul peste genunchi, căci era o dimineață friguroasă și începu să examineze titlurile jurnalelor. Acestea nu conțineau nimic deosebit, însă Michael ceti conștiincios articolele. Tot ce era în legătură cu viața îl interesa pe Michael Pretherston. Și lui i se potrivea deviza: „*Homo sum et humani nihil a me alienum puto*“. T. B. Smith avea chiar obiceiul de a spune că Michael ar fi capabil să scrie o carte interesantă despre psihologia luptelor canine.

Cel mai însemnat, cel mai meschin abuz de încredere, cea mai mică excocherie, comisă fie de un mare escroc pe cale de a „chinui“ Londra, fie de un fleac de nimic al periferiei, orice era pentru el un pretext de gândire și nimic din ceia ce i-ar putea folosi în viitor nu-i scăpase inteligenții.

Tocmai citea procesul unui incendiator, când auzi numele său pronunțat de o voce dulce. El ridică ochii și sări'n picioare.

— Cum, D-ta, Kate? spuse el. Oare nu mai ai locuință?

Tânără fată stătea la câțiva pași de el și avea o expresie ciudată

— Cred că fatalitatea e aceea care m'a împins să ies azi dimineață, spuse ea. Așează-te, Mike, și povestește-mi niscaiva noutăți.

Nu arată să-i poarte supărare pentru felul cavaleresc pe care-l suportase din pricina lui Michaël.

— D-ta m'ai urmărit până aci sau eu am fost acela care te-am urmărit?

— Ți-am spus că este fatalitatea, spuse ea. N'am putut dormi și am simțit nevoia să-mi scot Mercedes-ul.

— Spune-mi ce face Prințesa Bacheffsky, o întrebă el, în timp ce ea se așază lângă el.

— Prințesa?

— Bacheffsky, sărmanul Ralph, în ce aventură l-ai mai băgat.

Ea se aplecă înainte, picior peste picior, sprijinindu-și cotul pe genunchiu și bărbia în mână

— Nu ajung să-mi fac o părere despre D-ta, ești atât de iscusit sau ai atâta șansă?

— Amândouă! răspunse el. Dar fi bună și dă-mi detalii asupra proprietăților d-tale din Urali!

— Din Polonia, îl corectă ea.

— E vorba de mine, dacă nu mă'nșel?

— N'am mine, spuse ea calmă. Te-ai mira mult dacă ți-aș spune că am o mare moșie în Polonia?

— Nimic din ce mi-ai putea spune nu m'ar mira, afară de faptul că, te-ai decis să fii o fată cuminte și să respecti legea

Strânse jurnalele și le aruncă într'un coș de hârtii ce se afla lângă bancă. Ea îi urmărea mișcările, vădit înveselită.

— Ce ordonat ești! îi spuse ea. Ce lucru nostim este să faci ceea ce ți se spune și să asculți de regulamente.

— Noi ascultăm cu toții de regulamente. Nu ești atât de originală cum crezi. Observ de exemplu, că fusta ți-e scurtă. Dece nu porți o togă romană sau o rochie grecească? Fiindcă e în contra regulilor! E absurd, să te supui întocmai unora, pentru a înfrunța celelalte.

— Câtă subtilitate! a fost singurul răspuns al Katiei.

— Imi vei spune, Prințesă...?

— Te rog nu-mi mai spune Prințesă, îi răspunse ea liniștit.

— Ei bine, atunci, bogată proprietară, ai să-mi spui ce ai vrut dela Ralph? Mi-a vorbit de D-ta în termenii cei mai frumoși. I-ai sucit capul din noaptea întâlnirii voastre. Atunci ai avut cu D-ta o baghera magică?

— Am avut-o! încuviință ea.

El observă că nu era chiar așa de bine dispusă ca de obicei.

— Te surmenezi, Kate, îi ceri prea multe persoanei D-tale. Doctorul ar trebui să-ți interzică să săvârșești mai mult de o excrocherie pe lună.

Ea zâmbi:

— Cât de subtil ești! repetă ea cu nepăsare.

— Nu cred că mi-ai face o destăinuire sinceră și completă, înșinuă el. Nu ești, nu-i așa, femeia care să izbucnească în plâns și care să-și ușureze tânăra sa inimă, plângând pe umărul meu?

— Să plâng? La asta nu m'am priceput eu niciodată.

— Kate! spuse el, da, o știi.

— Am să-ți fac o mărturisire, spuse ea privindu-l drept în ochi. Noi suntem pe cale de a face ceva care are mare însemnătate, ceva din raie afără de mare, de o îndrăzneală care n'a fost încă concepută până acum. Și o vom face astăzi. Vrei să știi pentru ce am fost la Flanborough, pentru ce mi-am pierdut vremea cu un personaj atât de ridicol ca Ralph Sapsen? Aceștia vor fi cele două victime ale mele, adaugă ea după o clipă de gândire. Pentru a-mi asigura reușita proiectului meu, m'am aranjat ca în această zi de lărmă mare, acești doi domni să nu fie la Londra. Nu pot să-ți spun mai multe, Mike!

— Aș dori ca d-ta să nu fi, spuse el.

— Să nu fiu unde?... întrebă ea.

— În această afacere, continuă el. Tare aș vrea să nu fii amestecată în această afacere.

— Poate că într'una din aceste zile mă voi cuminti, răspunse ea, și atunci vei putea să-mi dai recomandății pentru un serviciu de opt sute de franci pe lună. Aș fi o secretară ideală pentru d-ta, Mike. Cartierele mărginașe n'au nici un secret pentru mine. Ai putea să-mi încredințezi tot serviciul amprentelor digitale. Și ce crezi că s'ar întâmpla, continuă ea, dacă m'ași duce la „Armea du Salut“ unde aș mărturisi că am fost foarte păcătoasă până atunci, dar că m'am hotărât să mă îndrept? Imi vei da concursul? N'am bani, dar am un suflet cinstit. Atunci, Mike, mă vor întrebuița timp de o săptămână să tai lemne cu ferăstrăul; apoi, imi voi găsi postul de secretară al unei guvernante, la o familie religioasă și binevoitoare. Vezi, că, Mike, chiar pentru a fi cinstit, trebuie să începi cu prima treaptă. E imposibil să te naști deodată. Nu pot suferi oamenii de treabă.

Michaël încuviință.

— Nici eu nu-i pot suferi, răspunse el, prea scot ochii cu bunătatea lor, dar bunătatea nu-i întotdeauna aspră sau acidă; se poate să fie doar bunătatea pur și simplu. De exemplu, continuă el, eu sunt bun.

— Și eu sunt rea, spuse ea, și chemând în ajutor o vrabie care tremura de frig pe o ramură din apropiere, ea adaugă: ei bine, alege dintre noi doi.

Michaël izbucni în râs, dar imediat redeveni serios.

— Destăinuirea D-tale mă pune pe gânduri. Nu pot crede că ai mințit considerându-te femeie; dar nici nu pot pe de altă parte să mă las impresionat de vorbele d-tale considerându-te excroacă. Sunt destul de familiarizat cu melodele d-tale. pentru a ști, că prezența d-tale nu e absolut necesară pentru executarea unei fără de legi, așa că n'am nimic de câștigat dacă te arestez.

— Săracul meu Mike! îl batjocore ea.

— Săraca mea Kate! o maimuțări el aidoma.

Tânăra fată își dete imediat seama de nota de sinceritate din vocea lui Michaël.

— Kate, acestea nu pot ține la infinit, reluă el. Intr'una din zile vei fi prinsă. Și gândește-te la urmări, la groaznica viață care te așteaptă la Hylesburry, unde fiecare minut pare un ceas și fiecare ceas o eternitate. Gândește-te la lucrurile groaznice pe care vei trebui să le faci: să freci parchetul, să speli rufe, să coși saci; Gândește-te cum vei trebui să mergi în fiecare Duminică la biserică. Gândește-te la felul cum vei fi examinată și batjocorită de prietenii ministerului de justiție, cari vin să viziteze închisoarea.

— Când toate acestea se vor întâmpla, eu voi fi moartă, spuse ea. Cred în intențiile bune ale vorbelor d-tale, Michaël Pretherston, de aceea îți răspund următoarele: nimeni, d-ta sau oricare altul, n'aveți puterea de a mă face să gândesc sau să simt altfel, decât ceiace gândesc sau simt. Nici o putere din lume nu poate dărâma principiile pe care este clădită viața mea. Am cetit tot ce se poate citi în legătură cu filozofiile creștine sau păgâne, toate argumentele îmi sunt cunoscute, dela simplitatea Evangheliei, până la manifestările ateilor profesioniști. Nimic din toate acestea, nu m'au putut clinti nici cu un pas măcar. Nu mă atinge nici rațiunea, nici misticismul și nici rugăciunile. În fața lor mă simt ca de piatră.

Ea își duse mâna-i albă la sân și el se minună de ironia privirei ei.

— Sărmanul meu Michaël, spuse ea, dacă religia m'ar fi putut influența, gândește-te numai la șansele pe care le-aș fi avut. Aș fi putut să mă mărit cu Ralph Sapson, să-l determin să-mi ia o verighetă pentru degetul meu micuț. Flanborough era cât p'aci să-mi coară mâna, este destul de sentimental, ai știut-o?

— Toți oamenii suferinzi de stomac sunt sentimentali, între două crize, filozofă Michaël.

Fără ca ea să fi avut nevoie, el îi întinse mâna tinerei fete, pentru a o ajuta să se ridice și apoi pleacă împreună din Parc. Motorul Mercedesului se răcise și el învârti manivela pentru a-l porni.

— La revedere, Michaël, îi spuse ea.

— La revedere, Kate, îi răspunse el, îți dau întâlnire la Curtea cu Juri.

La orele două ale aceleiași după amieză sergentul din Morgate Street auzi prima din cele două explozii care trebuiau să turbure atât de mult poliția în ziua aceea. Michaël se afla peste o jumătate de oră la fața locului unde după o grabnică anchetă, trase concluziile pe care apoi le comunică lui Sir Ralph. Atunci descoperise el că nici Lord Flanborough nici Sir Ralph Sapson nu se aflau la Londra în ziua aceea. Deși, pe moment el a fost impresionat de declarațiile tinerei fete, el le-a respins apoi, aici le-a luat drept lăudăroșenii, pe care ea le-a inventat pentru a se

distra. Mergând spre locul atentatului, el își blestema nebunia de a fi neglijat avertismentul. El s'a simțit oarecum ușurat când a constatat că după toate aparențele nu s'a putut fura nimic. În ambele cazuri, o mașină infernală a făcut ca ușa de oțel să sară în aer, dar hoții n'au beneficiat de tentativa lor.

Sergentul care auzise prima explozie, îi spuse c'a fost la fața locului imediat după trei minute și a mai avut și timpul necesar să puie pe un coleg să supravegheze curtea imobilului în acest timp. Nimeni n'a intrat și nimeni n'a ieșit.

Flacăra provocată de explozia din Bartholomew Close a fost văzută din stradă. Casa de fier era o piesă de ciment, în care ardea ziua și noaptea o lumină și deși aceasta a fost stinsă din cauza violenței exploziei, i-a fost posibil sergentului să supravegheze din stradă camera. Deasemeni și el afirma că nimeni n'a intrat și nici n'a ieșit după explozie.

— Iată, ceea ce este curios, spuse Michaël. T. B. Smith a venit la chemarea lui expresă și șeful era tot atât de mirat ca și subalternul său.

— Flanborough ți-a spus că se'ntoarce?

— E pe drum, răspunse Michaël.

— Știi ce cred? spuse T. B. Smith după o clipă, cred că totul nu-i decât o cursă. Niciodată n'au avut intenția de a jefui casele astea de fier. Lovitura se va da desigur în altă parte. Mike, cheamă ajutoare.

Michaël primi acest ordin cu plăcere, căci îl și dăduse din propria lui inițiativă și roiuri de detectivi, agenți se'ndreptau în acea clipă spre Scotland Yard din toate colțurile Londrei.

CAP. XII.

CARAMBOLUL UNUI TREN SPECIAL CU UN AUTOMOBIL.

Oricare ar fi fost indoielile care frământau omenirea în acea fatală Duminecă, două ființe erau cu adevărat fericite și aceasta în ciuda automobilului (care era o hodoroagă veche) și a perspectivei de a urca pe jos dealul, ceiace îi făceau să gâfâie de teamă; căci automobilul s'a oprit tocmai în momentul când se vedea în față ținta și nu vroia să mai facă nici o învârtitură de roată mai mult.

Erau fericiți, deși n'au schimbat nici un cuvânt de dragoste, din momentul când el o luase în brațe. Și fericirea lor era atât de mare, încât un cilindru sau un carburator stricat nu li se părea decât de mică importanță.

Măncaseră mizerabil la Maidstone, însă fără să observe lucrul acesta. Au avut de furcă cu o mulțime de pericole (reparațiile erau făcute fără ajutorul cutiei cu unelte și piese de schimb) și cu toate acestea erau bine dispuși. Au fost scuturați, hălniți, îmbrânțiți, dar ei au avut compensațiile lor: au văzut înălțimile din Kentish Rag, verzi și

albe, presărate cu flori. Prin mișcările unei brume aurii, ei au auzit păsărilor cântând și au gustat toate plăcerile rezervate acelor cari iubesc tinerețea și plăcerea.

Dacă nori se strâneau în est și un vânt rece le amintea, din când în când, pe trădătorul „Mai“, nu vedeau nici un nor pe cerul lor și n'au resimțit frigul în lumea fermecată care-i înconjura deopotrivă. Când ajunseră în vârful unui deal destul de greu de urcat, Alfonso opri mașina și coborî. În fața lor, drumul se întindea drept, la o distanță de un kilometru, unde se nălța un mic deal foarte tentant.

— Nu-i așa că este un loc delicios pentru pictat? întrebă tânăra fată.

— Să nu vorbim despre artă, o imploră el, să discutăm mai bine despre minunatele lucruri care sunt ceaiul și prăjiturile.

Ea fu încântată de această glumă.

— Mă întreb ce se va întâmpla? spuse tânăra devenind deodată serioasă.

— Să se întâmple unde? Când? întrebă el surprins.

— Cu noi! spuse ea.

El îi luă mâinile într'ale sale.

— Sunt pe punctul de a deveni fantastic de bogat.

— Ți-am spus că sunt logodită? întrebă ea timid, după o clipă de chibzuială.

Acesta era un adevărat act de éroism din partea ei.

— Mi se pare că mi-ai vorbit în primele zile ale cunoștinței noastre.

— Crezi?... întrebă ea, ușurată. Mi se pare că...

— Chiar dacă nu mi-ai spus-o, am văzut verigheta d-tale, spuse el.

Ea roși căci n'o mai purta, dela a doua întâlnire a lor când și-a scos-o fără s'o mai poie vreodată.

— Cred că ți-am spus că am o rentă de trei sute de lire sterline pe an, continuă el. Acum, că suntem pe punctul de a ne face confidențe, trebuie desigur să ți-o mărtuiesc și pe aceasta!

— Mi-ai spus că n'ai absolut nici un venit, spuse ea, cu severitate. Trei sute de lire pe an reprezintă o avere.

— Trei sute de lire sunt o avere numai pentru acela care e foarte bogat. Pentru cel sărac, e mai rău decât mizeria.

— Poți face o mulțime de lucruri cu trei sute de lire pe an, spuse ea rămânând pe gânduri. Și eu, ce voi face eu cu banii mei? În definitiv nu pot să-i arunc.

— Nu vom face nimic, spuse el, hotărît. Când cele trei sute de lire ale mele vor deveni zece mii, atunci vei vedea.

Ea râse, fericită, jucându-se cu ceasul brățară.

— Nu mă mai recunosc, spuse ea, am fost un monstru de egoism de inconștiență, nici n'am știut că există fericirea pe acest pământ.

Pentru a doua oară, el o luă în brațe și o îmbrățișă.

— Ceaiul! spuse el, practic.

El puse motorul în mișcare, se așeză în locul șoferului și îi întinse mâna, pentru a o ajuta să se urce.

Automobilul porni ușor pe pantă în jos.

— Avem noroc că bara este ridicată, spuse el, cum mașina a pornit în plină viteză, ar fi fost nostim dacă n'ași mai fi putut-o opri.

Fluerul ascuțit al unei locomotive îl făcui să întoarcă capul.

— Trebuie să fie pe o altă linie, spuse el, puțin neliniștit, punând mâna pe frană; orice ar fi bariera este deschisă, spuse el ușurat.

Din nou, auzi fluierul locomotivei.

Era la cincizeci de metri de încrucișarea căii ferate cu drumul, când văzu bariera închizându-se. El apăsă pe frâna de picior fără să reușească să micșoreze viteza automobilului; el apucă atunci frâna de mână și o trase înapoi puternic. Frâna îi rămase în mână. Nu mai era decât o singură șansă de încercat. El apăsă pe accelerator și mașina o goni înainte...

Automobilul și trenul păreau că vor să ajungă aceeași țintă în același timp.

Tânăra fată fu asvârlită cu capul înainte, într-o groapă. Căzătura fu din fericire amortizată de noroiul care se afla în fundul ei. Alfonso ateriză într'un stufiș, care îi dădea înbrăcămintea în făși și îi sgârie față și mâinile. El se sculă și încu de îndată s'o caute pe tânăra fată; o găsi încercând să iasă din groapă.

Trenul se opri brusc în mijlocul barei sfărâmate și a bucăților de fierărie ale mașinei. El încetinise din fericire, în momentul când carambolul se întâmplase cu automobilul; căci fără aceasta, cei doi tineri ar fi terminat astfel o carieră plină de promisiuni.

— Nu cumva ești rănit? fură primele cuvinte pe care le pronunță ea.

Obrazul lui eră plin de sgârieturi și înbrăcămintea ruptă, deși traectoria lui fusese mai periculoasă decât aceea a lui Moya, el nu avea o înfățișare așa de tristă ca a tinerei fete. Aceasta era plină de noroi, o pată mare îi acoperea obrazul și își pierduse pălăria. Călătorii trenului „special“ erau încă mai emoționați decât victimele lor.

— Accident; am lovit un automobil, spuse mecanicul.

— Sper că nimeni n'a fost omorât? întrebă Sir Ralph alarmat.

— Nu domnule, este o tânără fată și un bărbat tânăr, care au suferit mai mult de frică decât de dureri!

— Hai să-i vedem, spuse Lord Flanborough și se îndreptă spre accidentați.

Instinctul patern nu poate greși. Lordul Flanborough își recunoscui imediat fiica.

El rămase un moment amuțit.

— Moya, strigă el, cu respirația tăiată de mirare. Moya!... Dumnezeu! Ce faci aci?

El se întoarse spre nenorocitul care se afla lângă ea; când dădu ochi

cu tânărul bărbat, Sir Ralph, care, pierduse graiul la vederea logodnicei, își regăsi posibilitatea de vorbire:

— Văd, văd, spuse el plin de amărăciune.

— Tot dumneata ai scăpat mai bine, căci eu am o bucătică de cărbune în ochiu.

Tânăra alergă la el, căutându-și batista.

— Nu-i nimic, draga mea, spuse tânărul; din fericire inconștient de identitatea gentlemanului elegant, care-i privea cu severitate.

— Dar, dragul meu, ai putea orbi, spuse rugătoare tânăra fată. Lasă-mă să te ajut eu!

— Moya! spuse Lord Flanborough cu un suspin, aș putea să știu ce vor să spună toate acestea?

— Oh! vreau să-ți prezint pe mr. Blaxton, spuse tânăra roșind și îngălbenind cu rândul. Fonso, îți prezint pe tatăl meu!

— Sunt fericit să vă cunosc, spuse Fonso, încă pe jumătate orbit.

— Fonso?... repetă Lordul Flanborough enervat. Ași putea să știu cine e Fonso?

Ea își așază părul și își șterse obrazul cu batista, înainte de a răspunde.

— Bănuesc că, va fi o lovitură pentru tine și mai mult încă pentru Sir Ralph. Dar Alfonso și cu mine ne vom căsători.

Alfonso clipi din ochi.

— Nu ți-am cerut încă mâna, spus el.

— Asta n'are importanță, spuse ea liniștită. O dorești însă, nu-i așa? Și în fața tatălui ei și a fostului ei logodnic. amândoi îngroziți, Alfonso o îmbrățișă.

Sfârșitul voiajului fu neplăcut. Sir Ralph se așeză într'un colț și evită orice fel de discuție asupra unui anumit subiect care-l ardea, cu Lordul Flanborough. El era rănit în amorul său propriu și trebuie recunoscut deasemenea, alins la buzunarul său, căci o alianță cu familia Flanborough îi aducea cu sine o sporire considerabilă a averii sale.

E o greșeală, să crezi că oamenii bogați nu sunt preocupați de bani și că un om care are două milioane e insensibil față de al treilea. Contrariul însă este adevărat. Acela care își numără averea în shilingi știe rare ori câți shilingi posedă. Omul de două ori milionar, știe cu siguranță valoarea banului. Setea de câștig a milionarului trebuie să-l rușineze pe cel sărac pentru nepăsarea sa.

— Voi vorbi cu Moya, când vom fi acasă, spuse Lordul Flanborough, nu știu să fi fost vreodată atât de plictisit ca acum! Este o rușine, Ralph!

Dar Sir Ralph rămase posomorât.

Excelența sa se duse să vorbească cu tânăra fată înainte ca trenul să intre în gara Londrei. I-a trebuit puțin curaj, căci aceasta îl obliga să intre nepoftit în compartimentul unde se găsea tânăra pereche și unde în mod obișnuit dormea Sir Ralph, când călătorea noaptea.

El îi găsi șezând în mod corect, fiecare în colțul său, privind prin fereastră cu mult interes. Dar această atitudine se datora probabil doar sgomotului făcut de ușa compartimentului, când fu deschisă.

— Doresc să-ți vorbesc între patru ochi, Moya!

— Ieși te rog, Fonso, spuse ea cu o veselie ce nu prea se potrivea, cu atitudinea ei corectă.

Alfonso ieși din salon și închise ușa în urma lui.

— Și acum, Moya, spuse Excelența Sa, cu o veselie rău simulată, ai vrea să-mi explici poate?

— Pentru ce mă voi mărita cu Fonso?... întrebă ea. Fiindcă îl iubesc. La ce altă explicație te așteptai...

— Pare că vorbește Michaël, spuse lordul Flanborough cu amărăciune lață rezultatul educației libere, când permiți copiilor să frecventeze ce nu face parte din mediul tău. Știi prea bine că ești logodită cu Sir Ralph!

— Da, știu că mi-a dăruit un inel și că eram înțeleși să ne căsătorim, dar mi-am schimbat părerea.

— Dar, „nu se poate să-ți schimbi părerea! tună tatăl ei. E imposibil ca fiica mea să se căsătorească cu un biet artist.

— Nu e nici biet și nici artist, spuse ea. Ne-am înțeles, ca el să nu mai picteze și să-și găsească ceva mai lucrativ.

— Dacă te măriți cu acest bărbat — el o amenință cu degetul tremurător — nu te voi mai socoti drept fiica mea!

— Nu cer nimic. Te-ai căsătorit cu cine ai vrut tu, nu-i așa?

— M'am însurat după dorința părinților mei, preciză Lordul Flanborough.

— Vrei să spui că n'a fost și dorința ta? întrebă neîncrezătoare fiica lui. Nu pot s'o cred, scumpul meu tată, nu e admisibil ca un om cu caracterul tău să fi primit fără împotrivire, femeia care i-a fost impusă.

— Bine, admit că am avut și eu un cuvânt de spus, dar mi-am ales o persoană convenabilă.

— La fel și eu strigă triumfătoare tână fată, și te anunț tată că dacă te vei purta rău cu Fonso, eu voi fi și mai rea cu Ralph!

— Acest bărbat nu fuge decât după zestrea pe care o ai, spuse cu tărie Lordul. Știe că ai și o avere personală și că eu nu te pot împiedica să comiți o nebunie!

— Dar Ralph ce scop a urmărit? întrebă ea.

— Sir Ralph este un om foarte bogat, spuse cu ifos tatăl ei.

— Și ce-ți va aduce această căsătorie? întrebă Moya.

Lordul Flanborough, găsi mai nimerit să nu răspundă la această întrebare. El știa prea bine că căsătoria fiicei sale îi va aduce lui Sir Ralph mult mai mult decât zestrea.

— Du-te și întreabă-ți prietenul atât de desinteresat, dacă s'ar căsători cu mine fără zestre și dacă mi-aș dona toată averea mea pentru construirea unui spital?

— Sunt sigur că Sir Ralph ar răspunde fără doar și poate printr-o afirmație, răspunse Lordul.

— Intreabă-l deci, îl provocă ea

El ieși din compartiment și-l privi pe Fonso ca și cum ar fi vrut să-înghită. Se duse să-l caute pe Sir Ralph. El nu avea intenția să-i poată pune acea întrebare, dar din întâmplare, o reflecție a baronetului, tocmai în momentul când trenul ajungea la Londra, îi dădea ocazia să abordeze acest subiect.

— Te-ai însura cu Moya, chiar dacă am anula convențiile noastre Ralph?

— Ce dracu vrei să spui? întrebă Sir Ralph, atât de mirat, că uită și să facă pe bosumflatul. Chestiunile bănești aveau întotdeauna darul de a-l scoate din letargiile cele mai profunde.

— Ei bine! iată, spuse viitorul său socru, să ne închipuim ce-ți spun: o iubești pe Moya, ești foarte bogat. o poți întreține prin propriile d-tale mijloace, însoară-te cu ea fără zestre! Ce ai răspunde?...

— Nu! spuse Sir Ralph, furios, nu, nu, și iarăși nu!... Nu înțeleg unde vrei să ajungi? Nu înțeleg nimic. Am pus bazele convenției noastre și d-ta pari acum c'ai vrea să le anulezi!... Care sunt obiecțiunile d-tale?

— Niciuna, răspunse jenat Lordul Flanborough. dar Moya are impresia, că principalul motiv al căsătoriei voastre este banul.

— Desigur! răspunse în mod brutal Sir Ralph, eram foarte îndrăgostit de Moya, dar trebuie să admit că aranjamentul nostru m'a decis.

— Văd, spuse Lordul, neștiind ce să mai răspundă, ideea Moyei a fost, desigur...

Michael îi așteptă la gară, și observă jena care exista între cei doi bărbați. El înțelese imediat motivul, când apărură Moya complet mângâjată de noroi și un bărbat tânăr al cărui obraz era plin de zgârieturi și haina ferfenită. Nu avea de primit nici un fel de lămuriri și inteligent cum era, Michael nici nu ceru. Fără cunoștință lui Sir Ralph și Lordului Flanborough cu detectivul însărcinat cu afacerea lor și după plecarea lor, se îndreptă spre Moya.

— V'ați bătut? întrebă el.

— Tata e foc pe mine, fiindcă vreau să mă mărit cu Fonso, spuse ea.

El o măsură cu mirare.

— Dar nu vrei să-mi spui că vrei să desfăci logodna cu Sir Ralph?..

— O spun, răspunse ea hotărâtă.

— Și iată-l pe Fonso?

Ea încuviință. Michael izbucni în râs

— D-ta nu-l cunoști pe Fonso, spuse ea. E îngrozitor de sărac, nu-l așa? ragul meu?...

— Îngrozitor, admise tânărul, fără ca să pară deloc jenat

— Și te vei mărita cu el? întrebă Michael.

— Bineînțeles, mă voi mărita cu el, răspunse Moya infuriată. Sper că nu mă vei dezaproba!

— Să te dezaproba?...

El o luă'n brațe și o îmbrățișă.

— Și acum, hai să mâncăm, spuse el. Duceți-vă să vă spălați și să vă îmbrăcați. Automobilul tatălui d-tale vă așteaptă. Ne vom întâlni într'un ceas la Sebo's.

CAP. XIII.

POVESTIREA AMANUNȚITA A UNUI FURT IMPORTANT

Cu mai multe amănunte decât în mod obișnuit trebuie povestit cel mai mare, cel mai îndrăzneț dintre toate furturile cunoscute în analele criminologiei. Flavier, din Poliția franceză, și, desigur, cea mai mare autoritate în materie de criminologie, a comparat capodopera Katiei Westhanger (căreia de altfel nu-i publică numele) cu campania lui Bonaparte în Italia. El a publicat un eseu asupra acestui subiect și asemănările, pe care le-a demonstrat, nu sunt chiar atât de trase de păr, după cum unii critici superficiali s'au grăbit s'o spuie.

Kirschner, nu atât de cunoscut ca Flavier, totuși un criminalist strălucit și talentat, a scris c'ar fi omeneste imposibil de a reînoi această ispravă și că, în orice caz, ar fi imposibil de a întrece ingeniozitatea întrebuințată de autorul ei.

La 14 Mai, la ora opt și jumătate, vaporul Chaster Queen, de 8000 de tone, cu căpitanul T. Brown pe bord, a ancorat în bazinul E, splaiul 3 al docurilor din Seahampton. El transporta o sută douăzeci de pasageri de clasa treia, șaptezeci și patru de a doua și cincizeci și nouă de întâia, o încărcătură de diferite mărfuri și patruzeci și patru de mii opt sute de lire de aur, în bucăți de câte o sută de lire fiecare, purtând stampila companiei aurifere a Central Randului.

Pasagerii debarcară și luară trenul special, care pleca la Londra la orele nouă și patruzeci și două de minute, trenul poștal le-a precedat plecând la orele nouă și douăzeci și șapte de minute. La orele zece și șaptesprezece minute, aurul fu debarcat, verificat și trimis la un tren care aștepta pe un drum de garaj; acolo el fu din nou controlat de inspectorul K. Morris, al poliției Docurilor. La zece și douăzeci și două locomotiva remorcă vagoanele, controlorul Companiei Căilor Ferate fiind de negăsit (a fost regăsit a doua dimineață, legat într'un local părăsit), permisul de plecare fu dat de subinspectorul Thomas Massey, sosit chiar în ziua aceea din Londra. El îi întrebă pe șofer și pe mecanic dacă cunosc traseul.

— Da, domnule, răspunse mecanicul, am mai făcut de multe ori acest traseu.

Cu toate acestea subinspectorul Thomas Massey nu era prea satisfăcut. Nu-i plăcea prea mult să vadă străini, lucrând pe o linie a

ea, dar cei doi oameni au sosit din Londra, aducând cu ei o scrisoare scrisă de Sir Ralph, și adresată directorului Companiei. În urmă, se descoperi că scrisoarea era falsă. Ea dădea direcțiunea locomotivei, celor doi bărbați, cari erau, recomandați în acea scrisoare, doi din cei mai buni angajați dela North Central, Companie de drumuri de fier deosemena pusă sub controlul lui Sir Ralph Spason.

Trenul porni. De aci încep aventurile.

Din clipa când părăsi gara Seahampton-Vill (oraș), el nu fu niciodată, mai mult de zece minute „pierdut din ochi“.

Fiecare post, de schimbare a macazului, ce se găsea dealungul liniei ferate, primise instrucțiuni speciale relativ la trecerea trenului și în afară de dispozițiunile obișnuite s'a dat un ordin ca fiecare post să comunique ora trecerii lui, nu numai postului următor, dar și chiar direct Londrei.

Vom descrie acum în mod clar linia ferată. Pornită din Seahampton, ea se îndreaptă direct spre marele târgușor Sevilley, apoi trece peste șosea în formă de S spre Tolbridge. Trebuie de menținut, în treacăt, că între Sevilley și Tolbridge se află acea încrucișare de cale ferată cu șoseaua unde i s'a întâmplat lui Moya accidentu. Intre Tolbridge și Pinham, linia taie drept în două un teren accidentat, trecând succesiv sub Tolbridge Hill, Beckham Beacon și Pinham Heights; aceste trei dealuri sunt tăiate de tuneluri legate între ele prin șanțuri adânci.

Era o noapte ploioasă și ceața care a început pe la șase seara s'a transformat într'un adevărat potop. Postul din Sevilley-Est a semnalat, trecerea trenului de aur pe la orele unsprezece și șapte, ceeace a fost întârit prin orele arătate de micile posturi semnalizatoare între Tolbridge și Sevilley. Trenul încetini când trecu prin gara din Tolbridge, apoi intră în tunelul din Tolbridge. Intre acest tunel și cel din Beckham, se găsește un post care înscamă trecerea specialului la orele unsprezece și treizeci și doi. Acest post era situat foarte aproape de linia ferată și observatorul văzu în fața lui nu numai trenul trecând în noaptea ploioasă, dar mai observă lanternele lui din spate, dispărând în tunelul din Beckham. (Este o curbă la intrarea acestui tunel).

Orele trecerii sunt foarte importante. La orele unsprezece și treizeci și două, trenul intră în tunelul din Beckham; la unsprezece și patruzeci și doi, acarul care se afla la ieșirea din tunelul Pinham semnalează „specialul“. Luând în considerare raritatea acestui fapt (un tren transportând 3.000.000 de lire sterline în aur), acest funcționar a deschis fereastra, cu toate că ploua; El văzu lumina becurilor verzi din față și dispărând becurile roșii din spate. Intre postul din Beckham și cel din Pinham, distanța este de cinci mii; dar în urma constatărilor făcute s'a văzut că trenurile încetinesc viteza, în aceste locuri, ajungând să facă doar 45 km. pe oră; ceeace explică timpul destul de lung, pe care îl necesită „specialul“ pentru a parcurge această scurtă distanță.

La Maidmore, Stanborn, Quexeley Paddocks și Catford Bridge, în împrejurimile Londrei, ora trecerii trenului a fost semnalizată. Gara care

urmează după Catford Bridge este Balham Hill; în cursul anchetei, acarul din Balham Hill, a spus în depoziția sa că, i-a fost anunțată trecerea trenului de aur la orele unsprezece și cincizeci și trei, că a aranjat semnalele în consecință și că a prevenit stația următoare (Kennington Junction) că trenul „special” a fost anunțat.

El așteaptă zece minute și văzând că trenul nu apare, el telefonă la Quexley Paddocks cerând o confirmare; trenului nu-i trebuia într-adevăr mai mult decât șapte minute pentru a ajunge la Catford Bridge. Ori, Quexley Paddocks, răspunsse că trenul a trecut, cu o viteză de 75 km. pe oră și fără nici o întârziere a orariului său.

Neprimind nici o altă știre despre tren, acarul din Catford Bridge, neliniștit, informă pe șeful de gară care era de serviciu, iar acesta trimise doi reparatori de șine să controleze linia ferată. Aceștia au mers pe jos până la Quexley Paddocks, dar nu văzură nici o urmă de „special”. Trenul de aur a dispărut ca și cum l-ar fi înghițit pământul.

Toate orele de „trecere” au fost verificate. Fiecare acar și fiecare șef de gară a fost interogat fără ca cea mai mică contrazicere să se întâmple, între martori. Imediat ce, cei doi lucrători de șine au ajuns la Quexley Paddocks și dispariția trenului confirmată, se înștiință Londra. Intre Quexley Paddocks și Catford Bridge, linia trece prin niște grădini de zarzavaturi și, ceea ce e curios atât de aproape de Londra, ea traversează o întretăiere de cale ferată cu șoseaua, comandată prin electricitate de postul din Quexley Paddocks.

Aci, se întâmplă unul din cele mai interesante incidente ale anchetei: acarul Henry George Wallis declară că, după trecerea „specialului”, el semnală, după cum era regulamentul și observă atunci o ciudată perturbare pe cadranul mecanismului electric al întretăierii sus amintite; apoi, dimineața următoare când voi să-l deschidă pentru a lăsa să treacă un tractor al armatei, n'a reușit să-l miște din loc. Toate acestea au fost cu grijă examinate și verificate în ziua următoare.

Michaël a mâncat și la prânz și seara cu Moya și Fonso Blaxton și au petrecut împreună, într-o atmosferă veselă și animată. El s'a întors acasă, la ora unsprezece și jumătate, după ce trecuse întâi pe la Scotland Yard, căci amenințarea Katiei îl neliniștea și era nerăbdător să afle rezultatele anchetei atentatelor matinale. T. B. era în biroul său, nu primise nici o informație nouă. Michaël se duse acasă și se culcă. El fu trezit la orele douăsprezece și jumătate de soneria telefonului. Era vocea lui T. B. Smith.

— Au reușit, Mike. Vino numai decât!

— Ce au reușit? întrebă Michaël, în timp ce inima îi bătea cu putere.

— Au răpit afurisitul de tren! răspunsse în mod vulgar T. B.

Un tren special se formă pentru poliție. La ora unu și jumătate pe peronul gării din Catford Bridge, Michaël citea raportul diferiților scari. Pentru a-i încurca și mai mult, un tren cu minereuri care plecase din Seahampton cu o jumătate de ceas mai târziu decât „specia-

lul", dar care a tăcut parcursul cu o viteză mai mică, n'a observat nimic deosebit tot parcursul drumului. El s'a încrucișat cu'n tren de marfă gol, în vale și la sosirea sa în periferiile Londrei unde traficul de noapte era mai intens.

Sir Ralph, se găsea asemenea la Catford Bridge, zdrobit și consternat.

— L-am chemat și pe Flanbrough să vie, gemu el, și știi d-ta ce mi-a răspuns acest animal egoist?... El mi-a răspuns că ceea ce s'a întâmplat, nu mă privește decât pe mine. Poți să-ți închipui un lucru mai nedemn?

— Aurul era asigurat?...

— Nu complet. El nu era complet asigurat decât până la Southampton, spuse el furios. De acolo, asigurarea era împărțită între mine Flanbrough și asigurători. Nu e înspăimântător?

T. B. intră în acest moment în sala de așteptare, îmbrăcat cu o salopetă plină de ulei.

— Ar fi mult mai cuminte dacă ai lua complet afacerea aceasta în mână, Mike, spuse el. Sir Ralph, îți va da tot concursul, sunt sigur.

— Ai putea avea un tren de încercare?

— Pot să-ți comand unul, peste douăzeci de minute îl ai gata, spuse Sir Ralph.

— S'ar putea să i se puie și faruri?

Sir Ralph consultă un tehnician. Era posibil. Michael ordonă să se puie farurile pe un vagon platformă din fața locomotivei; în așa fel ca ele să lumineze șinele. El își petrecu noaptea cu examinarea lor, trenul mergând cât se poate de încet. Se gândea că în felul acesta va găsi poate cheia misterului. El fu în special foarte atent sub cele trei tuneluri, dar nu descoperi nimic. Michael ajunse odată cu zorile la Southampton fără să fi găsit cel mai mic detaliu, care i-ar fi fost de folos. El se reîntoarse cu trenul de încercare, dormind în cabina șefului de tren și ajunse la Quexley, tocmai când acarul povestea cele întâmplate la postul său.

Michael, vădit interesat, se lăsă condus de acest bărbat și urmări cu atenție parcursul firului electric, închis într'un tub de oțel, dela cabina scarului, până la bariera încrucișării liniei ferate cu șoseaua.

— Electricianul mi-a spus că, firul a fost tăiat într'un loc, spuse omul. El a încercat deasupra aparatul său.

— Firul nu poate fi tăiat dacă este închis într'un tub de oțel, spuse Michael.

— El este sau tăiat, sau topit, spuse acarul.

• Detectivul umbla încet, oprindu-se ici, colo, pentru a examina vopseaua tubului. La un moment dat se opri. Ceva i-a atras atenția, el cercetă tubul cu mai multă luare aminte. Se vedea în mod clar că era vopsit de curând. El trecu mâna deasupra, ușor și deodată simți ceva moale.

— Nu e fier! exclamă el.

„Își luă briceagul și sgârie patrea suspect, cu el. O mică gaură a fost făcută în oțel cu ajutorul unui calumel portativ și firul a fost to-
rât din cauza căldurii.

— Acum trebuie să deschidă, spuse Michael. Ce efect poate avea a-
ceasta asupra barierelor? întrebă el.

— Ei bine! Nu se mai pot deschide dela postul acărului.

— Dar cu mâna se pot deschide?

— Desigur; a fost pus acum un om care nu face altceva decât să
deschidă și să le închidă. Când curentul este întrerupt ele sunt închise.
Ele funcționează ca și barierele obișnuite, dar trebuie să fii foarte atent
când le închizi.

Michael așteptă trecerea unui tren, pentru a vedea cum funcțio-
nează. Ele se deschideau și se închideau foarte regulat.

— Ce ai vrut să spui înainte?

— Ei bine! când le faci să funcționeze fără curent, raspunse omul,
tamponul în mod obișnuit cade și nu mai poate fi ridicat decât cu
electricitate.

Michael examină tamponul. Acesta era o bucată de oțel, montat pe
un pivot și bineînțeles, funcționând într'un fel electro-magnetic.

— El nici nu urcă, nici nu coboară acum, spuse Michael încer-
cându-l.

— Arată ca și cum a fost forțat, spuse omul.

Fără nici o îndoială, el avea dreptate. Detectivul, descoperi urme
incontestabile făcute pe un fel de cârlig de descuiat broaște, în lemnul
subțire care câptușea broasca.

Dar, dece oare au vrut ei să deschidă bariera? dacă trenul ar fi fost
găsit acolo, ciuruit de gloanțe, necesitatea de a o deschide ar fi fost ex-
plicabilă. Trenul ar fi fost oprit acolo și presupunând că hoții ar fi reu-
șit să forțeze casele de fier, ei ar fi încărcat aurul în camioane și ar
fi fugit. Dar trenul dispăruse.

Michael trecu învârtitoarea și examina drumul cu speranța unui
indiciu oarecare. A plouat toată noaptea și mai mult de o căruță a tre-
cut pe acolo, după cum / o arătau urmele roților. El merse câteva sute
de metri pe șosea și nu găsi nimic. Atunci încercă de cealaltă parte.
Tamponanele au fost deasemenea forțate. Primii treizeci de metri de
drum erau plini de noroiu și urmele roților aveau dacă se distingeau.
Mai încolo pământul era mai tare, stratul de deasupra al dru-
mului a fost spălat de ploaie și camioanele cele mari nu lăsau de-
cât un fel de amprente.

Michael mai făcu câțiva pași, apoi se opri și începu să fluere. Avea
tot motivul s'o facă căci tocmai descoperi, foarte clar și fără ca vreo
confuzie să fie posibilă, urmele adânci și înguste, care nu puteau fi fă-
cute decât de niște roți de cale ferată.

El merse dealungul urmelor câteva sute de metri; șoseaua națională
și o linie de tramvai le întretaia.

Începând din acest loc, orice urmă dispărea.

Obosit, Michaël se înfățișă înaintea lui T. B. Smith pentru a-i da raportul.

— Doar nu vrei să-mi spui că ei au scos un tren depe șinele sale și l-au pus pe șosea, nu?... întrebă sceptic T. B. E. imposibil.

— Desigur, e imposibil! spuse enervat Michaël. Totul, în această afacere, este imposibil. Nu se poate fura un tren și cu toate acestea, ei au făcut-o!

Sir Ralph își luă un aer patetic.

— Nu-i așa că este cam supărător, dragul meu, spuse baronetul cu acea familiaritate, pe care o adoptă persoanele sus puse, când sunt în momente nenorocite. Am pierdut o femeie și un tren în răstimpul de douăzeci și patru de ore, dar, dece dracu răzi?...

— Fără motiv, zău așa, spuse Michaël, devenind brusc serios.

CAP. XIV.

SCAMATORIA

La șease seara a aceleiași zile, Michaël Pretherston era din nou la lucru, deplasându-se din gară în gară, pe o locomotivă înaltă, luând interogatoriul personalului companiei.

T. B. se întâlnește cu el la Maidmore.

— Ai descoperit ceva?

— Mi-am făcut o teorie, spuse Michael, aș vrea să ascuți mărturia șefului de gară.

— L-ai interogat?

— Încă nu, dar sunt convins că va spune același lucru ca și hama-lul din Stanborn.

Șeful gării care era de serviciu în momentul când a trecut „specialul”, era foarte inteligent și bun observator. El povestea, că ploua cu gălata, că a observat luminile „specialului” și că acesta a trecut prin gară într-o viteză de necrezut.

— Nu-i așa, spuse Michael, că trenul a trecut prin fața nasului D-tale, mai înainte chiar, ca D-ta să-ți fi dat seama de acest lucru?

Omul păru surprins.

— Într'adevăr, domnule, abia am avut timpul să zăresc luminile din față și să vedeam pe cele din spate.

— Oare, locomotiva a fluerat?

— Da, domnule, într'un mod asurzitor. Tocmai îi spuneam unuia din camenii mei, că ar trebui de încercat un nou fel de sirenă. Făcea un sgomot infernal și nu puteai auzi nimic altceva.

— Fluera trecând prin fața tuturor gărilor, unde era cineva de serviciu, spuse Michael întorcându-se către T. B. Smith. E curioasă constatarea că la haltele din Stanborn și Merchley, care sunt închise pe timpul nopții, ea trece fără ca să facă vreun sgomot. Gara era iluminată? Întrebă el pe șeful gării.

— Foarte puțin, domnule, răspunse el. Ardea o lumină pe peron, unde mă aflam eu, dar noaptea era foarte întunecoasă și pe peronul celălalt, nu puteai să distingi nimic. Tot ce se putea vedea, au fost luminile și trenul trecu înainte chiar că ți-ai fi dat seama.

La Pinham Heights, șeful de gară făcu o descriere identică.

Dar acarul din Tolbridge-Embarchement și subșeful de gară din Tolbridge, n'au auzit nici o sirenă și n'au observat nimic special.

T. B. Smith și Michael și-au petrecut noaptea la Tolbridge și și-au reluat călătoria în zori de zi. Era o muncă lungă și minuțioasă. Intre Pinham și Beckham Beacw, Michael opri trenul și după ce îi schimbă macazul la o răscrușcă, întrebă pe un inginer al Companiei care îl întovărășea, motivul schimbării. Acesta din urmă, plictisit de cercetările lui Michael, explică într'un mod vag că era, pe deoparte din cauza ușurării traficului pe această porțiune de linie; și pe de altă parte, pentru a o lega de o carieră de ciment, sau ceva asemănător, care era de altfel părăsită de multă vreme.

Michael merse câteva sute de metri de a lungul liniilor ferate. Ele conduceau, la un șir de dealuri, nu prea înalte, la aproximativ 5 km. de acolo. Ierburi sălbatice creșteau între șine, căci de mulți ani proprietarii acestei mici linii ferate nu și-au dat osteneala s'o puie în stare de folosință.

Șinele se opreau în mod brusc, în fața unor tampoane de drum de fier, format din traverse; de cealaltă parte se pierdeau scurând într'o groapă mare, cașicum pământul s'ar fi sfârșit acolo.

Michael se întorase și îl regăsi pe T. B.

— „El“ nu putea să fi trecut pe acolo, șinele sunt ruginite și dau într'o groapă mare! spuse disperat lui Michael. Putem pleca!

A fost o nouă zi de anchetă, care n'a dus la nici un rezultat și Michael se întoarse la Londra, obosit și descurajat. Totuși, își făcuse unele puncte ale unei teorii pe care nu vroia încă s'o comunice șefului său.

— E mai curând de domeniul fanteziei, îi spuse sub formă de scuză, dar toată afacerea e fantastică. E limpede, că nu se poate fura un tren, și de a-l face să traverseze străzile Londrei fără ca cineva să nu remarce acest spectacol neașteptat!

— Vrei să-l vezi pe Sir Ralph? întrebă T. B. El te așteaptă de un ceas.

— Și n'a plecat acasă? întrebă Michael agasat.

Baronetul își pierduse capul, dar detectivul, n'avea decât puțină speranță să-i ofere.

— E imposibil, ca ei să poată fugi cu aurul, spuse Sir Ralph. Expertul meu, mi-a afirmat că le va trebui două zile pentru a străpunge plăcile de oțel care înveclesc vagoanele.

O idee îi trecu lui Michael prin minte.

— Aveți vreă hartă de proporții mari a rețelei D-tale de cale ferată?

— Vă voi trimite-o încă astă seară, spuse baronetul. Aveți speranțe? întrebă îngrijorat.

— Prea puține, răspunse Michael cu sinceritate. Știi, Kate nu se bazează prea mult pe șansă.

— Kate? întrebă baronetul.

— D-ta o cunoști sub numele de Prințesa Bacheffsky și Flanborough sub acela de miss Tenby. Sub acest nume, ea și-a însușit codul secret al lordului Flanborough și, grație unuia din oamenii ei funcționar la biroul de telegrame, a luat cunoștință de natura încărcăturii. Și sub numele de Prințesa Bacheffsky, te-a făcut pe d-ta să-ți povestești minunatul D-tale plan de a aduce aurul din Seahampton la Londra și a descoperit probabil calitatea oțelului pe care îl întrebuințați.

— Dumnezeuule !..

Sir Ralph păli. Se prăbuși pe un scaun.

— Nu vrei cumva să spui...

— Ți-am spus adevărul. Felul cum a intrat în legătură cu D-ta n'a fost decât ceva aranjat. Pentru ce oare automobilul Prințesei staționa tocmai în fața casei D-tale?

— Dar ea a fost atât de elegant îmbrăcată!

— Și de ce n'ar fi fost? întrebă fără milă Michael. Ea purta probabil diamante în valoare de douăzeci de mii de lire. Dar afacerea merită, nu? Nu i-ai oferit D-ta lămuriri pe care nu și le-ar fi putut procura niciodată cu această sumă?

— Atunci, ea nu este decât o aventurieră obișnuită?

— Ea nu este „obișnuită“, spuse Michael, dar este un lucru care mă intrigă, adăugă el, mai mult pentru el însuși. Ce vroia ea să afle de la Reggie?

Mr. Reginald Boltover, fu întrerupt dela importanta treabă ce o avea de a se îmbrăca pentru masa de seară, în urma cererii exprese făcută de un detectiv al Scotland Yardului, de a fi imediat primit.

— Am venit să te întreb ceva în legătură cu Vera.

Boltover se dădu înapoi.

— Dragul meu prieten, spuse el, nu-mi vorbi de acea doamnă. E un lucru, care-mi este neplăcut. Nu-mi vorbi de ea, te rog.

— Nu te emoționează, spuse Michael bine dispus. Aș vrea să am o idee asupra întrebărilor care ți le pune. Despre ce-ți vorbea ea?

Dar Mr. Boltover nu-și aminti nimic. El se lăuda, că un lucru ca „în ajun“, ar putea exista.

— Nu te-a întrebat niciodată despre afacerile pe care le conduci?

— Dragul meu prieten, spuse Reggie Boltover, dând din cap, dacă ea a făcut-o, n'o mai țin minte. Tot ce știu este că m'am compromis grozav cu ea. Nu m'am mai dus de atunci la Sebo's.

— De oarece nu-mi poți da nici o lămurire, spuse Michael, poate că există un secretar sau un factotum sau o ființă omenească oarecare care înlocuiește memoria d-tale slăbită? Și poate că-i vei da ordinul de a mă lămuri în mod folositor?

— Dar, cu cea mai mare plăcere, spuse Reggie foarte serios, dar, dece nu; imediat!

Inzestrat cu autorizația lui, Michaël se duse a doua zi dimineață în birourile aceluia, pe care jurnaliștii îl numeau „Prințul afacerilor“. După ce ieși de acolo, pasul îi era mai ușor, ochii mai strălucitori decât i-au mai fost de săptămâni întregi.

— Și acum Kate, spuse el între dinți, iață c'a sosit și pentru tine Waterloo!

El ar fi putut să dispună de câți colaboratori ar fi vrut, dar el prefera să continue singur cercetările. El se întoarse acasă și schimbă costumul. El își puse pantaloni bufanți și cel mai vechi pardesiu. El luă un baston, browningul și două reviste. El nu comandă un tren special, ci plecă la Pinham Heights, cu trenul obișnuit. El arătă șefului de gară legitimația sa, deși acesta l-a recunoscut imediat.

— Doresc, ca nimeni să nu știe că sunt aci, spuse el, și mă bazez pe D-ta ca să-mi ascunzi prezența mea. Ce crezi, D-ta, voi întâlni lucrători de șine sau alți funcționari de aci și până la Tolbridge?

— Nu, pe nimeni, până la postul de acar din Tolbridge, dar, băgați bine de seamă, căci expresul trebuie să treacă peste zece minute tunelul. Ar fi mai bine să așteptați până va trece.

Michaël urmă acest sfat, și așteptă până ce expresul trecu prin gară cu un sgomot de tunete și cele două lumini roșii dispărură în beznă tunelului. El scobori atunci peronul, ce era construit în pantă, o luă dealungul trotoarului lateral și îngust, apoi intră în tunelul plin de fum. El ar fi putut să ajungă la aceeași destinație, mergând pe șoscaua cea mare care merge dela Pinham până la poalele lui Beckham Beacon dar, pentru motive cunoscute doar de el singur, Michaël prefera să ia drumul cel mai greu, întunecos și gloduros.

El traversă tunelul care i se părușe fără de sfârșit și ajunsese înfine la ocea răscruce de drumuri unde făcuse descoperirea, pentru care venise până aci. El urmă șinele până la tampon și la groapa, ce se găsea în urma lui.

El inspectă tamponul cu multă atenție, se întoarse și examinează din nou șinele. Ele erau roșii de rugină, așa cum o mai constatase odată. Se puse în genunchi și scoase o lampă din buzunar. Atunci, își udă degetul cu salivă, și începu să frece șina. Își privi apoi degetul. El era roșu, dar nu un roșu de rugină.

El continuă să cerceteze fiecare bucatică din șină până ce găsi, ceea ce căuta. La un anumit punct, era o mică pată roșie, nu mai mare decât o piesă de o centimă, și care prezenta, după aparențe semne de rugină. Dar rugina nu atacă lemnul și mica pată ieșea depe traversă. El își unezi din nou degetul și fu satisfăcut.

Căci nu era rugină ci o vopsea obișnuită, ce o întrebuințează vopșitorii de clădiri.

El se întoarse până la tampon și se lăsă în groapa ce era adâncă de circa șase picioare. El remarcase în fundul ei o mocirlă de apă verzuie.

El trecu mâna peste suprafața ei și-și privi palma, ea era verde; dar rupa sa puternică nu dădea la iveală nici o urmă de fluorescență, ce era caracteristică apelor stătătoare și care îi dau caracteristica culoare verde. Din contra, el văzu, o mulțime de puncte mici, care erau încontestabil cristale.

— Ceeace înseamnă că, Kate este o artistă, își spuse Michaël, chiar încă Fonso nu este unul!

Băltoaca verde, care l-a dus atât de bine în eroare, prima oară, a fost făcută în mod artificial. Un produs chimic a fost dizolvat în apă și s'a cristalizat la suprafață. El scormoni pământul moale, fără a găsi vreun indiciu, indicând felul în care a fost săpată groapa. Dar, aproape de suprafață, el observă acățele albe ale unei plante, care erau încă umede. Rădăcina a fost tăiată, dar planta trăia încă și rădăcina nu a avut timpul necesar să se negrească.

— Această groapă a fost săpată chiar în noaptea furtului, gândi Michaël, și pământul e aranjat într'un fel artistic. Kate s'a gândit că direcția Companiei nu se va osteni să cerceteze acest capăt de linie.

Și a fost chiar așa.

Aceasta era o proprietate particulară și odată trecute hotarele terenului aparținând companiei, aceasta înceta de a mai fi responsabilă. Tamponul era deasemenea o creație recentă. El avu dovada aceasta când scobi sub baza lui. Lemnul era încă uscat și dedesubt erau mici tîre de iarbă. Ocoli crăpătura și dădu de șine în partea cealaltă a gropii. Erau tot atât de artistic ruginite ca și celălalte. Linia făcea o curbă deacurmezișul câmpului, mai înainte de a ocoli un deal și dispărea într'un șanț, desigur săpat de apă.

În fund, se afla o lată carieră de ciment; Michaël înțelese, dupe desemnul hărții, că era un drum, care mergea dealungul creștetului acei deal. Uzina de ciment părăsită, era de nevăzut, privită de pe drum. Binefăcătorul ei cumpărător, trebuie să fi dăruit coșurile afumate, de când a luat-o în posesie; și clădirile văruite nu se deosebeau de solul de cretă al dealului.

El descoperi ceeace căuta, mai înainte chiar de a fi făcut jumătate din cei 3 km. care îi despărteau de carierele de ciment.

Acum, urmele grelelor roți apăreau în mod vădit. Din loc în loc, iarba care creștea stufoasă între traverse, era strivită de trecerea lor.

El încetă să mai meargă dealungul șinelor și se îndepărtă descriind un semi cerc, care trebuia să-l conducă la o mică adâncitură din deal. Proiectul său era să se cațere până pe vârf și să năainteze pe culmea dealului, până când va putea domina șantierul de ciment. El ajunse la zona periculoasă.

Își luă bastonul din mâna stînga și scoase revolverul pe care îl furisă afară din tocul său. Îi trebui un ceas până ajunse la acea adâncitură. Urcușul era mai greu decât se așteptase el. Afară de unul sau două locuri, drumul îi era barat de un perete neted, imposibil de sărit.

Urcușul a fost greu și Michaël ajunse creștetul learcă de su-

doare și gâtul uscat. Din adâncitură nu văzuse decât o parte a șantierelor. El avusese precauțiunea, de a-și lua un biroulu cu el, cu ajutorul căruia putea să observe ce se petrece jos în vale. Nu se vedeau urme de tren și năma i se strânse de supărare.

El își reluă drumul, îl urmă metru cu metru și de abea își reținu un strigăt de bucurie, când observă șinele care duceau la un mare hangar, ale cărui porți erau închise.

La început, probabil că acolo se fabrica cimentul, dar noii proprietari au adăugat șine până în interiorul lui. El își urmă ascensiunea. El era la mijlocul drumului între adâncimea și punctul de unde va domina din plin șantierele, când auzi un sgomot de automobil. Se culecă la pământ. Se afla cam la cincizeci de metri de drumul care se întindea deasupra lui. Uităndu-se în sus cu precauțiune, văzu automobilul trecând în plină viteză și dispărând în susul șoselei.

Nu se îndoi o clipă că spaniolul Gregori conducea mașina. Se sculă în picioare cu prudență și-și continuă drumul, cu ochii în patru. Cărarea pe care se afla părea să fie un drum bătut. Își dădu în curând seama de acest lucru, însă căuta în zadar un altul la dreapta sau la stânga. Se opri și se întrebă dacă n'ar fi mai bine să se întoarcă înapoi. Era o nebunie, de a încerca să-i prindă singur. Prezența lui, trebuia să fi fost semnalată de mult. Dar în acest caz, toată banda o va șterge, în timp ce se va duce după ajutoare și cu siguranță că și aurul cu ei.

Între cele două riscuri el, îl aiese pe primul. Nu-i fu dat, decât puțin timp, ca să regrete alegerea. Michaël, nu făcuse decât trei pași, când auzi șueratul unui lasso. Cu revolverul în mână, el se întoarse, pentru a face față primejdiei; dar prea târziu: lanțul se încolăci în jerul gâtului său, fu scuturat de un șoc grozav de dureros și leșinând căzu cu putere pe pământ.

CAP. XV.

"AFACERILE SUNT AFACERI" SPUNE SIR RALPH.

T. B. Smith deschise ușa biroului.

— Nici o știre din partea lui Pretherson? întrebă el.

— Nu, șefule, a fost răspunsul.

— Nici despre Barr?

— Nu, șefule.

T. B. își mușcă nervos buzele.

— Cine îi caută?

— Inspectorul Grey, le-am dat de urmă până la muntele Pinham. De acolo, dispăre orice urmă.

— A fost înștiințată poliția din Hampshire, Sussex și Surrey? se informează mereu T. B.

— Toate acestea s'au făcut, răspunse agentul. Poliția tuturor localităților se agită să-i găsească.

T. B. Smith își mușcă din nou buzele.

— Mai pot înțelege dispariția lui Pretherston, spuse el, dar nu-mi pot explica ce s'a întâmplat cu Barr.

Subalternul său avu cumințenia de a nu-i oferi soluția.

Și alte persoane își arătară neliniștea.

Moya Felton telefonă în cursul dimineții. Sir Ralph veni de două ori, deși era îndoelnic, că se întresea de sănătatea lui Michael Pretherston.

— Sunt sigur că Michael va pune mâna pe bandă, îi zise T. B., dar va fi poate prea târziu pentru a mai găsi și aurul!

— Mersi de procopseală! exclamă Sir Ralph furios, nu guvernul va fi acela care mă va despăgubi de 2.800.000 lire sterline de aur pierute! Puțin îmi pasă de bandă, ceea ce vreau să găsesc este aurul, doar aurul meu.

— S'ar putea să nu găsim nici una, nici cealaltă, spuse T. B. Smith. Dar ceia ce ar putea să vă impresioneze mai mult, Sir Ralph, este faptul că Michael Pretherston în momentul de față, își riscă viața pentru a vă regăsi averea.

— Nu e el oare plătit pentru acest lucru? întrebă Sir Ralph, oare aceasta nu face parte din meseria sa de polițist? Dumnezeu! Nu găsesc nimica prea extraordinar în cele ce face. Fiecare cu riscurile sale: eu îmi am răspunderile mele în fiecare zi.

— Dacă ați putea să-mi citiți gândurile, îi răspunse candid T. B. veți adăuga chiar că astăzi, ați riscat o miză mare. Vă sfătuiesc să mergeți acasă și să încercați să vă liniștiți puțin.

— Și când voi afla ceva? întrebă fără milă baronetul.

— Când vă va țui urechea dreaptă, i-o reteză T. B. Smith. Conduceți-l pe Sir Ralph!

Cât despre Lordul Flanborongh, îngrijorarea sa era mai discretă. El se împăca atât de serios cu Moya, că putea liniștit să-i vorbească, fără ca să-i facă vreo aluzie la mezelianța ce-i amenința familia.

— După ce m'am gândit bine, Moya, spuse el, cred c-ași face mai bine să nu văd nici eu pe Sir Ralph. În definitiv, afacerile sunt un lucru, iar prietenii, altul, dar îmi declin orice răspundere în legătură cu aurul, din momentul, când a fost descărcat de pe vapor. Asta îl privește personal pe Sir Ralph și resping în mod categoric părerea sa că răspunderea ne privește pe amândoi.

— Oare va trebui el singur să suporte paguba?

— Cel puțin o parte din ea; asigurările vor acoperi cealaltă parte. Cred că Ralph este un băiat foarte zgârcit. Nu pot suferi să-mi critic prietenii, dar Ralph duce într'adevăr economia până la avaricie. L-am sfătuit să-și asigure complect aurul, dar pentru a face o economie neînsemnată, el n'a asigurat decât jumătate din cantitate. Îmi pare rău de el!.

El dete din cap cu tristețe în semn de simpatie.

— Regret în mod sincer cele ce s'au întâmplat, dar, cred, că este mai inteligent să nu-l văd, până nu se va fi lichidat această afacere. Și în cele din urmă, adăugă el pe gânduri, poate că e mai bine că logodna noastră a fost desfăcută. A vorbit de tine într'un fel care nu mi-a plăcut de loc, care m'a și supărat, chiar. Nu că aş găsi purtare la rațională, dar nu permit nimănui să vorbească de tine fără de respect.

Adevărul este că Sir Ralph nu s'a legat prea mult de Moya, ci de tatăl acestuia, pe care îl acuza pe față de a nu face față angajamentelor sale. Lucrul s'a întâmplat în timpul unei lor întrevederi. Lordul Flanborough se complăcea să pozeze în tată ideal, dar nu se înșela decât pe el însuși. Într'adevăr, Moya era pusă la curent, relativ la aceea întrevedere, chiar de Ralph personal, care o rugase să-l sprijine, pentru a-l face pe Lord Flanborough să-și schimbe atitudinea.

Aceasta s'a întâmplat în ziua următoare dispariției lui Micheel Pretherston, iar Sir Ralph avea complet nervii zdruncinați. N'a fost în interesul său, să-l viziteze tocmai în acea zi pe bărbatul pe care cu o săptămână mai devreme îi plăcea să-l considere ca viitor socru.

Lord Flanborough a omis să-și înștiințeze oamenii din serviciul său că nu va fi acasă pentru Sir Ralph. Așa că nu putea să fie supărat decât pe el însuși, când văzu ușa biroului său deschizându-se cu violență și pe Sir Ralph năvălind în cameră.

— Dragă Sapson, bălbâi Excelența Sa încurcat de această vizită neașteptată, te rog ia loc.

Sir Ralph îi răspunse mai mult prin țipete decât prin cuvinte:

— Nu, nu mă voi așeza. Ți spun, că nu vreau să iau loc!

— Așteaptă atunci până închid ușa, răspunse Excelența Sa, plin de emoție. Dragă prietene, nu uita, te rog...

— Nu uit un singur lucru: că sunt pe punctul de a fi ruinat. Iată adevărul! Pe punctul de a fi ruinat! spuse Sir Ralph cu violență, lovind cu pumnul în birou. Această afacere mă va costa un milion și jumătate de lire sterline și d-ta trebuie să iei parte la pierdere. Flanborough! Ai răspunderile d-tale. Dacă n'ar fi fost blestemata d-tale de fiică, nimic nu s'ar fi întâmplat.

— Ți interzic, spuse Lord Flanborough, fericit de a trece la un subiect care îi permitea să vorbească cu mândrie. Ți interzic să vorbești despre fiica mea pe acest ton, iar dacă nu-l vei schimba, te rog să părăsești imediat camera.

— Ne-am fi gândit să-l trimitem înapoi pe Griggs.

— Nu sunt funcționar al Căilor Ferate, răspunse Excelența Sa; cu o dulce ironie; și n'am precăderea de a da ordine unor mecanici de a se întoarce la Seahampton. Hai Sapson, fii om cu judecată!

— Trebuie și d-ta să iei parte la pierdere, reluă celălalt cu încăpăținare. Ai răspunderi morale. Dece am avut oare ideea de a aduce nenorocitele d-tale vapoare la Seahampton?

Obrazul său era roșu și descompus. În două zile slăbise atât de mult, că inota în elegantele costume, tăcute de comandă.

— Se poate vorbi despre orice cu calm și politețe, spuse Lord Flanborough. Sunt prea nețăjit de pierderea aceasta de bani. E fără îndoială o mare pagubă. Dar, dragul meu prieten, afacerile sunt afaceri, iar d-ta nu poți pretinde ca eu să mă încarc cu răspunderile d-tale!

— Ești tot atât de răspunzător ca mine, tipă Sir Ralph sărind de pe scaun, și îndreptându-se spre bătrânul care se ferea din calea sa. Și insist ca noi doi să împărțim paguba!

— Care se ridică la cât? se informă Excelența Sa.

— La șapte sute de lire, bombăni celălalt.

— La șapte sute de lire!... Imposibil! răspunse hotărât, Lord Flanborough.

Sir Ralph deveni livid.

— Dacă vei refuza... șueră el, lovind cu pumnul în masă, dacă vei refuza.

În acest moment veni salvarea, personificată de apariția lui Moya. Ea îl salută cu răceală pe Sir Ralph și străbătu camera îndreptându-se spre tatăl ei.

— Tot nu se știe nimic despre Michaël! îi spuse ea.

— Dumnezeule! suspină Excelența Sa.

— Michaël! rânji Ralph. Nu, nu se știe nimic despre aur!

Iată, ce e mai important, Moya!

— Nu mai e cazul să ne tutuim, Sir Ralph, îi răspunse ea liniștită.

— Ei bine, să trecem cu buretele! bombăni Ralph.

— N'am ce trece cu buretele. Fiecare din noi are necazurile sale, dar anii știu să le suporte cu mai mult curaj, decât ceilalți. D-ta știi prea bine că această afacere nu te poate ruina și că ai îngrozitor de mulți bani.

— Ea nu mă va ruina, spuse Ralph cu hotărâre, deoarece tatăl d-tale va împărți cu mine pierderea.

— Dacă tatăl meu este răspunzător, o va împărți cu d-ta, răspunse tânăra față, dar e departe de a se fi dovedit, responsabilitatea lui, nu-i așa tată?...!

— Departe de a fi dovedit, întări Lordul, punând o masă între el și furiosul său potrivnic.

Cineva bătu la ușe și Sibble intră repede.

— Ce s'a întâmplat, Sibble? îl întreabă ea.

— Cineva vă caută, domnișoară, spuse dânsul dar trebuie ceva foarte important.

— Cineva mă caută? Dar, cine este?...!

— Nu știu, domnișoară, dar omul are o însărcinare pentru d-voastră care mi se pare de cea mai mare importanță.

Ea se duse în hall, unde aștepta un om, cu o mustră cinstită, ținându-și în mână pălăria.

Paltonul său de piele, o făcu imediat să se gândească că are de a face cu un șofer de autobuz. Ea nu se înșelase chiar în întregime.

— D-voastră sunteți Lady Felton, conștientă?

— Da, spuse tânăra fată.

— Ți-ai întins o carte de vizită pe care ea o luă. Era o carte de vizită comercială, aparținând lui M. M. Arton și Arkwright, întreprindere de transporturi. Ei pretindeau, că ar fi în măsură să transporte orice, mașini, mobile și de a dispune „de cel mai mare număr de camioane dintre toate întreprinderile similare din sudul Angliei”.

— Mi-e teamă că este o greșeală, spuse ea. Nu v'am chemat.

— Nu, domnișoară, dar am adus marfa.

— Marfa? întrebă ea mirată.

Ei o conduse până în fața porții și îi arată zece camioane, care erau aliniate din fața locuinței, și până la Gaspard Place.

— Nu-i acesta numele D-voastră?

El întoarse cartea de vizită și citi pe deasupra umărului Ladyei Moga.

Lord Flanborough

Felton House

Grasvenor Avenue

— N'ai nici o scrisoare?

— Nu, domnișoară, am primit pur și simplu ordinul de a aduce Excelenței Sale, produsele chimice și de a vă cere pe D-voastră.

— Produsele chimice? repetă ea.

Tatăl ei o urmăse între timp în fața porții.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el.

— Acest om ți-a adus niște produse chimice.

— Ce nostimadă o mai fi și asta! Trebuie să fie o greșeală, spuse Lordul Flanborough, nu sunt farmacist.

El scobori treptele scării împreună, cu fiica lui și se duse până la primul camion. Se uită la conținut, dar i se păru gol.

— Unde, este marfa pe care ați adus-o? întrebă ea surprinsă.

— Pe jos, domnișoară.

Și atunci, ea observă mai multe pachete învelite în saci.

— Sunt grele, spuse omul care stătea lângă ea.

Ea întinse mâna pentru a apuca unul și să-l tragă spre ea dar nu reuși.

Lordul Flanborough încercă la rândul său și reuși să-l târâie. El trece când îl pipăi.

— N'aveți un cuțit? întrebă el. Omul scoase din buzunar un briceag enorm și-l deschise.

— Atențiune, Mylord, spuse el, e foarte ascuțit.

Dar, Lordul Flanborough și tăiase pânza și scoase la iveală o bucată de metal galben închis. El înapoiă briceagul și se dăte înapoi cu câțiva pași.

— Câte camioane sunt? întrebă el cu o voce răgușită.

— Zece, domnule. Ele conțin toate acelaș număr de pachete. Să le duc înapoi la docuri?

Lordul Flanborough se gândi o clipă.

— Duceți-le jos în subsol și depozitați-le în pivniță! spuse el.

Se urcă din nou pe scări și se întoarse în biroul său. Sir Ralph aștepta. Nepolitețea gazdei sale, nu-i scăzuse ni nici nu-i mărise furia.

Lordul Flanborough se apropie deodată de el și-i spuse:

— Hai să terminăm, Sapson. La cât se ridică partea pe care vrei ca s'o suport eu, din afacerea aurului?

— La jumătate.

— Ei bine, pentru a termina, voi acoperi eu suma de aproximativ două sute de mii de lire.

Ralph se clătină:

— Adevărat? întrebă el neîncrezător.

— Adevărat.

— Atunci să lichidăm cu această chestiune, spuse Ralph scoțându-și carnetul de cecuri.

El completează unul, cu oarecare nervozitate, dar destul de descriabil pentru a putea fi remis Lordului Flanborough, care la rândul său, scria în partea cealaltă a biroului, poate cu ceva mai multă siguranță, dar nu mai puțin grăbit.

— Iată cecul! spuse Sir Ralph.

— Și iată câteva rânduri scrise de mine prin care te descarc de orice răspundere, răspunse Lord Flanborough.

— Poate că am fost puțin cam prea tare, adăugă Sir Ralph, încrețindu-și fruntea transpirată, dar D-ta înțelegi?..

— Înțeleg perfect, spuse Excelența Sa.

— Afacerile sunt afaceri, spuse Sir Ralph.

— Afacerile sunt afaceri, repetă Lordul îndosind cecul și strecurându-l în buzunar.

CAP. XVI

DESPRE IMORALITATEA HOȚILOR PROFESIONIȘTI

Clădirea principală a celor ce au fost altădată fabricile de ciment Bolloyer se compunea din patru porci și un acoperiș de ardezie. Acolo, se găseau mașinile și toate cele necesare pentru transformarea cretei și a noroiului din râul vecin în materiale pentru ciment.

Lipite de clădire, se aflau camerile de încălzit și cuptoarele care mai existau și acum. Toate mașinăriile au fost luate de acolo, cimentul de pe jos întărit și singura mașină mecanică ce mai exista, era o mare „compound” care n'a încetat să fie sub presiune zi și noapte, atât timp cât cele două vagoane n'au fost forțate. Se putea vedea, în fiecare din ele, o mare gaură circulară, picăturile de metal ce atârneau în jurul marginii lor, sau care au curs pe jos, dovedeau căldura infernală care, a

fost întrebuințată pentru a topi pereții de oțel.

Alături de unul din ziduri, erau cu grijă aranjate un oarecare număr de pachete, pe care era așezat Mr. Mulberry; a cărui fizionomie nevătămătoare contrasta cu pușca încărcată, pe care o ținea pe genunchii lui.

Într'un mic birou, care dădea spre clădirea principală, de care era despărțită printr-o ușe de oțel, se găseau întruniți, cei șapte principali organizatori ai acestei expediții: Francis Stockmar, Gregori, colonelul Westhanger, Jacques Colling, Thomas Stockmar, Cumingham și Kate.

Tocmai vorbea Gregori. El era aplecat peste masă, mâinile și le ținea încrucișate, capul întors spre tânăra fată, așezată în fața lui, puțin mai spre dreapta.

— Cred că trebuie să terminăm odată, Kate, spuse el. Crime-Street a devenit, un vulcan gata să erupă.

— N'ași fi crezut niciodată că ai putea să-ți pierzi prezența de spirit, spuse ea.

— Nu mi-am pierdut deloc prezența de spirit, spuse el îmbufnat. N'am chef să-mi petrec restul zilelor ca un cadavru viu, dacă vrei să știi adevărul. Poliția e pe urmele noastre. „Ei“ știu că noi am părăsit Londra și sunt pe urmele D-tale.

— „Ei“ m'au găsit, răspunse tânăra fată cu răceală. La Brighton!

— Am dat o mare lovitură și ne va trebui un an pentru a ieși la suprafață, continuă Gregori, dar când vom fi ieșiți, atunci ceea ce vom avea mai bun de făcut va fi să ne cumințim!

— Și pentru ce vrei să te cumințești? întrebă ea...

— Draga mea Kate, spuse el pe un ton plângăreț, nu mai pune întrebări atât de stupide! Nu există nici o rațiune, din lume, pentru care să nu ne cumințim. Avem destui bani și așa....

— Atunci, asta înțelegi d-ta, prin a te cuminți?... insistă ea. Nu sunt sarcastică, vreau doar o lămurire. Nu mi-ai spus d-ta întotdeauna, că lucram pentru glorie și nu pentru bani? Mi-ai repetat acest lucru, în tot timpul tinereții mele. Mi-ați spus că chiar dacă ați deveni milionari, — ea își privi unchiul încruntând sprincenele — nimic nu vă va face să deveniți „tâmpit și cinstit“ acestea fiind propriile voastre cuvinte.

— Scumpa mea copilă, spuse colonelul Westhanger. ți-am spus o mulțime de lucruri, pe care nu trebuie să le iei drept literă de Evanghelie. Noi, am avut toate distracțiile, pe care puteam să le dorim și acum ne vom....

Nu găsea cuvântul potrivit, pentru a înlocui o expresie oarecare, pe care dorea s'o ocolească.

— Ne vom cuminți, îi sugeră ea, vom deveni tâmpiti și cinstiți?

— Dar, desigur, Kate, spuse Gregori cu nerăbdare, vrei oare să fi fiară fugărită toată viața d-tale?

— Și de ce nu? întrebă ea mirată. Există tot atâta plăcere în faptul de a fi urmărit ca, în acela de a urmări pe cineva.

— Ați spus acest lucru de nenumărate ori. Oare Michael Pretherston....

— La naiba cu Michael Pretherston! spuse Grégori.

— Oare Michael Pretherston, continuă ea, găsește tot atâta plăcere în a mă urmări, cum găsesc eu în a-i scăpa? Oare Michael Pretherston găsește tot atâta plăcere să meargă pe urmele drumului meu, ca mine care, l-am făcut acest drum?

— Orice-ar fi, spuse Grégori, mi-e de ajuns, vreau să'nchid dugheana și vă invit să faceți acelaș lucru. Mai este și altceva, Kate...

El îl privi pe colonel căutându-i din ochi sprijinul, dar colonelul găsi că este preferabil de a privi tavanul.

— Ce e lucrul celălalt? întrebă ea.

— Ei bine, după cum știi, sunt foarte îndrăgostit de d-ta, spuse el, și aș vrea...

Nu reuși să-și termine fraza.

— Și ai vrea să te cumințești? îi ajută ea, cu un aer nevinovat. Ce e mania aceasta la voi, de vreți cu toții să vă cumințiți. Asta înseamnă că nu vom mai încerca niciodată, lovături mari?

Ea își sprijini coatele pe masă.

— Haide, haide, Kate nu fi atât de impresionabilă, spuse colonelul, bătând-o pe umăr. Ai fost o fată foarte curagioasă și noi îți datorăm aproape tot ce posedăm. Sunt sigur, toată lumea de aci, recunoaște că ai fost creerul asociației noastre. Singura dată, când am fost prinși, a fost atunci când am încercat, să nu-ți urmăim instrucțiunile. Acum să ne liniștim.

— Când vânătorii au prins o vulpe, rămân liniștiți, și nu vânează mai departe niciodată? La războiu, când un soldat a scăpat viu și neatinș dintr-o luptă, rămâne el apoi liniștit și nu luptă oare mai departe? Și vânătorul urmărit de un leu rămâne el liniștit și lasă el în plata Domnului lei?

— Nu e acelaș lucru, spuse unchiul ei, arțăgos.

Grégori se aplecă spre ea și îi luă mâna. Ea îl respinse.

— Am să-ți spun, cecace ar putea să te schimbe fetițe, spuse el, fără a se opri de proasta primire. Dragostea te-ar putea schimba. Nu-mi lua ultima speranță.

Ea îl privi și îi pufni de râs, în obraz.

— Este un bărbat în lume care el singur, valorează mai mult decât voi toți la un loc.

Ea fu întreruptă de o trosnătură, ca și cum un lucru foarte greu ar fi fost aruncat în fața ușei.

Cineva apăsă pe clanță: Grégori alergă s'o deschidă. Un om legat fu împins în odaie. În spatele lui apăru figura melfistofelică a doctorului Garon.

— O captură interesantă! strigă el triumfător.

— Cine este? întrebă Grégori, privind spre bărbatul pe jumătate leșinat.

Tânăra fată nu puse nici o întrebare. Păli, căci tocmai îl recunoscuse pe Michael Pretherston.

CAP. XVII

PLANUL LUI SENOR GREGORI

Era un lucru important, că în tot timpul carierei, sale, Kate n'a asistat niciodată la un act de violență, deși ea avea ca tovarăși, pe cei mai hotărâți criminali și că era înconjurată de bărbați, pe care nimic nu-i putea opri de a-și ajunge scopul. Când era arestat un membru de al bandei aceasta se petrecea întotdeauna „binișor“. Doi străini soseau; o discuție făcută cu glas șoptit avea loc; cineva își cerea pălăria și dispărea din circulație, uneori pentru mult timp. Ea nu-și văzuse brutalizându-se niciodată pe unul din tovarășii săi și nu se gândise niciodată, că ar putea exista în ei sentimentul cruzimii, până în momentul când îi văzu, înconjurând corpul celui legat și aruncându-l pe un scaun. Îi privea cu consternare și groază.

Michaël leșinase, strâns de gât de un lasso. Când s'a dat drumul sforii, și-a venit în fire și a vrut să lupte, dar a fost făcut inofensiv de către cei doi bărbați care îl pândeau din momentul în care se îndepărtase de șine și se îndreptase spre est. Îi puseră propriile lui cătușe. Când își reveni iar în fire, în timp ce simțea o amețală îngrozitoare și îl dureau toate oasele, el își dădu seama de acest lucru.

Își puse coatele pe masă, își luă capul între mâini, încercând să-și adune gândurile. Oțelul rece, al cătușelor lipite de frunte, l-a ajutat să se concentreze. Lovitura pe care o primise a fost amortizată parcum de pălăria de feutru; își frecă capul și simți cucuiul făcut de bastonul plumbuit al doctorului Garon.

— Și acum, trezește-te, spuse Grégori cu asprime.

Michaël ridică capul spre bărbatul care îi vorbise.

— Hello, Grégori! spuse el prosteste. El cercetă camera din ochi și-o zări pe tânăra fată, care-l privea.

— În frumoasă încurcătură te-ai mai băgat, tânărul meu prieten, spuse colonelul Westhanger.

Michaël întoarse încet privirile spre el și îi zâmbi.

— Dar, D-ta, colonelule! munca silnică pe viață, te așteaptă pe D-ta... Colonelul înverzi de frică.

— Asta-i bluff! spuse Garon. El a venit aci, singur. L-am pândit timp de o oră. A vrut să-și îndeplinească misiunea, fără ajutorul cuiva.

— Singur, repetă colonelul și tânăra fată care-l supraveghea observă cum, văzând cu ochii, i se înăsprea privirea. Singur! Ești sigur?

— Absolut sigur, răspunse doctorul.

El era așezat, cu picioarele desfăcute rezemat de scaun și fuma o țigare pe care tocmai și-o aprinsese.

— Ar fi o poveste neplăcută, nu-i așa, dacă ai fi făcut o glumă, spuse Michaël pe un ton târăgănat. Își revenea încetul cu încetul în

fîre și-și recăpăta prezența de spirit. Este o poveste urîță. Trebuie să trageți consecințele.

— Ce vrei să spui cu „să trageți consecințele”? îl batjocori Grégori. Să-ți scoți cătușele și să ni le pui nouă? Dacă-i vorba de ocna care îl așteaptă pe colonel, ce mă așteaptă pe mine? Doar n'oi fi crezând că mă voi întoarce la Dartmoor¹) pentru a construi ziduri de piatră pentru fermierii din Bărăgan.

— Și eu ce trebuie să sper? întrebă Michaël.

— Nu e decât un singur lucru care m'ar putea satisface, îi aruncă celălalt în obraz: să mă descotorosesc de D-ta.

— Foarte bine, aprobă Stockmør.

Inima tinerei fete, încetă deodată să mai bată și timp de un moment, ea închise ochii și se sprijini de masă. Crezu că i se va face rău și genunchii începură să-i tremure. Din fericire atenția celorlalți, era concentrată asupra lui Michaël și nimeni nu-i observă emoția. Ea își mușcă buzele și printr'un puternic efort de voință, își regăsi stăpânirea de sine. Il privi pe Michaël, el surădea într'una, și ochii lui, care erau îndreptați asupra lui Jacques Colling, erau plini de bună dispoziție.

— Lupta aceasta se dă pe viață și pe moarte și se desfășoară între noi deoparte și D-ta singur pe de altă parte, spuse inginerul. Uoar nu îți vei fi închipuit că am riscat această lovitură numai pentru a ne vedea judecați, la Old Bailey?

— Nu, la Winchester, corectă detectivul. Este acolo o foarte frumoasă Curte de jurați; tavanul boltit vă va place, Jacques. Pur stil gotique.

— Un moment, spuse colonelul deodată.

Cu un semn făcut cu capul îi cheină pe toți bărbații într'un colț al camerei, unde au ținut cu glas șoptit un fel de consiliu. Tânăra fată și Michaël fură lăsați singuri într'un tete-à-tete și ascultând de un impuls pe care nu și-l putea explica, ea îi întoarse spatele și se îndreptă spre fereastră; acest fel de a se purta nu-i scăpă lui Grégori, care o spiona privind-o furiș. Mica conferință luă sfârșit și colonelul se întoarse spre prizonier.

— Ascultă, Pretherston, am să-ți fac o propunere. Nu ești bogat, după cât cred.

— Afacerile mele particulare nu vă privesc, spuse liniștit Michaël. N'am poftă să vorbesc cu D-ta.

— Lovitura ne va aduce două milioane și jumătate de livre sterline și noi le împărțim în zece părți, câți tovarăși suntem. Ajută-ne să fugim și vei primi o sumă apropiată de două sute și cincizeci de mii de lire pentru D-ta.

Tănăra fată se întoarse și-l privi pe Michaël. Cum va reacționa el, în fața acestei oferte? Ea știa cât de mare este dorința bărbaților după

1. Inchisoare din sudul Angliei.

bani și în special pentru banii câștigați ușor. Ea așteaptă, reținându-și respirația și așteptarea îi se păru aproape dureroasă.

— Două sute și cincizeci de mii de lire, repetă Michaël, este o sumă importantă. Pentru ce, îmi faceți o astfel de propunere?

— Este o sumă importantă, insistă colonelul, într'un fel semnificativ.

Michaël izbucni în râs.

— Imi închipui că în viața D-tale a fost un timp, spuse el pe un ton târăgănat, când ai fi ucis un om care ți-ar fi propus bani pentru a comite o acțiune necinstită. Sau, poate, acest timp nici n'a existat vreodată?

— Nu vreau să vorbesc mai mult de afacerile mele personale decât d-ta de ale d-tale, spuse dușmănos colonelul. Îți fac o ofertă — bătu cu pumnul în masă — o accepți?

Michaël dete din cap.

— Nu vreau să fiu ordinar cu d-ta, spuse el, deoarece ești mai în vârstă decât mine și pentrucă îți vei sfârși în curând într'un mod mizerabil, viața D-tale.

El îi văzu obrazul celuilalt, contractându-se.

— Nu spun acest lucru pentru a te supăra, continuă el. Îți spun pur și simplu adevărul. Să presupunem că ai putea ieși de aci; cum ai putea fugi din Anglia?

Toate porțile îi sunt închise.

— Îți voi explica felul în care vom ieși din Anglia, spuse Grégori. Pe singurul drum posibil: prin Londra.

— Cu vaporul, prin Londra?

Era vocea consternată a tinerei fete.

— Kate, singuri am găsit aceasta spuse Grégori strâmbându-se. Este ultima noastră lovitură. Nu te-am prevenit, fiindcă n'am găsit necesar așa ceva. Totul e gata de săptămâna trecută.

— Fără ca să mă fi întrebat și pe mine? spuse ea.

El făcu un semn de aprobare.

— Ce spui, Pretherston? E ultima D-tale șansă.

— Nu este ultima mea șansă, spuse vesel celălalt.

— Ce vrei să spui?

— O veți vedea prea bine, spuse Michaël, devenind deodată sever. Vă previn că nu mai aveți mult timp înaintea voastră.

— Și d-ta și mai puțin, spuse Grégori cu un zâmbet îngrijorător.

— Hai să-i dăm timp de gândire o jumătate de oră propuse Jacques. Să-l punem în odaia mașinărilor.

Acesta era un mic și neîncăpător hangar, care a fost construit pentru a adăposti dinamul. El era acum gol, cu excepția unui pat de campanie, pe care dormise unul din oamenii bandei. Porțile de oțel închise cu lacăte dădeau, una spre clădirea unde se fabricase cimentul și cealaltă spre exterior. Pentru a fi mai siguri de captura lor, Garon propuse să stea de veghe.

Michaël fu aruncat în mica cameră și ușa poci în urna sa.

— Și acum, spuse Grégori când s'au întors în birou, trebuie să luăm o hotărîre și repede. Dacă suntem siguri că acest individ e singur, trebuie să-i facem de petrecanie.

— Doar nu vrei să-l omorîți? strigă Kate.

— Treaba noastră. Lucrul acesta nu te privește, Kate, spuse el cercetînd-o. Îți spun că trebuie s'o facem, pentru propria noastră salvare.

— Primul lucru care trebuie făcut, spuse colonelul, este de a îndepărta aurul de aci.

— Va fi încărcat pe camioane, mâine dimineață, spuse Grégori și cel mai bun lucru ar fi, de ținut în viață, până când aurul va fi expediat, pe acest afurisit individ.

— O să întrebuițăm propriile noastre camioane?

Grégori dăte din cap.

— Oh! nu, spuse el, ar fi prea primejdios. Am închiriat zece, la un om din Eastburne, specializat în transporturi de mașinării.

— El n'are nici o idee de cece se fabrică aici, i-am spus că e vorba de un aliaj de plumb pe care vrem să-l încărcăm în docuri. Stockmar junior va întâlni convoiul la Londra. Oamenii noștri sunt pe bordul vaporului și vor imbarca pachetele.

— Mi se pare riscat ca aurul să străbată toată Londra fără nicio pază, spuse Jacques Colling dînd din cap.

— Ar fi și mai periculos, dacă l-am păstra, răspunse calm, celălalt. Singura noastră șansă se bazează pe neștiința omului, care va veni de sigur, să supravegheze aci încărcarea. Acești oameni nu vor pune mîna pe bucățile de aur căci i-am înștiințat că este periculos de a pune mîna pe pachetele ce transportă. Și acum, Kate, poți deplînge soarta lui Pretherston.

Ea ridică din umeri, se sprijini de fereastră, cu mâinile la spate.

— Dacă e nevoie, spuse ea pe un ton rece.

Colonelul răsufală ușurat.

— Așa trebuie privite lucrurile, fata mea, spuse el pe un ton de aprobare. Știam eu bine că n'ai să șovăiești.

Ea nu răspunse nimic.

— Ai spus că se va împărți aurul în zece părți; m'ai numărat și pe mine? întrebă ea.

— Ești socotită în partea mea, copilul meu, spuse colonelul, mîngîindu-i părul. Nu fi neliniștită. Ti-am refuzat cu vreodată ceva?

Ea dăte din cap.

— Nu-mi amintesc să-mi fi refuzat vreodată ceva, spuse ea, cu un aer absent. Când va avea loc... Ea nu găsi nici un cuvînt pentru a termina fraza.

— Pretherston? spuse Grégori. Oh! nu, nu se poate face nimic acum. Cred că ești și d-ta de acord cu noi, colonele? Trebuie să fim absolut siguri că e singur și că jumătate din poliția metropolitană nu este în urma sa. Nu voi face nimic până mâine seară.

Ea-și plecă fruntea.

— Înțeleg, spuse ea ; apoi, adăugă : Mă duc în camera mea.

Ei i-au aranjat o cameră confortabilă, în încăperea fostului birou al șefului de atelier. Ea traversă încă hangarele și se opri un moment pentru a privi locomotiva cea mare ; o ușoară presiune de aburi forță supapele de siguranță.

Apoi intră în camera ei.

CAP. XVIII

IMPOTRIVA TUTUROR APARENTELOR COLONELUL ERA UN GENTLEMAN.

A doua dimineață pe la ora zece banda văzu din nou pe Kate. Ea petrecuse o noapte albă, făcându-și examenul de conștiință și proiecte de viitor .

Mulberry care își lepădase pușca, își reluase aspectul respectabil de director general, al unei societăți onorabile. Cu un semn din cap, el o salută pe tânăra fată.

El supraveghia încărcarea lingourilor de aur pe camioanele care, se aflau sus pe creasta dealului acolo unde ducea cărarea în zig-zag, săpată în piatră de către fostul proprietar al carierei.

Puțin mai târziu, Mr. Mulberry se cățăără sus pe culmea dealului, spre a da ultimele recomandări camionarului.

— Îți voi plăti înainte, spuse Mr. Mulberry, scotându-și din portofel o grămadă de bilete de bancă. Ai înțeles bine instrucțiunile referitoare la locul de destinație al acestor pachete ?

— Da, domnule, spuse omul. Le dăscarc în decurile Tamisei. Le voi livra persoanei care m'a angajat alaltăeri.

— Mr. Stockmar, spuse Mulberry.

— Intocmai, domnule. Pachetele acestea au vreo valoare ?

Mulberry dădu din cap.

— Din punct de vedere științific au multă, dar, comercialmente de loc. Ai auzit probabil vorbindu-se de bioxidul de plumb, cel mai greu dintre minereuri ?

— Mi se pare că nu, răspunse cu sinceritate camionagaul. Nu sunt un învățat.

— E un produs de primă necesitate la fabricarea hârtiei, spuse Mulberry dându-și frâu liber imaginației. Este foarte inflamabil dar nu se explozibil.

El arătă convoiul care urca cărarea, fiecare om ducând câte un pachet pe umeri.

— Sunt italieni, nu-i așa ?

Mr. Mulberry dete afirmativ din cap.

— Străinii sunt specialiști în lucrările produselor chimice, spuse omul, sentențios.

El privi în jos.

— Iată o persoană lare frumoasă, domnule, spuse el cu respect,

neștiind dacă Kate, care tocmai ieșea din clădire și se plimba fără vreun scop în curte, era o funcționară sau o prietenă.

— E secretara mea particulară, spuse Mr. Mulberry.

— O persoană tare frumoasă, o adevărată doamnă.

— Bine, bine, spuse Mr. Mulberry.

El așteptă până ce ultimul pachet a fost încărcat în camion, strânse cordial mâna camionagiului și coborî fără grije cărarea. Nimeni n'ar fi bănuît, că tocmai încredinșase, trei milioane de lire sterline în lingouri de aur, în grija unui camionar ocazional.

La mijlocul drumului o întâlni pe Kate, care urca.

— Kate, spuse ei încet, dacă te duci până sus și dacă acel individ te va întreba cine ești, răspunde-i, că ești secretara mea particulară. Îți voi explica mai târziu motivul.

Ea consimți și continuă să urce încet, până ce ajunse pe culme. Camioanele tocmai se pregăteau să plece. Camionagiul, care o mai întâlnise și înainte, o salută.

— Ai o bucată de hârtie? îl întreabă ea.

— Am o carte de vizită, domnișoară, răspunse el.

— E bună și asta, spuse ea. Imprumută-mi un creion.

Ea scrisese câteva rânduri și i le întinse.

— Eu sunt secretara particulară a directorului, spuse c

— Știu domnișoară.

El citi carta de vizită și încruntă din sprâncene.

— Mai întâi te vei duce cu camioanele la această adresă și vei cere să vorbești cu domnul al cărui nume l-am scris aci.

— Dar mi s'a spus să mă duc direct la docuri.

Ea zâmbi și încuviință

— Știu, spuse ea, dar patronul meu crede că, este mai bine să te duci mai întâi pe acolo. Excelența Sa, sau te va întovărăși până la destinație sau va adăposti produsele chimice pentru noaptea aceasta.

El citi adresa:

— Lord Flanborough; și ce să fac, dacă nu este acasă?

Ea prevăzuse întrebarea aceasta.

— Întreabă atunci, de Lady Moya Felton, este fiica lui, spuse ea. In orice caz cheam-o pe ea, în primul rând.

— Foarte bine, domnișoară, spuse omul puțin cam impresionat. El cunosc pe Excelența Sa. L-am văzut adesea la Seahampton.

— Acuma puteți pleca, fără a mai aștepta instrucțiuni noul. spuse Kate.

Omul răsă cu subînțeles, se urcă în camionul al doilea de lângă șofer și, unul după altul, cele zece camioane, plecară. Ea îl privi plecând, până ce dispărură în dosul dealului, apoi coborî colnicul îl întâlni pe Grégori la poarta șantierului.

— Unde-ai fost? întreabă el.

— Am fost să văd prada, spuse ea cu veselie.

— Cu cât ai să fii mai puțin văzută, cu atât va fi mai sănătos.

bombăni el. I-am spus măgarului acesta de Mulberry să nu caute să nu fii văzută de omul acesta. Nu intra în casă, vreau să-ți vorbesc.

Era cam incurcat și nu știa cum să înceapă.

— După cum știi Kate, sunt tare îndrăgostit de d-ta.

— Chiar ai avut toate motivele să fii.

— Le mai am și acum.

— Nu sunt prea sigură, îl întrerupse ea, dar zi mai departe.

— Ce vrei să spui? întrebă el bănuitor.

— Zi mai departe, insistă ea, unde duce dragostea d-tale?

— La căsătorie, răspunse el. Unchiul d-tale n'are nimic de obiectat și noi ne vom căsători, imediat ce vom fi ajuns în America de Sud.

— În America de Sud? — Ea îl privi. — Așa dar, aceasta este destinația voastră, continuă ea încet, și eu trebuie să mă mărit cu d-ta, căci așa te-ai înțeles cu unchiul meu.

— Cam așa ceva, răspunse Grégori.

— Și dacă aș fi avut alte planuri?

— N'ai de făcut alte planuri, spuse Grégori, sigur de el.

— Adevărul este, Kate, că trebuie să termini odată cu aceste aere pe care ți le dai. Cred că le-am suportat până acum, pentru că am profitat depe urma lor. Acum, ne vom scălda în aceleași ape — și la propriu și la figurat.

El râse zgomotos de gluma pe care-o făcuse.

— Prea ai mulți gărgăuni în cap, ca să te lăsăm mai departe în libertate.

Ea își scutură capul, îi întoarse spatele și încercă să se îndepărteze, dar el o apucă de braț și o trase spre el.

— Când îți spun că trebuie să te măriți cu mine, știu eu ce spun.

— Mi-a cerut cineva părerea? spuse ea, desfăcându-se ușor.

— O poți da, dacă te hotărăști la căsătorie. Dacă nu, nu merită osteneala.

— Înțeleg, spuse ea. Voi medita asupra acestui proiect. Nu se ia o decizie atât de importantă, într-o singură clipă.

Ea intră în camera ei și se încuie pe dinăuntru. La orele cinci după masă, unchiul ei bătu la ușă.

— Dormi?, o întrebă el.

„Curios, gândi ea, cât de schimbate sunt comportările și chiar tonul acestor oameni“. Ea era atât de obișnuită să fie tratată cu un respect, aproape exagerat, încât această schimbare de atitudine îi era extrem de neplăcută. Și această schimbare era reală. Până și unchiul ei pierduse masca lui de blândețe și o trata acum, ca pe un copil, și încă ca pe unul, care trebuia instruit.

— Mă gândeam, spuse ea.

El bombăni ceva și se duse apoi cu ea în birou.

— Trebuie să terminăm odată cu acest Michael Pretherston. Înțelegi?

— Da, răspunse ea.

— Automobilele vor veni să ne ia peste o jumătate de ceas. Noi doi vom fi primii care vom pleca.

— Crezi? întrebă ea.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă el cu severitate. Te previn, Kate, că n'am acum un pic de dispoziție pentru glumele tale.

La aceste cuvinte, ea nu răspunse nimic, dar împinse ușa de oțel care dădea spre locul de întrunire și intră.

Spre marea ei surpriză, îl găsi pe Michael acolo. Nu numai că nu i se scosese rășchetele, dar îi și legară mâinile. Grégori era așezat pe masă și nu sculă când intră ea, ceea ce era o nouă dovadă că autoritatea pe care o avea sau credea că o are asupra oamenilor ei, dispăruse complet.

— Kate, ai putea întrebuița influența ce-o pozezi asupra acestui individ, spuse Grégori plictisit, este ultima lui șansă. I-am lăsat o noapte, de gândit, dar el se încăpățânează să refuze.

Ea se îndreptă spre dedectiv.

— Michael, spuse ea cu duioșie, nimic nu te-ar convinge să treci în tabăra noastră?

— Nimic, răspunse el.

— Nimic din ceia ce am putea noi să-ți dăruim, nimic din ceia ce ai putea eu să-ți ofer?

El o privi cu hotărîre.

— Nimic din ceia ce ai putea d-ta să-mi oferi cu acest preț, spuse el liniștit.

— Iubești viața?

— Tot atât de mult ca fiecare alt muritor, răspunse Michael care știa cu cine are de-a face.

— Ți-e drag ceva în lumea asta? Vre-o tânără fată? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

El încuviință.

— O tânără fată, răspunse el și o privi.

Ei i se păru că o mână înghețată îi strânge inima și pentru un moment nu a mai fost în stare să continue.

— Nu merită aceasta? întrebă ea, regăsindu-se dintr-o clipă de sine.

— Merită orice, dar asta nu.

Ea privi podeaua.

— Sărmana fată! spuse ea.

— Acum că am încercat cu sentimentalism, rânji Grégori, vom întrebuița un argument mai practic. Pretherston, d-ta, nu mai ai decât un ceas de trăit.

— Voi muri înconjurat de o societate proastă, spuse Michael, strâmbându-se. Am sperat, să mor spânzurat de un călău legal, așa cum veți păți voi într-o bună zi. Să fii ciopărit de un începător nu este o perspectivă prea plăcută.

Grégori îi aruncă o injură și îl lovi peste obraz. El l-ar fi lovit din nou, dacă Kate nu s'ar fi așezat între ei.

— Michael, vei muri în tovărășie bună, spuse ea cu un ton atât de hotărât, că nici unul din ei nu înțelese ce-a vrut să spuie — cel puțin, dacă crezi că sunt o plăcută tovarășie.

— Ce vrei să spui? zise gâfâind colonelul.

— Foarte simplu, că mă veți omorî odată cu el, spuse ea cu atâta seninătate, că Michael se simți pînă de mândrie, de-oarece v'am trădat pe voi toți.

În acest moment, Garon năvăli în odaie, țipând:

— Nu s'au mai întors! Camioanele s'au dus!

— S'au dus? Unde s'au dus? întrebă Grégori, cu o voce înăbușită.

— Tocmai acum am telefonat, spuse doctorul scos din sărite. S'au dus la Lordul Flanborough. Astfel și-a primit aurul înapoi!

Se făcu o liniște mormântală, pe care o întrerupse tânăra fată.

— S'au dus la Lordul Flanborough, repetă ea. Știu. Eu i-am trimis acolo.

Situația era încordată în așa măsură, că nimeni nu scotea un cuvânt. Deodată Grégori se năpusti la tânăra fată cu o expresie de demon.

— Oh! D-ta! țipă el și o apucă de gât.

Atunci, tot ce mai se putea numi simț de onoare la coloneiul Westhanger, ieși la suprafață. El îl apucă pe Grégori și îl aruncă la pământ.

— La o parte, câine! mărâi bătrânul.

Acesta a fost ultimul său cuvânt. Se auzi o împușcătură și coloneiul Westhanger căzu cu toată greutatea trupului pe masă, cu un glonte în inimă.

Tânăra fată, înebunită de groază, se lipi de perete, în timp ce Grégori se scultă, ținând în mână revolverul care, mai fumega încă.

— Ești o profetă, îi spuse el cu răutate. Ai spus că vei muri împreună cu Michael Pretherston, ai spus adevărul. Să fie încuiați împreună. Mă duc să mă gândesc la cele ce sunt de făcut.

CAP. XIX.

ÎN CARE MICHAEL ÎȘI DESCOPERA O SLABICIUNE PENTRU LUCRURILE CRIMINALE.

Kate se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Michael, care culcat pe jos, nu se mișcase de când fusese aruncat în acel loc.

El deschise ochii și zâmbi.

— Ce zici, Kate... spuse el fără putere, ne regăsim mereu.

Ea se așeză lângă el și ridicându-i capul, i-l pus pe genunchi.

— Ce drăguț din partea d-tale, spuse încet.

— Ce e drăguț din partea mea? îl întrebă ea plină de curiozitate. Că, îți ofer o pernă mai moale decât e piatra.

— Nu numai din cauza aceasta, răspunse el.

— Atunci pentru ce? întrebă ea cu insistență.

— Oh! desigur! din cauza genunchilor d-tale! adăugă el năucit
Pe gura Katiei flutură un zâmbet amuzat.

— Ar fi fost altceva pentru d-ta, dacă te-ai fi sprijinit de genunchii altei persoane? spuse ea.

El o privi și îi răspunse:

— Pune-mi mâna d-tale pe frunte.

— Așa?

Ea îi puse mâna, pe fruntea fierbinte.

— Cum te simți acum? îl întreabă după o lungă pauză.

— Mult mai bine; nu-mi mai pune atâtea întrebări.

Degetele îi alunecară ușor peste obrazul tânărului.

— Oh! Kate, murmură el cu o voce stinsă, și eu care, eram pe cale să adorm.

— Ce nevoie mai ai? răspunse ea, în curând vei dormi somnul cel de veci, întocmai ca și mine.

Ea adăugă cu calm, pe acelaș ton cu care ar fi anunțat un pui la grătar pentru cină.

— Doresc, ca d-ta să fii primul, care să fie omorât, spuse ea cu aer visător.

— Răutăcioasă vampiră mică, strigă Michael indignat. Pentru ce ai această dorință?

Ea dete din umeri și-și aruncă părul pe spate, fără a-l slăbi din ochi.

— Nu știu, spuse ea încet. Probabil pentru a fi sigură că nu mai există întradevăr. Că nimeni altul nu te va mai avea. Și atunci, totul îmi va fi indiferent.

El nu se mișcă; pleoapele i se sbătură o clipă, dar el rămase nemșcat, cu privirea fixată înspre plafonul mănjit.

— Mai repetă odată cele ce mi-ai spus acum o clipă, murmură el într'un suspin.

— Ce să-ți repet? Că aș vrea să te omoare pe D-ta, primul? Întreabă ea cu un aer nevinovat. „Mike! strigă ea deodată, cine este fata aceea?

— Care fată?

— Tânăra, pe care o iubești?

— Cum nu știi? D-ta, bineînțeles! răspunse el.

Mâna ei îi alunecă din nou de pe frunte și-i acoperi ochii lui Michael.

— Repetă-mi încă odată, îl imită ea.

— D-ta! repetă el. După cum vezi, eu sunt mai binevoitor.

— Și nici chiar pentru mine, nu te-ai întovărăși cu noi?

— Nici chiar pentru D-ta.

Un timp, ea nu mai scoase nici un cuvânt.

— Cum ai descoperit că suntem aci? întreabă ea.

— Era cât se poate de limpede; era singurul loc unde puteai să fii, răspunse el.

— Ce băiat plin de siguranță ești d-ta! Poate știi și cum a fost totul alcătuit?

Cu un semn făcut cu capul, el afirmă că știe.

— Trenul intră sub tunel, ați pregătit un lung camion montat pe roți speciale și care avea trei lanterne verzi în față și două lanterne roșii în spate. Iată „trenul” care a fost văzut — trecând — vertiginos în noaptea ploioasă și căruia i-ați montat o sirenă, de un model nou.

Kate zâmbi.

— Îți spărgea timpanul, nu-i așa? I-o luă ea înainte. Îți mai amîn tești ziua când ai venit în Crime-Street? Ai auzit-o atunci.

El își aminti de sgomotul neobișnuit, care l-a intrigat atât de mult.

— Când el ajunsese la întretărirea drumului, camionul părăsi linia ferată și o luă înainte pe șosea. El merse pe șinele de tramvai o bucată de drum apoi intră într-un garaj, care, presupun, era pregătit pentru acest scop.

— Chiar așa și este, întări ea povestirea.

— Trenul nu merse mai departe de tunel. El se ntoarse până la ambransament. Grégori aștepta cu lucrătorii săi italieni, specialiști în terasamente — și ridică tamponul care era căzut. Gaura săpată în dosul tamponului și plină de clarofan, era inventată de d-ta, sper?

— Viclean, nu-l așa? Și rugina pe care am pus s'o fabrice, ai observat-o deasemenea?

— E o fericire că dispari, tânăra mea-Kate, spuse el, ai o inteligență de criminal.

— Nu-i adevărat, n'am inteligență de criminal, protestă ea. Este doar un joc, un fel de joc de șah, foarte complicat. Nu citești niciodată romane polițiste?

— Foarte rar.

— Dar ți s'a întâmplat să le citești? continuă ea.

— Odată sau de două ori, mărturisi el.

— Găsești că autorii lor au spirit de criminali? Organizează o partidă... așa e și cu mine. Știu că am greșit, am greșit chiar foarte mult. Dar am crezut că n'am s'o găsească niciodată. Credeam că nimic pe lume nu m'ar putea converti.

— Și ce te-a convertit? întrebă el.

Ea ezită puțin.

— Nu mi dau prea bine seama, spuse ea dând din cap. Este un sentiment, care mă face să simt prezența unui singur om pe lume. Un sentiment, care-mi îngheață sufletul și mă face să tremur. Iată tot adevărul, Mike. Ce crezi că vor face ei cu noi?

Ea era din nou preocupată de apropierea sfârșitului lor.

— Dumnezeu singur o știe, răspunse Michaël. N'am avut timp să mă gândesc la acest lucru. Sunt preocupat de altceva. Dece au ținut el locomotiva sub presiune?

— Grégori a hotărât astfel, răspunse ea. A umplut astăzi groapa și a scos tamponul. El s'a gândit c'ar putea să fie nevoie să puie locomotiva

pe ține și să blocheze linia principală. Aceasta s'ar întâmpla în cazul când ar afla că un detașament de poliție face investigații prin părțile acestea.

— Iată-i că vin, spuse Michaël. Ajută-mă să mă așed pe scaun.

Ea-și ridică umerii și îi ajută să stea așezat. O umbră se desșemnă pe zid, se auzi aprinzându-se un chibrit și apo se văzu o lumânare aprinsă. Doctorul Garon apăru.

El puse cu grijă lumânarea pe jos, în dosul ușei întredeschise, și se apropie încet de locul unde stătea Michaël.

— Ei bine! deșteptul meu copoiu, îl ironiză el, vine și un timp când cei mai buni prieteni trebuie să se despartă.

— Mă felicit singur, spuse Michaël, căci nu mă socotesc prieten cu d-ta.

Doctorul scoase o mică cutie de piele din buzunar, în timp ce frecă o melodie.

— Cu siguranță că nu e prima oară că ai o seringă de injecții în fața ochilor d-tale.

Doctorul ridică în aer micul instrument.

-- Am să vă injectez un mic leac, care nu vă va face deloc să suferiți.

-- Un moment, interveni Michaël. Dacă am înțeles bine această injecție este mortală?

Doctorul se înclină. Fața sa roșie și mâna care-i tremura, îl făcură pe Michaël să bănuiască că acesta a băut puțin mai înainte, pentru a-și da curaj și pentru a-și adormi temerile.

-- Foarte bine, spuse Michaël.

El o privi pe tânăra fată și-și apropie obrazul de al ei. Kate se aplecă și-l sărută pe gură.

— Să vă fie de bine! spuse doctorul pe un ton-antipatic, iată ceva ce-ar bucura pe Grégori.

El luă mâinile prizonierului prinse în cătușe și-i suflecă o mânecă. Kate simți cum i se oprește deodată inima. În aceeași clipă, se stinse lumina.

— Cine e acolo? strigă doctorul, dând drumul brațului lui Michaël, pentru a se întoarce în mod spontan.

Înainte, băjbăind prin întunec.

-- Cine e acolo? repetă el.

Auziră un sgomot ușor, urmat de acela al unui trup ce cade pe pământ. Michaël își reținu respirația. O rază de lumină străbătu deodată camera și se concentră asupra corpului prăbușit al doctorului Garon.

— Nimerit, pronunță o voce satistăcută.

— Barr, mumură Michaël. Cum ai intrat?

— Pe poartă, răspunse vocea. Ai observat că a fost deschisă? Iată cum s'a stins lumina.

El îndreptă lumina asupra superiorului său.

— Ah! se!ule! ti-au pus cătușele!

Făse înbușit, scoase o cheie din buzunar și din una sau două învârtituri îndemânatece, reuși să-l elibereze pe celălalt. Briceagul reuși restul.

Michaël își întinse corpul său, istovit..

— Am încercat să viu și noaptea trecută, însă puseseră prea multe sentinele de gardă și mi-a fost imposibil să mă'norc pentru a telefona... Am stat întins într'un loc ascuns pe deal, toată ziua și toată noaptea. N'ar îndrăznit să mă mișc, mai înainte ce nu s'a făcut iar întineric complet. Și trebuie să-ți mărturisesc, șefule, că n'am fost mândru oeloc. Mi-era frică ca ei să nu fi fugit.

— Ai vre-un revolver? întrebă Pretherston.

Omul îi strecură o armă.

Ei se înapoiară încet, traversând locul unde locomotiva pufăia încă, apoi trecură prin mica ușă de oțel, în birou. Nū se afla nimeni acolo, afară de un corp întins sub masă. Ei găsiră o a doua ușă pe care Michaël încercă s'o deschidă.. Era încuiată cu cheia. Auzi voci la bătu.

— Cine e acolo? întrebă Grégori

— Deschideți ușa, răspunse Michaël.

— Cine e acolo? repetă Grégori.

— Deschideți, în numele legii, spuse Michaël..

Auzi un zgomot de pași, o înjurătură și rămase nemișcat cu revolverul în mână, însă ușa nu se deschise. Deodată se făcu liniște.

— O mai fi și altă ieșire?

— Mai există o ușă, care dă spre hangarul unde se află locomotiva, spuse Kate. Era foarte palidă și tremura toată. Priveliștea corpului întins sub masă a dat-o gata..

Michaël fugi într'un suflet în hangar, dar era prea târziu.

În momentul când trecu pragul porții un glonte lovi ușa de oțel și ricoșă în tavan. La palida lumină a unei lanterne, îl văzu pe Mulberry și pe Stockmar, trăgând corpul leșinat al doctorului Garon, pe platforma locomotivei. El trase două focuri și Cumingham se clătină, dar a fost ridicat pe platformă de ceilalți, la lufeală.

Locomotiva făcu „puff“ atât de tare încât zdruncină toată casa, și o porni îndreptându-se spre ușa încuiată. Ea improșcă un fum dens și orbitor și apoi lovi ușa pe care o fărâmiță. Michaël sări afară din garaj, dar ajunse afară tocmai când locomotiva cotea în jurul dealului. Barr era lângă el și cei doi bărbați se uitau neputincioși, cum dușmanii lor, dispăreau la orizont.

— E un telefon aici, spuse deodată Michaël, dar fără îndoială că nu comunică, decât cu interiorul casei.

— Șefule, mi-am lăsat motocicletă undeva pe creasta dealului, spuse Barr..

— Du-te de-o caută, răspunse Michaël. Repede!

Ei rămase lacului și ascultă sgomotul locomotivei care părea să gonească din ce în ce mai repede. O mână îi atinse ușor brațului..

— Crezi că au scăpat?

El își trecu brațul în jurul umerilor ei.

— Mi-a irică, răspunse ea.

El era întors cu spatele la garaj, când auzi deodată o explozie puternică, care făcu să se cutremure pereții.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Kate.

Se grăbiră să ajungă, la cotitură dealului. El nu avu nevoie să-și frământa creierii pentru a-și da seama unde a avut loc explozia, căci o lumină roșie ilumina o parte întreagă de câmp.

— Trebuie' să se fi întâmplat ceva cu locomotiva, spuse el.

Nu află decât un ceas mai târziu, că în fuga sa vertiginoasă, locomotiva s'a întâlnit cu un tren de marfă și că lumina roșie pe care o văzuse, era răspândită de incendiul unui vagon cu petrol, pe care nenorocita locomotivă îl răsturnase în goana sa fatală

— E imposibil să recunoaștem pe vreunul din ei, spuse T. B. Smith. Crezi oare că Kate Westhanger a fost cu ei?
 chaël.

— Nu mai există Kate Westhanger, răspunse cu gravitate Mi-Spunea adevărul, căci în acea clipă Kate Pretherston era în drum spre Franța, unde soțul ei trebuia s'o întâlnească, imediat ce îi va fi fost admisă demisia pe care și-o înaintase.

— Dar pentru ce-ți abandonezi profesia d-tale, Michaël? întrebă T. B. Smith.

— Am constatat, răspunse Michaël, că îmi atingea virtuțile pe care le aveam în privința moralității.

— Virtuțile d-tale? repetă T. B. Smith consternat. N'am știut că ai și așa ceva. Și cum ți le atingea oare?

— Am constatat, șefule, spuse Michaël, că-mi desvolta aptitudini și o slăbiciune covârșitoare pentru clasele criminale

— S F A R Ș I T —

IOVAERELE COROANEI

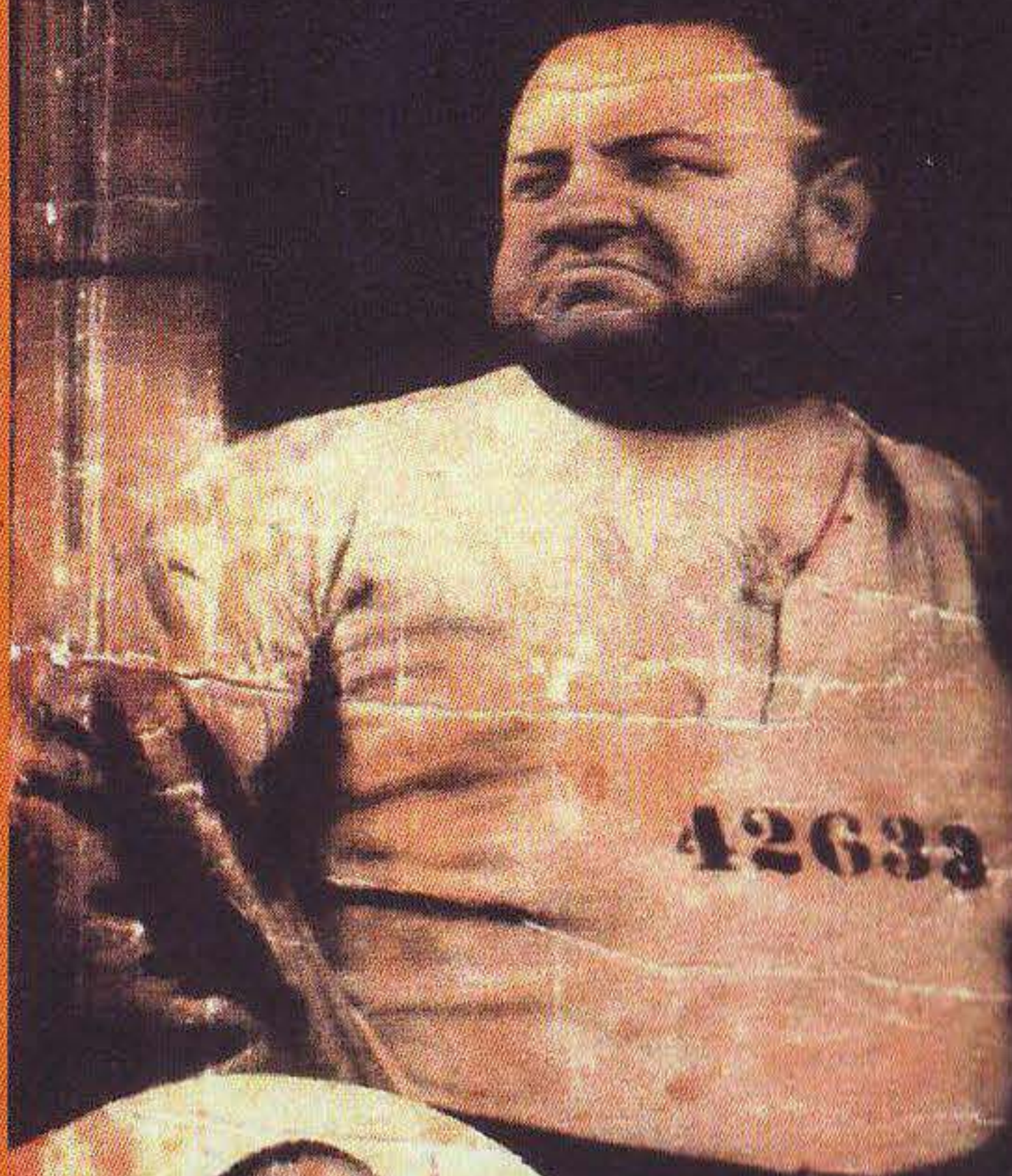
DE
EDGAR WALLACE

Este exclus să nu fi captivat
de Edgar Wallace

LEI 25

BANDA GROAZEI

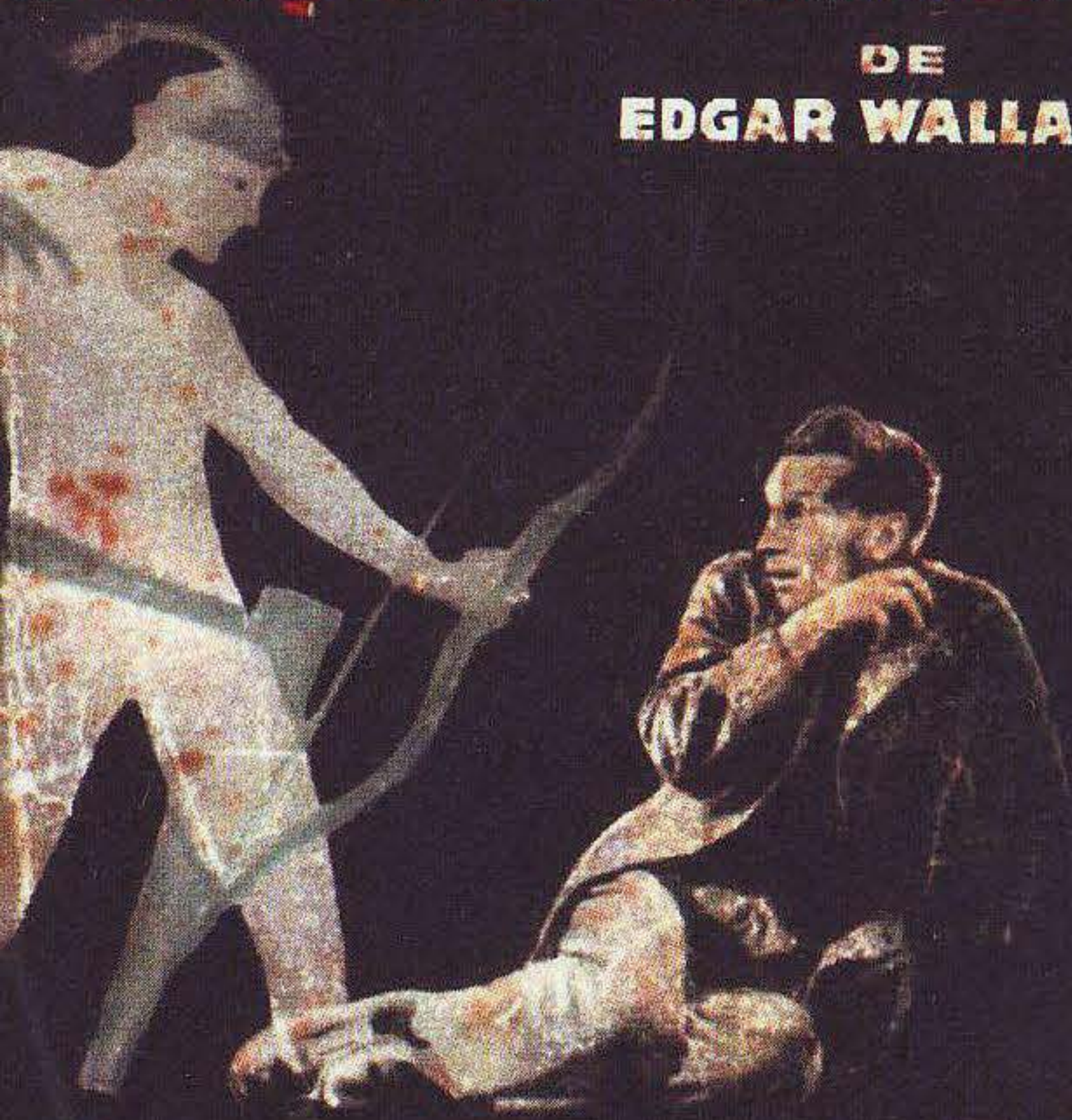

Este exclus să nu fi
captivat de Edgar Wallace

LEI 25

ARCASUL VERDE

DE
EDGAR WALLACE

Este exclus să nu fi captivat
de Edgar Wallace

LEI 30

EDGAR WALLACE

Edgar Wallace

OMUL CENUSIU